

СТЕПАН ВАРТАНОВ

ПЪТ МЕЖДУ СВЕТОВЕТЕ

Превод от руски: Стилияна Петрова, 1991

chitanka.info

Пътят се виеше по живописен склон. Отляво и отдясно се простираше плътен зелен килим, нашарен с цветя. Поне два пъти в годината ми се случваше да слизам в тази долина и винаги ме обземаше безгрижно празнично чувство. Долината на вечната пролет... Повдигнах се на капрата и погледнах назад към искрящите от сняг върхове, после отново обгърнах с взор пъстрата земя. Няма защо да се заблуждавам, помислих си. Всъщност такива планини и полянки с ручейчета съм виждал и на хиляди други места. Но не е там работата. Важното е, че от тези храсти никой и никога няма да пусне стрела срещу теб. Тукашният народ не познава и не иска да знае думата война. За разлика от всички останали народи.

Да, сигурно тук беше причината — в отсъствието на заплаха. Странно, нали, през тези трийсет години все трябваше да свикна, ала уви... На човек му харесва, когато не го бият.

Планинското селце, откъдето се връщахме, се наричаше като че ли Рестак или Рестат. През цялата година местните жители обикаляха из планините и събираха чудесни билки. А после пристигахме ние и ги разменяхме срещу ножове, секири и други дреболии за домакинството. Грабеж, ако се замислиш... Впрочем аз отдавна отвикнах да се замислям над такива неща. Търговията си е търговия.

Наместих се по-удобно и отпуснах юздите. Конете знаеха пътя и бяха доста добре обучени, така че човек можеше безпрепятствено да се наслаждава на спокойствието на летния ден. Едва забележимо поскърцване на колелата, полет на чайка в небето. Навярно буря я е отклонила насам, казах си аз. И в същия миг, сякаш усетила погледа ми, чайката прибра криле и като мълния пикира върху първия от нашите три фургона. След секунда той спря. Дръпнах юздите и се приближих.

Чайката, по-точно съществото, което взех за чайка, стоеше сега върху рамото на Тапис, а Ор, помощникът му, вадеше от гърлото ѝ някакъв предмет. Приближиха се и другите търговци — Одорф, моят помощник, и Биголби със Си-ву от трети фургон.

„Куриер“ — помислих удивен. Куриери, доколкото си спомням, не бяха използвани нито веднъж.

Една такава механична птица, способна да открие адресата, където и да се намира той, струваше по-скъпо от десет наши кервана.

Най-после Ор измъкна цилиндърчето с посланието и отвъртя капачето. Извади оттам бележка и я предаде на Тапис. Няколко минути предводителят ни беззвучно мърдаше устни, като превеждаше шифрованите редове на обикновен език.

— Предлагат ни — произнесе той накрая — спешно да се отправим в света Кланзон. Обръщаме обратно.

„Предлагат ни — помислих си иронично аз. — Което всъщност означава — нареждат ни.“

Бях доста озадачен от съобщението, пък и напласен също. Ние — имам предвид търговците — не сме организация с развита вертикална структура. Причините за това са доста. Сложно е да се управлява и координира дейността на множеството полуразбойнически групировки, пътуващи нашир и длъж. Сложно поради изпълнението. Порядъчният гражданин охотно ще пазарува от нас, но позволете ми да се усъмня, че ще се съгласи да стане един от нас. Търговците се различават от бандитите по две неща — първо, по образованието и, второ, че предпочитат да разменят стоки, а не да ги отнемат със сила. Така печалбата се намалява, ала не толкова съществено, както би могло да се очаква. Мнозина от нас преди са грабили на големия път. Затова е изключително трудно да накараш търговците да се подчинят на каквато и да е заповед. Искам да кажа, против волята им. Въпреки че, разбира се, подобни опити е имало и вероятно ще ги има и в бъдеще.

Втората трудност е чисто техническа. Начело на малките кервани обикновено стоят хора като нашия Тапис, а те тъй добре познават работата си, че просто не се нуждаят от ничии съвети.

Самият аз смятам, че сегашната система е съвършена. Тя има две задачи. И с двете се е справяла блестящо досега. Първата — да събира и съхранява сведения — онези трохички знания, които съумявахме да купим, да откраднем или завоюваме. Добрият търговец е експерт по техника, медицина, философия, религия. Никога не е ясно какво ще послужи. Втората задача е да спасява търговците, попаднали в беда. Това обикновено успявахме да сторим. И край. Повече никакви цели и ограничения.

И все пак ние си имаме център или поне нещо такова. Ще го наречем Съвет на най-опитните търговци. Но съвсем не е задължително, разбира се, това да бъдат най-старите. Изцяло се

доверяваме на тези хора при решаването на глобалните проблеми, а в дреболиите те не си пъхат носа. За последен и единствен път, доколкото се сещам, този Съвет си каза думата преди десет години, когато започна войната. И ето...

Да се отиде спешно. Какво значи спешно? Опитах се да си припомня всичко, което знаех за Кланзон. Това беше един свят самоубиец, ето всичко, което успях да си припомня. Одорф знаеше не повече от мен. Да не би да е избухнала нова война, помислих си аз. Подозрително е, когато ти определят среща на място, където със сигурност гъмжи от всякакви оръжия. Възможни са и варианти, разбира се.

— Одорф!

— Да?

— Да предположим, че това не е война. Тогава какво е?

Одорф се почеса по темето:

— Война е, Рат — заяви. — Война или подготовка за война — в тъмнината на фургона той се завъртя ту на едната, ту на другата страна, намествайки се, а после добави: — Щом почнем да пресичаме канала, буди ме.

Каналът... Известно време гледах как край нас се мяркат гигантски гладки камъни, покрити с кафяво-червеникав мъх. Цъфналите ливади от моята долина на вечната пролет останаха назад, сега керванът ни се приближаваше към превала. После идваше кратко спускане и отново изкачване — между две планини, по коритото на изсъхнала река. А в края на пътя ни чакаше каналът. Пресякохме спускащото се от планината ручейче и аз, без да слизам от моето място, гребнах в шепата си ледена вода.

Проклятие! Да можех само да затварям канали! Щях да затворя и трите пътя, които водеха в долината на вечната пролет. Има места, толкова прекрасни, че никому не е разрешено да ги омърсява. Говори се, че Древните умеели да затварят канали... Какво ли не говорят за Древните! Може изобщо да не са съществували, а да е нечия лоша шегата? Впрочем, ако все пак са съществували някога, шегата не е по-остроумна.

— Одорф!

Помощникът ми отхвърли брезентовото покривало и се огледа.

— Да — констатира той, — пристигнахме.

После взе да въздиша и да си търка лицето. Преминаването през канала е една доста неприятна процедура.

— След десетина минути — отбеляза Одорф, сетне изчезна в дълбочината на фургона и задрънка жезла.

Върна се, държейки в ръце нашите презрамни каиши с оръжието и два арбалета в добавка. Нахлузих презглава каиша и се загледах към канала, към който се движехме. Там нямаше нищо, искам да кажа — нищо особено. Просто малък участък от прашния път. Можеш сто пъти да пътуваш през него и в края на краищата нищичко да не ти се случи. Но в предната каруца Тапис извади от кутията един син кристал...

— По-близо — промълви Одорф. — Съкрати дистанцията!

Хванах поводите:

— Дий!

Отначало не се случи нищо, ала после земята леко потрепера и първият фургон изведнъж се стопи във въздуха. А след още десет секунди имах чувството, че се промъквам с лице през паяжина. Многослойна паяжина от яки лепкави нишки. Светлината помръкна и се появи пак.

— Като че ли всичко е спокойно — Одорф свали арбалета и се отпусна дотолкова, колкото можеше да се отпусне един сто и двадесет килограмов великан, цял живот заработвал хляба си с рискован труд.

Сега се движехме по хълмиста равнина, покрита с редки храсти — безкрайна равнина, губеща се в леката мъгла на хоризонта, който в действителност не съществуваше. Небето над главите ни беше не синьо, ами сиво и необикновено високо. В него припламваха и гаснеха милиарди сиви искрици, а слънце изобщо нямаше, понеже се намирахме във великия Централен свят, където светят всичките звезди. Всяка през своя канал, сякаш искрица в небосвода.

Търговецът не е търговец без чувство за ориентация, но аз все пак не можах да се откажа от удоволствието да си поиграя старата игра. Гледайки нагоре, задържах дишането си и преброих до десет. Почувствах сякаш вниманието ми към тях, искрите започнаха да премигват малко по-различно и скоро през цялото небе се проточиха две широки ленти, които образуваха Сивия кръст. И понятие си нямам защо става така. Потресаващо зрелище и много полезно всъщност, защото по кръста можеш да се ориентираш: той винаги сочи на север,

юг, запад и изток. Някакъв странен аналог на светещите в небето съзвездия от други светове.

Втория преход направихме привечер, след като пропътувахме из равнината на Централния свят не по-малко от двадесет лиги. Каналът се намираше почти на самия връх на полегат хълм, земята наоколо бе изровена от копита. Забавно, помислих си аз. Обикновено подобни места винаги са привличали вниманието на разни грабители, обаче тук всичко, неизвестно защо, беше спокойно. Но ето че видях конник в сиво и разбрах причината. Това бе човек от клана на Хамелеоните — организация, достатъчно могъща, за да изтрие от лицето на земята каквато и да е банда. Доскоро ние, търговците, старателно се преструвахме, че никакви Хамелеони не съществуват в природата, а те ни отговаряха със същото. Но, изглежда, времената се бяха променили, щом като служителите на Сянката охраняваха заради нас пътя.

Когато фургонът мина край него, Хамелеонът вдигна ръка с приветствен жест. Аз сметнах за нужно да постъпя по същия начин.

— Интересно — промърмори Одорф, — ние с тях в примирие ли сме или във военен съюз?

Премълчах. Хамелеоните са безпощадни и умели бойци. Хора фантоми. Стотици години този клан е разработвал и специализирал начините за отвличане на вниманието — да не те види противникът до момента, когато му прережеш гърлото. За нашия обоз например щеше да е достатъчен и един боец — имам предвид, редови член на клана. Само че от последната война досега, доколкото знам, цялата дейност на сивите беше насочена към самосъхранението. Защо тогава са се размърдали?

Скърцат колелата на фургона... Лепкави нишки от невидима паяжина докосват лицето... Цвилят коне, скрипти тетивата на арбалета... Сивата светлина става сребърна и изведнъж всички предмети придобиват необикновена, неестествена дълбочина. Нощ. Движим се по обрасла с висока трева равнина, озарена от ярко лунно сияние. Луната виси в черното беззвездно небе. Тихо като насън, ни вятър, ни облаче. Светът Кланзон.

Ако се пътува достатъчно дълго, преминавайки от един свят в друг, поне един от десет ще се окаже мъртъв. Не броя земите, на които, неизвестно защо, въобще не е възниквал разумен живот, или пък онези, откъдето населението си е тръгнало по своя воля. Те са малко.

Мъртвият свят — това е свят, в който човекът е унищожил самия себе си, свят самоубиец.

Понякога, когато ме обхваща мрачно настроение, ми се струва, че всички хора, колкото и да са те по света, упорито се стремят да се самоубият. На различните места става по различен начин. Понякога — макар и не твърде често — това е войната. За идеали или за земи или пък за едното и другото, взети заедно. В резултат идеалите изчезват през вековете, а земите остават безплодни.

Често се случва така, че се изтощават ресурсите, потъват под водата или се превръщат в пустини плодородни поля, от които са взимали повече, отколкото са могли да дадат.

Имаше и места, станали бойни полета за жители на други светове. Преди десет години бях на такава планета, и то съвсем не като проповедник на мира и братството, тъй че колкото и да философствам, не трябва да ме смятате за страничен наблюдател. Впрочем Кланзон, изглежда, пустееше отдавна. Наоколо се простираше само степ, зловеща степ, в която навярно растеше един-единствен вид трева, ала аз не зърнах нито скелети, нито развалини. И това бе прекрасно.

Сетне се чу ситен тропот и край нас, без изобщо да се крие, пропусна отряд Хамелеони. Не ни обърнаха никакво внимание.

— Те са в походна униформа — забеляза Одорф, — но не и в бойна.

— Е, добре — отговорих. — Само имай предвид, че не си ги виждал в бой, а пък аз... Един Хамелеон и в походна униформа струва колкото десет наши.

Одорф промърмори нещо в отговор.

Равнината беше съвършено плоска, но все пак съзрях лагера. Няма съмнение, тук е поработил Сивият клан — палатъчното градче, ярко осветено от огънове и факли, отстрани бе абсолютно незабележимо. Сякаш изникна изведнъж от лунната светлина, заедно с трима пехотинци. Те се вгледаха — и отстъпиха, пропусайки кервана.

Озърнах се. Тук имаше най-вече търговци. Около тридесетина Хамелеони стояха настрана. Както изглежда, ние пристигдохме между последните.

Някой ме хвана за рамото. Щом се обърнах, видях Биголби, забавен и рошав, както винаги.

— Шант е тука — весело събщи той.

„Шант ли? — помислих си аз. — Много даже...“

Шант беше неофициален глава на всички търговци.

— Големи работи ще стават — намигна Биголби.

— Работи... — произнесох скептично и в този момент удари гонгът на събора.

Шант изобщо не се бе променил през годините, докато не бях го виждал. Мършав и съвсем побелял старец. Търговски гений. Беше кратък.

— Ще говорят Хамелеоните — каза той.

Благородниците на духа... Я да ги чуем...

Един от облечените в сиво направи крачка напред и започна да говори, гълтайки несвойствено края на думите. Същината на изказването му се свеждаше до следното. Преди два дни воин от Хамелеоните на име Лин успял да избяга от плен. Той всъщност бил в плен при Черния клан. Това беше странно, особено ако се има предвид, че сивите и черните неведнъж са се клеели взаимно във вечна дружба.

Лин не избягал сам, а взел със себе си още някого, вероятно също пленник. И ето че изчезнал. При бягството му гривната излязла от строя, тъй че Хамелеоните не могат да засекаат беглеца. На това място ораторът намекна за ценността на пленника и така нататък, и тем подобни... Доколкото разбрах, даже чрез повредената гривна те предали на Лин да търси контакт с търговците.

Какво научих от тази реч ли? Първо, разбира се, че Хамелеонът лъже. И лъжеше безбожно, без особено да го скрива. Воинът естествено е ценност, но да си спомним само колко такива воители е изгубил Сивият клан през последните години... Някак не се връзва. Нещо знаят — или Лин, или онзи, другият. Нещо много важно.

Самите Хамелеони извън Централния свят се ориентираха зле, така че за тях беше логично да се обърнат към нас. Макар да не е изгодно, особено ако се пресметне, че неустойката, свързана с промяната в маршрутите на керваните, Шант сигурно е поискал в аванс...

— Ще изпълним молбата ви — рече с достойнство Шант и сивите незабавно напуснаха лагера.

— Усещаш ли какво ще стане сега? — промълви Биголби.

— Какво?

— Помисли, търговецо...

Към Шант, застанал както преди върху възвишението в центъра на лагера, през тълпата се промъкна човек с пъстро яке и нещо му прошепна. Шант кимна.

— И така, нашите приятели напуснаха Кланзон — каза силно той. — Вече можем да поговорим сериозно. Слушайте. Преди два дни наши наблюдатели в Централния свят са регистрирали активност в една от малките крепости на Черния клан. Съдейки по силите, приведени в действие, там са се опитали да създадат нов канал. Ние не знаем дали опитът им се е увенчал с успех, но сега крепостта лежи в развалини, изглежда, не без помощта... — той посочи с пръст нагоре. — Същевременно са се активизирали Хамелеоните — продължи Шант — и вчера подобна участ е сполетяла един от техните замъци. Това е цялата информация. Без съмнение, ние ще помогнем на Хамелеоните, защото тук има конфликт между Сивия и Черния клан. Това, надявам се, е ясно, нали? А всичко, което е в ущърб на черните, както ви е известно, е от полза за целия свят. Но преди да предадем Лин и спътника му на... стопаните, трябва да получим цялата, подчертавам, цялата информация за случилото се. Два разрушени замъка-крепости за два дни — ето нещо, което не трябва да се подминава току-така. Накъде ли е трябвало да води каналът, за да се случи това?

„Накъде е трябвало да води каналът, за да се случи това? Или Шант греша — помислих си аз, — или е близо краят на света.“

Напускахме Кланзон и се заклатушкахме по една от западните равнини. Според изчисленията на Тапис трябваше за два дни да изменим пътя, който водеше към целта ни. Възползвахме се от удобния случай и без да зарязваме Кланзон, продадохме товара от билки. Сега возехме плат за платноходи за кралство Онизоти. Обикновен търговски преход. Преди около два часа аз смених Одорф и той тутакси захърка, оставяйки ме насаме със зададената ми от Шант загадка.

Светове има много. Може би те са безкрайно или крайно число, ала толкова голямо, че това е дори без значение. В легендите се разказва, че много отдавна тези светове са съществували отделно и независимо един от друг. За мащабите на това „много отдавна“ не са останали никакви сведения. Впрочем, ако се съди по летописите на световите, с които търгуваме, получават се не по-малко от петдесет века. Може и повече.

Същите легенди съобщават, че в същото онова „отдавна“ е съществувала расата на Древните — изкусни майстори и учени. И като че ли тази раса замислила да съедини всички светове в едно цяло. За целта било създадено и мястото, по което днес пълзеше нашият керван и което получило названието Централен свят. Към този свят водели каналите на всички останали светове. Можете да си представите това като книга, където всеки лист е един отделен свят, а пък Централният е гърбът на книгата. Каналите са особени пространства. След преминаването им вие ще се окажете — стига да умеете да откриете канала — в един или друг граничен свят. И то не просто така. По начин, никому неизвестен досега, каналът застава човека, влязъл през него, да научи езика на този свят или на онази негова част, към която принадлежи каналът, на ниво, строго отговарящо на лексикона на средния жител. Освен това човек получава имунитет против местните болести, но не против всички. Твърде удобно, ала понякога ми се струва, че заради всички чужди езици аз скоро ще забравя майчиния си...

В поведението на каналите нямаше спокойствие: те се движеха, отваряха се и затваряха, отиваха под земята и се издигаха в небесата — с една дума, не беше лесно да се намерят. Тогава, пак според легендата, същите онези Древни създали Белия път. Неунищожима, макар че после неведнъж се опитвали да я разрушат, бялата лента се простирала от север на юг, пресичайки единствения материк на Централния свят. Древните прикрепили към пътя много, стотици хиляди канали, според мен — най-важните. Сетне се оттеглили в един от граничните светове, след като унищожили всички пътища, водещи натам. И повече никой и нищо не чул за тях. Толкова скромни богове...

За онова, което се случило по-късно, легендите деликатно мълчат, но познавайки човешкия род, не е трудно да възстановим хода на събитията. Може да се предположи, че за известно време всичко било тихо и мирно, а после някакъв си крал взел, че вкарал войски в Централния свят и започнал да граби пътниците, които минавали по Белия път. Без особен труд можем също да си представим, че съседите решили да не изостават от него и скоро в целия Централен свят се водели боеве. Техниката, както е известно, не стои на едно място и под сивото небе заехтели взривове.

Тогава се появил Пазителят. Не знам дали е могъщ вълшебник, или просто природен закон, но сега в Централния свят само при опит за употреба на оръжие, по-мощно от обикновената палка, животът ви е изложен на опасност. Човек не успява да натисне спусъка, когато всевиждащото нещо стоварва отгоре му съдбоносен удар. На войскарите не им остава нищо друго, освен да се въоръжат с мечове и лъкове, което и правят.

И така, Шант смята, че замъците са разрушени от Пазителя при опит да се управлява някой от каналите. Накъде ли е трябвало да води такъв един канал? Отговорът не ми беше ясен.

Онизоти се превежда като „властелини на морето“. Трябва да кажем, че тези властелини не се отличават със скромност, но в случая това не е похвала. Моят фургон изникна на планинския склон на десет крачки от пътя и през следващия час ние разпрягахме конете и разтоварвахме. След като преместихме товара през натрупаните камънаци, извършихме всичко в обратен ред.

Нагледна демонстрация на сентенцията, че съвсем не всички врати са парадни. С каналите, прикрепени към Белия път, естествено не можеше да се случи нищо подобно.

— Каналът се е изместил — флегматично отбеляза Тапис. Той току-що бе приключил със своя фургон. — Още малко и ще отиде в скалите.

— А къде е вторият канал? — поинтересувах се аз. — Чувал съм, че тук има няколко.

— Трудно е да се каже. Ще търсим... Тръгваме ли?

Нашият керван започна дългото си спускане към морето.

Преди триста години на този бряг са слезли първите мореплаватели. Били им нужни само три века, за да станат властелини на морето. И на света. Онизоти бил богат търговски град — център, където се пресичали керванджийските пътища на планетата.

Ние возехме за там скъпоценен товар — платно за платноходи. Нито гори, нито се къса. Ще добавя, че именно от такъв плат са ушити подплатите на якетата ни...

Смених се с Одорф и щом се вмъкнах във фургона, съм задрямал. Скоро пак ще се потопим в суетата на пазарния град —

тропически ярък, креслив, дърпащ те за ръкава, подканяйки те непременно да купиш... Усмихнах се, като си представих, че се спускам в долната част на града при моя приятел — лудия бижутер Шанди.

— Аз дойдох — ще му кажа, както тогава, преди много години.
— Търся най-прекрасната скъпоценност на този свят.

И Шанди ще се засмее, ще ме прегърне, а после ще изсипе на масата купчина блестящи фалшификати, безумни като техния създател. И ние цяла вечер ще се наслаждаваме на преливащите декоративни камъни и ще прием тръпчиво вино. За кой ли път Шанди ще ми разкаже историята за това, как слугите на си-Орет, краля и големия любител на разкоша, го разменили срещу огромен къс кехлибар с княза на варварската страна Визанг и как същият този къс се върнал в Онизоти срещу направената от самия Шанди диадема. И аз ще усетя, че също полудявам и няма да възразявам...

— Я погледни — дръпна ме Одорф за ботуша.

Седнах и се взрях:

— Какви са тези новости?

Отдясно, в банката край пътя, беше изправена бесилка, на която се люлееха и въртяха под поривите на вятъра две тела.

— Ето още — Одорф махна с ръка. — Едно, две, три...

— Отдавна ли? — поинтересувах се аз.

— Преди ден-два... Горещо е.

Жалко за Онизоти, казах си. Изглежда, още един свят иска да загине. И какво ли му е притрябвало?

От капрата на главния фургон се надигна Тапис и посочи наляво към една малка горичка. Отбихме се от пътя.

— Правилно — заяви Одорф. — Защо ни е да се пъхаме в ада?

Влязохме в горичката и първата ни работа беше да я претърсим основно. След като не намерихме никого, закарахме фургоните по-навътре и едва тогава Тапис се върна към действителността:

— Биголби!

— Да?

— Трябва ни човек от града.

— Ще го имате! — дребничкият търговец се поклонил и като ни изпрати въздушна целувка на прощаване, с бързи крачки се отправи надолу.

Върна се след два часа — без „език“ и отгоре на всичко без шпага. Върху лявата му скула се мъдреше прясна синина. Тапис поклати неодобрително глава:

— Само не казвай, че обстоятелствата са те принудили.

Биголби широко се усмихна и както отбелязах за себе си, тая синина не правеше усмивката му по-малко обаятелна. В миналото той бил крадец и е запазил и до днес много от маниерите, типични за тази професия, например принципното нежелание да избягва конфликтните ситуации. Отчаяно смел младеж.

— Разбира се, обстоятелствата — промърмори той, разтягайки гласните. — Онзи чувал с... ме нарече ситен. Какво ми оставаше да сторя? Впрочем всичко това няма значение. Аз все пак се добрах до града и трябва да знаете — Онизоти вече не съществува.

— Какво ли е станало? — поинтересува се неговият помощник, пълна противоположност на Биголби, високият и флегматичен Си-ву.

— Въведен е комендантски час и е обявено военно положение. Имало е и гражданска война, като вчера тя съвсем се е развихрила — Биголби махна с ръка към бесилката.

— Кой?

— Новият крал. Ту... Туран. Да, струва ми се, Туран.

— Да не е Турман?

— Точно така!

— Племенникът на предишния крал — поясни Тапис. — А какво е станало с благородния си-Орет?

— Съобщиха ми — отговори Биголби, като опипваше внимателно челюстта си, — че той лежи и чака. Тоест искам да кажа, че лежи в затвора и чака екзекуцията. Засега го подкрепят от пристанището — това са две хиляди моряци, затова пък армията — към пет хиляди, със сигурност е за Турман.

— Ами шпагата?

— Отне ми я патрулът. Някакъв нелеп указ — Биголби мило се усмихна.

— Не виждам разликата — промърмори Одорф, — стар крал, нов крал. Все едно, ще му потрябва платно за платноходи.

Си-ву кимна разсеяно.

— Тръгваме — реши Тапис. — Скрийте оръжието!

Онизоти е търговски град. През която и порта да влезете в него, първото, което ще видите, това е пазарът. Фургоните ни минаваха покрай празни сергии, а под колелата хрущеше онова, което вчера е било все още стока. Търгуваха само в две-три редици, и то с продукти. Доста вяло... После от ъгъла се появи патрулът — един офицер и шестима войници. Беше забавно, че гербът на си-Орет върху нагръдните плочки на ризниците им е замазан със синя боя, а върху нея грубо е надраскан гербът на си-Турман. Нещо като слънце, което изгрява иззад глава карфиол.

Няколко секунди офицерът разглеждаше кервана ни, сетне изрече небрежно: „Следвайте ме!“ Последвахме го. Както разбрах покъсно, водеха ни в двореца, което не бе чак толкова лошо. Несъмнено офицерът имаше ясна представа за търговците между световите и затова не бързаше да се кара.

Оглеждах се наляво и надясно, стараейки се да видя повече неща. Един празен пиедестал в градинката. Да, разбирам. Твърде малко минувачи. Най-вероятно жителите изчакват по домовете си. Няколко момчета, които се скриха в пресечката, щом приближихме, и един сляп просяк — ето всички срещнати. Е, разбира се, и патрулите, но те не влизаха в сметката. Пустиня... Градът сякаш бе измрял. В обикновен ден по тази улица щяха да се шляят тълпи народ, разменящи си солени шеги с гражданите, щяха да проправят път за фургоните. Същото се беше случвало неведнъж и по-рано. А когато стигаме до целта, Тапис изгребваше от джоба си шепа сребърни монети и предлагаше на войниците да пият за процъфтяването на търговията.

Сега на улицата нямаше жива душа. Не зная дали си-Турман се ползваше с авторитет сред хората или не, ала страх предизвикваше безспорно. Понякога, попаднали на едно или друго място и още невидели всъщност нищо страшно, вие усещате нещо — да го наречем миризма. Миризмата на страха. Предупреждението. Точно така.

Какво видях ли? Бесилки? Виждам съм и по-рано. Разгромен пазар? Празни улици? Но свържете всичко това в едно, добавете и погледите, които ви хвърлят през пролуките на кепенците, безкрайните патрулни отряди, които ви попадат насреща. Тогава ще разберете какво имам предвид.

И ето, от дълбочината на фургона се раздаде тих, леко насмешлив глас. Глас на дете:

— Мир вам, търговци!

Обърнах се и зърнах как изуменият Одорф се блещи към появилите се неизвестно откъде двамина — слабо момче със сиво наметало и мъж, около двадесет и седем годишен, висок блондин с неспокойни очи и целият в драскотини. И много изплашен...

— Ти как попадна тук? — със съскащ шепот попита Одорф.

Момчето едва забележимо сви рамене и премълча. Погледнах към дясната му ръка. Така си и беше. Гривната.

— Да не си воинът Лин?

— Да. А това — жест по посока на спътника, — това е Олег, мой пленник.

Мислено се усмихнах, когато забележах как потръпна Олег при думата „пленник“. Воинът от Сивия клан можеше да изглежда като момче, той си бе и момче, но на него му помагаше Силата и по физически данни Лин многократно превъзхождаше който и да е атлет. Друг е въпросът — как би се чувствал човек, ако на дванадесет години знае със сигурност, че няма да доживее до четиринадесет... Всъщност не е изключено, че тъкмо заради възрастта му тъй се тревожат Хамелеоните. Момчето познава законите на Сивия клан и се стареа да ги изпълнява, ала те още не са станали смисъл на живота му. Преди да направи нещо, Лин мисли. А това не се поощрява от клана. Но стига толкова. Нека съвестта да ги съди, тези Хамелеони!

— Гладен ли си? — поинтересувах се.

Никакви емоции. Нали е воин... Седи си, забил брадичка в коленете, и проблясва със зелени като на котка очи. А неговият Олег съвсем се разкисна.

— Какво става в града? — попитах аз.

— Борят се две сили — спокойно отговори Лин. — Армията и флотът. Войските се прегрупират. Си-Турман-а-Кату Знаменития подготвя тоталното завземане на властта.

— Ще има ли безредици? — любопитства Одорф, изваждайки предавателя.

— Да.

Съсредоточих се върху управлението на конете. Честно казано, щеше да е по-добре, ако не бяхме срещали нито този воин, нито

неговия треперещ от страх спътник. Имах представа за нравите на кралете в Онизоти и знаех, че ще ни притиснат. И то доста. Предишният крал, ако можеше да се вярва на Тапис, започнал по същия начин... Но връщане назад нямаше и причината изобщо не бе в алчността на търговците, докарали ценен товар...

Дворецът стоеше върху стръмен насип, на стотина метра от бялата ивица на прибоа. Приближих се до прозореца и седнах на широкия перваз.

— Все пак е затвор — промърморих тихо.

Но Лин ме чу.

— Оттук не трябва да избяга никой — бързо каза той.

— Ние дойдохме тук да търгуваме, не да се бием — отбеляза Ор.
— Ще почакаме.

Когато влязохме в двореца, Тапис, като глава на кервана, бе поканен на прием при краля, а нас, недостойните, ни изпратиха да си почиваме в разкошни апартаменти, макар и с катинари по вратите.

Ор, пъхнал в ухо миниатюрното топче на преподавателя, слушаше разговора на нашия водач с краля. Мръщеше се и хапеше устни, обаче се въздържахше от коментари. Омръзна ми да го наблюдавам и пренесох вниманието си към гостите.

— Какво е станало с гривната ти? — поинтересувах се аз.

Лин помисли, после приближи до мен и протегна ръка. Гривната на Хамелеон...

Впрочем веднага разбрах, че ние, търговците, няма да успеем да се възползваме от подобна вещ: тази гривна беше подчинена на силите на Сянката и безполезна за нас. Освен това бе и счупена. Една стоманена лента с дебелина половин пръст.

— Не можем да я поправим — признах си чистосърдечно.

Ключалката щракна и в стаята влезе Тапис. Личеше си, че е разстроен и ядосан.

— Кралят ни съчувства и ни се възхищава — заяви той още от прага. — И ни дава сто и петдесет души охрана на кервана, за да бъдат занапред пътищата ни безопасни.

— Глупак! — произнесе с укор Биголби.

Останалите угнетено мълчаха. Само Лин, който не беше запознат с подобни нюанси, учудено местеше поглед от едно лице на друго.

— Това означава — обясних му аз шепнешком, — че ще ни придружават сто и петдесет главорези, готови да ни отнемат всичко, което може да се отнеме. Елементарен грабеж.

— И ти, разбира се, му подари нашия товар? — неочаквано попита Си-ву.

Тапис започна усърдно да сваля портупея с парадната шпага, състояща се от дръжка и петсантиметрово клинче. Останалото оръжие ни бе взето.

— Разбира се — каза той накрая.

— Е, по дяволите... платното! — обобщи Си-ву.

— За какво говорите? — заинтересовано кимна Биголби.

Аз също не разбирах нищо.

— Разкарай се — посъветва го Тапис.

— Може би има и друг начин? — попита Ор. — Опозицията...

Ще изпратим разузнавач в града... — и погледна към мен.

— Щом се стъмни, отивам.

— Добре — рече Тапис. — Лин?

— Слушам.

— Разкажи подробно всичко от момента на пленяването ти.

Няма да стане, помислих си аз, за нищо на света няма да стане.

Той няма да говори, нали е Хамелеон. Макар че гривната му е счупена.

— Почти не си спомням пленяването — заговори Лин с равен глас. — Свестих се в черния замък, в залата за разпити. Даже не разбрах веднага, че ме разпитват... Интересуваха се от начините за активизиране на Сянката — той се усмихна. — И понятие си нямам какво е това. Когато станаха по-настойчиви... Те имат твърде богата техника за разпити.

Войник, казах си с ирония. Робот, кукла. Нима нищо не можеше да го развълнува?

— Аз бях вързан — продължи Лин, — но мисля, че Черният клан няма представа за възможностите на хората с гривни. Успях да разкъсам въжетата и да избягам от залата.

— По-подробно?

— Отвътре замъкът представлява сложна плетеница от коридори. Ако не знаеш пътя, там ще се загубиш лесно. Отгоре на всичко черните биха тревога — е, удариха камбаната, така че ме подгониха около двеста души. Това не можеше да продължава дълго, всъщност почти ме бяха хванали... И тук, в една от стаите, видях канал. Открит канал към неговия — кимна към Олег — свят. Преминах канала и...

— Какво се случи после? — прекъсна момчето Ор.

То го погледна учудено, мръдна рамене и отговори:

— Каналът съществуваше още половин секунда. Сетне се затвори. Пробвах да се свържа чрез гривната с моя клан — гривната още беше цяла тогава, но връзка нямаше. И започнах да чакам.

— Разкажи ни за този свят.

— Свят като свят. Машини. Навсякъде. Оръжие. Забранено.

— Свят самоубиец ли?

— Не... още не. Както разбрах, те се опитват да минат без войни, обаче екологията... — Лин вдигна рамене. — Бях там само два дни. След това дойде сигнал по гривната — да се върна с пленник. Странен сигнал, изопачен. Аз хванах този. — Съдейки по всичко, Лин не изпитваше никакво уважение към Олег. — Преминах през канала и се озовах в замъка на нашия клан. Тук... — той се запъна, като подбираше думите си. — Тук се беше случило нещо. Машината — онази машина от канала, чрез която ме бяха извикали, се разтопи току пред очите ми. После... Стените започнаха да се слягат. И тогава дойде заповед по моята гривна.

— Какво значи това? — вметна Тапис.

— Не знам. Заповеди мога да издавам само аз. Даже кланът ми, ако заповядва нещо, го заповядва на мен, не на гривната. А пък сега... Гривната взе да се нагрява и огъва. А наоколо вече всичко танцуваше, стените се рушаха, огънят... И в този момент дойде още една заповед — и бях изхвърлен тук. Заедно с пленника.

— И ти не знаеш кой е издавал заповедите? — попита Си-ву.

— Не.

— Какъв вид заповеди долови?

— Използваха гривната, за да отворят канала.

Си-ву вдигна вежди:

— Гривната има ли такава власт?

— Не.

— А сега е твой ред — каза Тапис на Олег.

Той трепна:

— Какво искате?

— Къде се намират основните канали на вашия свят?

— Питал съм го за това — намеси се Лин. — Те и понятие си нямат от каквито и да било канали.

— Случва се... Откога сте тук?

— Трети ден.

— Искам да се върна вкъщи — неочаквано се обади пленникът.
Лин го изгледа в упор и Олег млъкна.

— Дори и да желяехме да те върнем — рече Тапис, — нямаше да можем, защото не знаем къде. Ще се постарая да бъдеш в безопасност. Нали така? — той ни обгърна с поглед. Ние, естествено, закимахме. — Главното е да ни слушаш във всичко. Никаква самодейност. Тукашните закони не приличат на ония, с които си свикнал. Ясно ли е?

Олег се сгуши:

— Да. Ясно.

— Тъмно е — казах аз. — Да тръгвам ли?

— Вземи ръкавиците. — Ор измъкна от пояса си чифт ръкавици от черно кадифе. — Успех!

Приблжих до прозореца и прекрачих първаза. Проклет страх от високото... Като притиснах едната ръкавица до стената, почаках, докато се залепи, и започнах спускането.

Ръкавиците Ор беше спечелил на карти в планинската страна Хон. Удивителни ръкавици, с тях човек можеше да се държи буквално върху каквото му падне! И все пак въздъхнах с облекчение, когато най-после стъпих на твърда земя.

Вече почти се бе мръкнало. Върху фона на небето, едва осветено от звездите, се извисяваше грамаден замък, а на десетина крачки шумеше прибойт. Земята под сипея се простираше на петдесетина метра, преминавайки отдясно в стръмна стълба, изсечена в камъните. Можех да пропълзя странично по стената и веднага да се озова на стълбата, но за алпинист като мен този път изглеждаше много сложен. По-лесно беше да слеза и сетне да се кача по споменатата стълба, а не като муха да пъпля по стената. Така и направих.

Стълбата не се охраняваше. Щом преодолях и последните стъпала, аз се оказах в кралската градина, позната ми от минали посещения. Промъкнах се по алеите, сполучливо избягвайки среща с караула, и прескочих оградата.

През целия си живот само два пъти съм нарушавал комендантския час, така че нямах особен опит. По-лошото бе, че въобще не знаех какво точно трябва да търся. Да събирам информация из улиците на запустелия град ли?

Добре би било да намеря Шанди и да го разпитам за всичко. Но до него даже денем са два часа път, а през нощта просто щях да се загубя. Пък беше и рисковано — ако попадна на гости при моя приятел, аз го излагах на опасност, което не ме устройваше. Оставах два варианта — да се вмъкна в първата къща, както би постъпил Биголби, и да разпитам стопаните, опирайки любезно ножа в гърлото им, та отговорите да не прозвучат много силно. Или пък да потърся опозицията, онези, които като мен бродят из нощния град... Но хайде, намери ги, де! Пристанището. Дотам е далеч. Може и да не стигна до сутринта.

Тези тъжни размисли отвлякоха в известна степен вниманието ми, затова забелязах патрула едва когато пред лицето ми блесна острие. Неизвестно защо, бяха трима, а не шестима. Мисля, че просто се бяха разделили, за да обиколят своя участък. Така или иначе...

Вежливо отместих встрани шпагата си и като направих крачка напред, с всички сили настъпих офицера по крака. Той започна истерично да вие и изпусна оръжието от ръцете си. Тогава го хванах за горния и долния край на ризницата и го хвърлих в обятията на другарите му. Получи се доста ефектно, ала въпреки очакванията ми и тримата много бързо се изправиха на нозе. Смелостта не влиза в списъка на добродетелите ми. Ех, ако на моето място беше Одорф, тази тройка щеше да празнува сега великолепно погребение... Но Одорф го нямаше тук, тъй че си вдигнах шпагата и си плюх на петите. Можете, разбира се, да ме смятате за страхливец, обаче да знаете колко смелчаци съм надживял... Още повече че не понасям кръв.

След увлекателния крос из нощния град аз се пъхнах в пролуката на една порта и опитах да си почина. Също и да си събера мислите. Стига съм се дърпал. Какво ми е известно? Борят се армията и пристанището. Значи ще ида на пристанището. Голяма работа, че ще закъснея. Едва сега се сетих, че съм отишъл твърде надалеч — за щастие в нужната посока.

Дочух звучна маршировка и се подадох от скривалището си. Покрай мен маршируваше взвод войници, облечени в същата униформа като патрулите. Отиваха към пристанището и аз, без много да му мисля, се присламчих отзад. Какво от това? Войниците не се обръщат, а насрещният патрул едва ли ще се осмели да прави

забележки, даже и да види, че подир взвода марширува „опашка“. Главното е да се държиш нахално.

Щом стигнахме до стария пристан, където по-рано започваше морето, командирът спря войниците и с неочаквано тънък глас им заповяда да се разпръснат. Сметнах за благоразумно да изчезна и след кратък размисъл се покатерих на покрива на някаква сграда — не можеше и да се мечтае за по-добър наблюдателен пункт.

Същевременно офицерът бързо и вещо разпръсна хората си. На пътя разположи петима — с факли и на видно място, а отдясно и отляво в пресечките и без никакви факли — останалите. Той очаква някого, помислих си аз. Някой трябва да избяга от долния град, да се хвърли встрани от войниците, в пресечките и...

И там да умре. И не само там. Забелязах как отдясно и отляво по стените затанцуваха огньовете от факлите, задрънча оръжие и плъзнаха сенки.

В пристанището нещо ярко блесна, издигайки нагоре ослепителен облак искри, и след няколко секунди се чу глух удар. Барутът не беше познат в Онизоти, така че, струва ми се, те запалиха горивото за дяволските си фойерверки — прах с голямо съдържание на магнезий. После огньовете в пристанището се раздвижиха: като че огнена лава, преляла през ръба на вулканичен кратер, се устреми със светещ език в низината. Сега ще докосне къщите... И сякаш в отговор на мислите ми избухна първият пожар. Изглежда, започваха обещаните от Лин „безредици“.

Войниците не помръдваха от местата си, наблюдавайки безучастни как в долния град набира инерция огненият водовъртеж. Не ми оставаше друго, освен да изчакам събитията и да се надявам, че до сутринта стражите ми ще напуснат поста си. А нали някъде там беше Шанди...

Долу ечна камбанен звън и продължи известно време. После стихна, но изплашените от шума птици още дълго кръжиха в тъмното небе.

Развръзката настъпи на сутринта. В далечината, над черната линия на насипа, лумна ослепителен пламък. Навярно от всички, които можеха да видят това, само аз се досещах какво става. Излиза, че все пак познават барута...

— Жесток си ти, си-Турман — произнесох бавно. — Да потопиш в морето хиляда, че и две хиляди жители, които не са ти виновни за нищо...

Легнал на самия край на покрива, гледах как нахлуващото през пролуката на насипа море, невидимо в тъмнината, гаси огньовете, запалени от метежниците. Ако ти, си-Турман, се бе учил от Черния клан, той щеше да се гордее със своя ученик...

Първите бегълци се появиха след петнадесет минути и войниците ги ликвидираха на място. След това се изсипа и основната маса — мокри, хаотично сновящи хора — и почна клането. А отдолу, метър след метър, напираше водата, толкова спокойна, че даже не беше за вярване. Така Турман завзе властта и унищожи опозицията.

Като се нацелих, скочих от покрива, натъртих си петите и изгубил равновесие, тупнах на четири крака. Изправих се, ала бях принуден да падна отново, измъквайки се от палача.

— Ти винаги ли удряш в гръб? — поинтересувах се аз, кръстосвайки шпага с варварското оръжие.

Войникът нададе боен вик и направи дълбок удар. Без особен труд успях да отбия острието, сетне последва удар с крак в челюстта. На бърза ръка му свалих ризницата и шлема и ги навлякох — една жалка, но все пак маскировка. Бягането из града обратно към двореца помня лошо. Криех се, а където не смогвах, преминавах в строева стъпка и отдавах воински почести — още през деня забелязах как се прави това.

Спряха ме при самия дворец.

— Що за войник си, щом бягаш, докато другарите ти се бият с метежниците? — произнесе над ухото ми насмешлив глас.

Пуснах се от решетките на оградата, през която исках да се прехвърля, и напипвайки с лявата ръка закопчалката на ризницата, бавно се обърнах. Той стоеше на три крачки от мен, здрав като бик, с офицерски нашивки. Е, разбира се, и с „карфиола“. А зад гърба му се мяркаха усмихнатите физиономии на още трима — ако се съди по униформата, бяха обикновени войници.

— Що за армия е тази — отговорих със същия тон, намерил най-после нужното шнурче, — която се сражава против собствения си народ?

Ризницата падна в краката ми и с един ритник я отхвърлих настрани. Усмивката изчезна от лицето на офицера:

— Какво-о?

— Казвам, що за армия...

Той изрева и оголи оръжието си от ножницата. Много добре. Аз свалих шлема и учтиво се поклоних, като се стараех да не изпускам от очи войниците. Когато се изправих, хвърлих шлема във физиономията на офицера и едновременно скочих напред, измъквайки своята шпага от колана. На тази хватка ме научи още отдавна Биголби, имам предвид шпагата, а хвърлянето на шлема влиза в стандартния набор от хватки на всеки търговец.

Шпагата се изважда от ножницата, или в моя случай — от халката на пояса, с крачка напред, та дръжката да удари противника по лицето. Съвсем бандитска хватка. Офицерът обаче се ориентира и отскочи назад и вдясно, така че в резултат едва не изгубих половината си глава. Не беше приятно. Заех бойна позиция и си дадох дума да не се правя на конте. Хвърлих поглед към войниците, те не се намесваха. Засега. Аз атакувах, онзи се защити и много ловко отвърна. Отстъпих и когато той тръгна към мен, избих острието му надолу и със завъртане го пернах с пета по главата. По-скоро се опитах да ударя, но щом си свалих крака, открих, че токът на ботуша ми е наполовина отрязан. Офицерът се усмихваше. Изглежда, дуелът му доставяше истинско удоволствие: от една страна, противникът бе доста силен, от друга — не можеше да стори нищо съществено. А аз, честно да си призная, се обърках — през последните бог знае колко години за пръв път срещях жител на граничен свят, владеещ оръжието по-добре от мен.

Ех, де да беше тук Лин — проблясна в съзнанието ми налудничава мисъл и веднага схванах какво трябваше да направя. Разбира се! Трите пискюлчета, пришити от лявата страна на колана ми, не бяха просто украшения, само че аз толкова отдавна не бях ги ползвал, че даже отвикнах да мисля за това.

Когато откъснах едното от тях, ясно долових слабото пращане на фитила.

Пискюлчето беше светлинна бомба — само светлина, но за десетина секунди човек губеше способността си да вижда — дори денем. А пък нощем...

След като мислено пожелах на враговете си всичко най-лошо, аз се прехвърлих през оградата и хукнах към замъка. Отзад се чуваха приглушени псувни и юнашко свистене на стомана — изглежда, на офицера му се бе сторило, че продължавам да атакувам и той се защитаваше напосоки. После отекнаха викове и това беше къде по-лошо.

До двореца се добрах, когато на запад с пълна сила пламтеше зората. Ако откъм морето бе поставена каквато и да било охрана, щях да бъда нелюбопитна мишена за нея... Само че охрана нямаше. Претъркожих се през перваза и плъснах на пода, дишайки тежко. Другарите ме гледаха съчувствено. Колкото до Лин, то съчувствието му беше смесено със значителна доза ирония. Ясна работа — момчето навярно би преодоляло такова изкачване без всякакви ръкавици, че и с мен като товар на гърба.

Пленникът му, мрачен и наежен, седеше в ъгъла. Явно по време на моето отсъствие някой от нашите, най-вероятно Биголби, бе говорил с него. Ако е така, той надали ще моли за вкъщи.

— Е, как е? — попита Ор.

Махнах ръкавиците от ръцете си и му ги подадох:

— Как ли?... Ето, отсякоха ми тока.

— Добър удар — констатира Си-ву.

— По-добър, здраве му кажи... Пристанището вече не съществува. Като сила поне. — Разправих накратко за нощните си приключения.

— Потопил една четвърт от града — рече замислено Тапис. — Лин?

— Слушам.

Разказът ми, изглежда, беше направил впечатление и на момчето.

— Освен пристанището имаше ли в Онизоти и други сили, опълчили се против краля?

Лин помисли, сетне кимна:

— Търговците. В хода на войната те всъщност не пострадаха.

— Да, но сега си изпатиха — обобщи Тапис, — нали живееха в долната част на града?

— Общо взето, да.

Тапис дълго мълча, после се обърна към Си-ву:

— Трябва ни някакво зверче. Плъх например.

Си-ву кимна и отиде в съседната стая. Тапис извади от пазвата си кесия от зелено кадифе и изтърси оттам шепа разноцветни кристалчета и лъскави метални части.

Когато се произнася думата „магия“, повечето здравомислещи хора вдигат рамене. И правилно постъпват. Обаче... В същите легенди се разказва, че сътворявайки Централния свят, Древните вградили в него три Машини, или, както почнаха да ги наричат по-късно, три Сили. Тези Сили управляваха времето, смяната на деня и нощта и можем да предположим, че първоначално не са били предназначени за нищо друго. На човек винаги му е било присъщо да се намесва в действията на силите, командващи света — с помощта на науката, ако знае какви са тези сили, или чрез магия, ако си няма понятие за естеството им. Последствията много често се оказват трагични. Но погледнете: не са изминали и десетина години, когато именно онези, поради чиято некомпетентност или зъл умисъл е настъпила поредната „прелюдия към края на света“, започват да представят събитията едва ли не като свой подвиг. И дробят нова попара, пред която бледнеят всички предишни, взети заедно.

Мина половин час и на масичката пред Тапис изникна блестяща с разноцветните си ръбове конструкция, голяма колкото два юмука. Въздухът над машинката осезаемо трептеше, носеше се остра миризма на дим. Както разбрах, Тапис възнамеряваше да пробие микроканал към Централния свят и да изтегли оттам част от енергията на някоя от силите на Мрака, Сянката или Светлината.

Лин се приближи, клекна и известно време разглеждаше прибора.

— Нищо не разбирам — призна си той накрая.

— Търговците също имат свои тайни.

— Могъществото на Сянката е безгранично — произнесе Лин равнодушно.

— Там, където няма Мрак и Светлина.

— Мракът и Светлината са само частни случаи на Сянката.

— Докато бях в плен при гвардейците — отбеляза Ор, — чух, че Мракът и Сянката са само отсъствие на Светлината, готови да изчезнат, щом се появи тя.

— А когато Черният клан искаше да ме обеси — прибави Одорф, — долових с края на ухото си, че Сянката е само кратък миг от прехода

на победената Светлина към побеждаващия Мрак.

Сега Лин стоеше по средата на стаята и объркано местеше поглед от един търговец на друг. Явно бе озадачен и това ме зарадва.

Си-ву разсея напрежението. Той се върна, държейки малък, но по всичко изглежда, много войнствено настроен плъх. Зверчето отчаяно хапеше металната ръкавица, защитаваща ръката на търговеца.

— Тук — каза Тапис.

Си-ву сложи плъха на масата до машината и разтвори длан. Плъхът понечи да се дръпне, ала сякаш размисли, легна обратно и заблещука с мънистата на влажните си очи.

— Започваме — рече Тапис.

Машината забръмча, трептящият въздух над нея се оцвети в синьо. Плъхът подскочи и взе да се мята по повърхността на масата, без обаче да пресича някаква невидима граница. После зверчето се изпъна като струна и замря. От крайчетата на ушите му и от мустачките му се посипаха едри зелени искри. Те се търкаляха върху масата, оставяха светещи пътеки и свистейки, гаснеха в политурата ѝ.

Тапис се наведе, като надничаше в очите на плъха, около минута постоя така, сетне се изправи.

— Край — обяви той и започна да разглобява машинката.

Плъхът скочи от масата и се шмугна под дивана.

— Ще чакаме — каза Ор.

Както и преди, аз не разбирах нищо, но не мога да кажа, че това ме притесняваше. Магията не е мой профил. В уменията ми влизаха няколко простички неща от този вид — и толкоз. Имах пълно доверие на Ор, Тапис и Си-ву — нашите магьосници. Бях сигурен, че те знаят какво вършат. Обикновено така си и беше.

Тракна резето и вратата се отвори без почукване. Придружен от двама войници, нахълта плешив дебелак с виолетова ливрея и съвсем неподходящи към нея розови полуботушки.

— Владетелят на Онизоти и дълбокото море, на бурите и ветровете си-Турман-а-Кату Знаменития — важно произнесе чучелото — ви оказва честта да ви покани на тържествената церемония по случай коронацията. След един час бъдете готови.

Тъкмо се обърна да излезе, когато Тапис, без да вдига глава, подхвърли тихо:

— А как е чур-Тамзиз? Нещо не се вижда.

Дебелакът буквално подскочи на мястото си. Щом трябва, търговците също умеят да се шегуват, и то доста хапливо.

— Чур-Тамзиз е изменник и предател — възмутено зацвили той. — Твърде скоро ще видите и главата му! — Пое си дъх и повтори с насмешка: — Да, главата му. Не ви съветвам да произнасяте името на този негодник.

— Благодаря, вървете си — отговори Тапис.

Като се задъхваше от възмущение, дебелакът излезе.

— Откога кралете в Онизоти носят титлата „властелини на бурите“? — замислено промърмори Тапис и огледа капризно компанията ни, която, в интерес на истината, бе доста одърпана. — Я се пооправете мъничко. Въпреки че, доколкото знам, кралят едва ли ще се окаже на по-малко от една лига от нас. Рат — добави той, — погрижи се за пленника. Лин, ти също. Ако се случи нещо, не налитайте на бой.

— Ясно — отвърнах аз без особен ентузиазъм.

Лин кимна мълчаливо.

Мина около половин час, когато се почука на вратата и един слуга, който, ако се съди по цвета на ливреята, беше с ранг по-ниско от предишния дебелак, ни покани да наблюдаваме коронацията. Така и каза — да наблюдаваме. В коридора до мен бе Олег — случайно или допускам, че искаше да поговорим тъкмо двамата. Навярно защото съм отсъствал, когато Биголби е водил с него възпитателни беседи.

— Кажете ми, моля — вежливо произнесе той, — ето... хм... Тапис съобщи, че аз съм от Забранения свят. Няма ли да ми обясните какво значи това? Инак...

Изглежда, доста съм си променил физиономията, понеже той тутакси се измъкна встрани, дори без намеци от моя страна. Забраненият свят! В главата ми с грохот се наместиха гигантски детайли от чудовищен ребус. Всичко стана ясно — и разрушените замъци, и неимоверните усилия, които полагаха Хамелеоните, за да си възвърнат жертвата. Забраненият свят!... Светът, който притежаваше знание, способно да унищожи Пазителя. И затова е затворен. Древните или Пазителят — някой от тях е разрушил всички водещи натам канали. Стиснах зъби и тръснах глава, прогонвайки зловещото видение — гъбовидни облаци от атомни взривове под високото сиво небе...

Кречех машинално по коридорите на двореца. Лин... Лин е само воин, пушечно месо на Сивия клан, той не подозира нищо нито за Черната зона, нито за опасността, надвиснала над живота на Пазителя... Значи от тази страна няма да очакваме неприятности, поне докато не се срещне с някого от своите... Или не намери нова гривна... Какво следва от това? Че не трябва да водим Лин, още повече и Олег, в Централния свят. В никакъв случай. Да го убием? Лин няма да разреши. Пък и нали не знаем всичко. Не е изключено след смъртта на Олег някой от клана пак да проникне в Забранения свят. Как ли са успели да намерят входа към него, кой друг знае начина и съществува ли още каналът, или под развалините на замъците вече няма нищо освен прах? Пълна неизвестност.

Междувременно излязохме от двореца. Говоря за нас с Лин, неговия пленник и двадесетината войници, които вървяха редом, сигурно за да ни облекчат самотата. Цялата процесия се движеше към сипея. Когато до целта оставаха не повече от двеста крачки, охраната ни спря и представлението започна. Офицерчето, командващо нашите войници, съвсем още момче, със странен йероглиф на ръкава там, където обикновено се пришиват отличителните знаци, взе звънко да рапортува на офицера от охраната. Офицерът мрачно ме разглеждаше с почервенели сълзящи очи, а аз му отговарях с приветливата усмивка на идиот... Да-а... Има и по-смешни срещи. Впрочем сега офицерът не можеше с нищо да ми се отплати за номера със светлинната бомба и прекрасно го разбираше. Когато най-последно отмести взор от мен към придружителя ни, той измъкна от ножницата къса позлатена шпага и извърши сложен ритуал. По всичко личеше, че това означава „Път свободен“.

Насочихме се към сипея. Отдясно и отляво, докъдето ни виждаха очите, стояха подобни на нашата групички от богати търговци и дворяни, ако се съди по вида им. Военните бяха изключително много. Преместих поглед към стелещата се пред нас морска шир. Слънцето се бе издигнало доста нависоко, духаше постоянен вятър — точно какъвто е необходим за един добър платноход.

Флотът на Онизоти — целият флот, всички съдове над някакъв определен размер — беше готов да посрещне краля.

Обичам военните паради...

Флотът се построи в неправдоподобно права линия, перпендикулярна на брега. Първият кораб — нещо като галера — се намираще приблизително на лига вдясно от нас и на триста крачки от ивицата на прибоя. Следващият бе на двеста крачки от него и така нататък, чак до хоризонта, а може би и отвъд. Цялата армада стоеше с вдигнати платна, именно стоеше, използвайки мощното течение на прилива. Вляво от нас, на половин лига от брега, като щипка на гигантски рак се издигаха от водата Кралските скали. Това бяха два каменни върха — единият по-висок, другият по-нисък, а разстоянието помежду им, по мои изчисления, беше не повече от четиридесет крачки. Изглеждаше немислимо да се прекара кораб между тези великани, но все пак претендентът за трона в Онизоти ставаше крал тъкмо в момента, когато направи това. Сам, лично, застанал зад щурвала.

Неочаквано някъде удари барабан. Присвих очи — на хоризонта се показа флагманът. Той плаваше с вдигнати платна и бързо се приближаваше. Щом минаваше край поредния кораб, оттам го салютираха с флагове и звън на камбана. Спомних си за снощните събития и помислих, че не е далеч часът, когато топове ще салютират краля.

Тук привлече вниманието ми Тапис — съвсем не на място започна да си разкопчава якето. Разкопчал двете долни копчета, той се наведе, сякаш да се почеше по коляното, и веднага от тревата, като сива мълния, в пазвата му се шумугна плъхът. Тапис побърза да се изправи и закопча якето, а после отново съсредоточи вниманието си върху маневрите на флагмана. При това той разсеяно си играеше с конец, дълъг десетина сантиметра, сребристият цвят на който ми напомняше нещо. Когато погледнах към кораба, разбрах. Материята, от която бяха ушити платната на кораба на си-Турман.

Същевременно флагманът задмина и последния кораб, разположен най-близо до брега, и като се обърна, се устреми към Кралските скали. В този миг над него се издигнаха и флаговете — синият флаг на Онизоти и кралският щандарт с познатия ми вече „карфиол“. Си-Турман прекара кораба край скалите, сетне го насочи през гигантската каменна щипка.

— Време е — едва чуто произнесе Си-ву.

Тапис кимна и намотавайки конеца на пръста си, го разкъса с рязко движение. В това време флагманът се намираше точно между скалите. Си-Турман почти се бе справил със своята задача. Почти, защото щом Тапис скъса конеца — частица, както разбрах, от плата ни за платноходи, същия, от който бяха ушити и платната на флагмана, — те се стопиха без следа. Всички замряха. Като се обърнах, зърнах музикантите, вдигнали тръби, готови да свирят марш... Или каквото се свири на коронацията в Онизоти. Тази няма сцена продължи около две секунди, после флагманът беше изхвърлен на камъните. Видях как се счупи предната мачта, как корабът се наклони, оплетен с въжета в скалата отдясно, и от палубата му се посипаха малки като играчки фигурки.

Тапис разтвори якето на гърдите си и плъхът, стоял дотогава неподвижно в пазвата му, хукна навън и преодолявайки с три скока разстоянието до сипея, изчезна от погледа ни. Долу нещо шумно се бухна във вълните и от брега към потъващия кораб се насочи гигантска акула — самата риба не се виждаше в мътната вода, но затова пък добре личеше десетметровият ѝ гръбен плавник.

— Готови за бой — спокойно произнесе Тапис, а после, събрал повече въздух в гърдите си, изрева:

— Да живее крал си-Орет Веселия!

Честно казано, реших, че нашият предводител се е побъркал — случва се и това при магия. В главата ми, като на филм, се понесоха ужасни сцени на гибелта ни. За да получите някаква представа за тях, ще отбележа, че като вариант за спасение сериозно смятах скока от скалата в морето. Оказа се, че всичко не е толкова страшно. Явно в армията са възникнали големи разногласия кой да стане крал на Онизоти, а колкото до търговската аристокрация, мисля, че след потопяването на долния град тези хора имаха всички основания да ненавиждат узурпатора. Така че, вместо бърза и жестока разправа над бедните търговци, на сипея започна дуел — нека го наречем тъй — между пет-шест хиляди души. Ние също бяхме въввлечени и разделени. Единственото, което още чувах, беше бойният вик на Одорф, който повече приличаше на рева на мамут.

Пръв ме нападна — о, човешка неблагодарност! — нашето офицерче придружител. Той изскочи пред мен и без да го е еня, че съм съвсем невъоръжен, размаха шпагата. Биголби ме е учил да се бия и

един от съветите му звучеше горе-долу така: „Ако искат да ти отрежат главата, вземи от земята камък и го метни в мутрата на мерзавеца.“ Това и сторих. Отломъкът улучи челото на офицера и той падна сякаш подкосен. Като се хвърлих напред, аз му задигнах шпагата — и то тъкмо навреме. Не знам дали военните бяха стигнали до извода, че вината за всичко станало е у търговците, или просто атакуваха всички цивилни, ала сега ме нападнаха четирима наведнъж. Положението силно се усложняваше и от факта, че ризницата ми от каменното платно за платноходи изчезна без следа заедно с платната на покойния крал. Беше доста неприятно — чувствах се толкова уязвим!

„Имай предвид — учеше ме Биголби, — че врагът ти трябва да се страхува повече от теб.“ Затова, без да дочакам да ме обкръжат, направих зверска физиономия и скочих напред, не забравяйки впрочем да бъда нащрек. Чрез пробождане в ръката и удар с тежката обувка по капачката на коляното се освободих от първия противник, втория го проснах с двоен финт, а когато той се съсредоточи върху шпагата ми, аз го свалих с юмрук в челюстта. Недейте да мислите, че жалех враговете си. Средният търговец е три пъти по-силен от средния нормален човек и щом казвам, че съм ударил някого по челюстта, имам предвид фрактура или сътресение на мозъка. Или едното и другото, взети заедно.

Третият войник, изглежда, нямаше никаква представа от фехтовка, затова и шпагата му тежеше три пъти повече от моята и той я размахваше като луд. Навярно бих могъл да го доближа, но беше страшно. Заплашвайки с шпагата, аз отстъпвах, докато той, явно решил да ме ликвидира с един удар, не замахна с оръжието си така, както обикновено постъпват с двуръчния меч, забравил, че фехтовката с последния изисква ризница. Скочих напред, целейки се в сърцето. Дявол да го вземе! Този младеж имаше под мундира си броня! Шпагата ми се разлетя на парчета. Не ми оставаше друго, освен да отскоча и да повтора трика с камъка. Сетне се обърнах към четвъртия нападател — съвсем навреме, за да го пресрещна — него и още осем души помощници. Даже не успях да вдигна шпагата! Близкият войник се усмихна и атакува стръвно...

... Неговата ръка с шпагата продължи движението и преобръщайки се във въздуха, тупна в краката ми. Самият той, разсечен на две, падна встрани, като кукла, която още се усмихваше.

Обърнах се и трепнах — останалите осем противници лежаха на земята, но никъде не се виждаше онзи, който извърши това.

— Благодаря, Лин — прошепнах. Неизвестно защо сред виковете и звъна на оръжие аз говорех шепнешком. — Благодаря, войнико!

После взех от земята шпагата си, магнах от нея откъснатата китка на нечия ръка и се хвърлих в кипежа на боя.

Подир два дни керванът ни се мъкнеше по прашния път, покрит с напукани триъгълни плочи от жълтеникав камък. По-далеч от Онизоти! Не можеше да се каже, че не бяхме пострадали. Само Лин се отърва невредим от обрата на нещата и от всичко, последвало след това. Всъщност и Олег, когото, честно казано, смятах за пленник. Той също не бе пострадал. Както разбрах, още в първите минути на боя Лин го измъкнал от тълпата и го скрил някъде. А после се върнал. И то тъкмо навреме, поне за мен. Колкото до другите, ние представлявахме доста живописно зрелище — превързани, със синини, е, и така нататък... На мен ми се падна един великолепен удар с дръжката на шпага. Сега, след споменатото събитие, аз придобих твърде високо мнение за главата си, тоест за нейната здравина. Ще добавя още, че в суматохата фургоните ни изгоряха, а конете бяха откраднати.

Затова пък, в резултат на описаните събития, на престола отново се възкачи си-Орет. Прекрасно разбирайки кому дължи всичко това, кралят буквално ни обсипа с благодарности, изразени най-вече с ценни подаръци, с право на безмитна търговия, както — и то съвсем неочаквано — с присъждането на всички ни на дворянски титли. Така че вече се наричах чур-Рат. Конете и фургоните също бяха кралски.

И тъй, напуснахме Онизоти и аз въобще си нямах понятие накъде вървим. Тапис никога не споделяше с нас своите планове, а ние изцяло му се доверявахме при избора на маршрут. Но като се има предвид характерът на стоката ни... Опипах бинтованата си глава и изпсувах. Лин, който седеше до мен — на капрата имаше достатъчно място, — се усмихна. В последно време момчето се научи на туй изкуство. Не без моя помощ... Освен това ужасно обичаше да задава въпроси. И да се замисля над отговорите ми. Не беше типичен Хамелеон. Наистина от този факт не ми ставаше по-леко... От една страна, напълно разбирах желанието му час по-скоро да напусне Онизоти. Почти една трета от армията, която преди подкрепяше си-Турман, бе отишла в планините и сега водеше партизанска война. Добре знаеха кой е унищожил флагманския кораб и кой е насочил към мятащия се във водата крал акулата караконджул, така че животът им тук не изглеждаше безопасен.

Но, от друга страна, с тоя Олег не бих останал за по-дълго и в Централния свят. Там Хамелеоните имаха достатъчно власт, за да ни намерят. По всяка вероятност Тапис просто бе решил да смени местопребиваването ни от един свят в друг, по-спокоен. Ала после? Какво да правим с този пленник? Ако се вярва на легендите, а те обикновено казват истината, с негова помощ може половината Вселена да бъде потопена в кръв...

— Разкажи ми за светове — помоли се Лин.

— Какво точно те интересува? — отвърнах аз и наострих уши.

— Е... не знам... Ти много си видял, имам предвид — пътешествал. Нали вие ходите по всички канали на Централния?

— Не — усмихнах се в отговор. — Каналите са доста повече, отколкото бихме могли да измением през целия си живот, дори ако не се занимавахме с друго. Ти забеляза — небето на Централния свят се състои сякаш от множество искри.

— Да.

— Това са звездите на граничните светове. Всяка свети през свой канал и ще ти кажа, че не можем да се доберем до тези канали. Твърде нависоко са.

Лин ококори очи.

— Цялото небе... — произнесе смаяно воинът.

— Освен туй — продължих аз — канали има и под земята. — От вътрешността на фургона се измъкна Олег и се присламчи отзад. Не му обърнах никакво внимание. — Ако се копае тук — посочих с пръст надолу, — може по принцип да се прокопае планетата от край до край. Ти знаеш ли кое наричаме планета?

Лин кимна.

— А ако копаеш в Централния, просто рано или късно се натъкваш на отворен канал. Даже има подозрения, че Централният свят изобщо не е планета, ами плоскост.

— Нима никой не се е опитвал да я обиколи? — поинтересува се Олег.

— Сигурно са опитвали — вдигнах рамене, — само че досега никой не се е върнал да разкаже какво става там. Там има опасни места. Ето още една причина, поради която не са достъпни всички канали. Край границите — и по суша, и по море — е пълно с пирати от граничните светове, пък и гвардията, кланът на Светлината, също не се стеснява особено. Какво още? Да, Белият път. Почти не го използваме.

— Как? — учуди се Лин. — Та нали главните канали...

— ... са прикрепени към Белия път? Вярно е. Но когато Древните са строили това нещо, те вероятно са се надявали, че хората ще го използват в мир и съгласие... А може и да не са предполагали — добавих замислено аз. — Може този път да им е трябвал за нещо друго. Или изобщо да не е нужен, просто — отпадъчно производство... Така или иначе, ала сега там е тесновато. От един свят за друг минават войски, из пътя се водят непрекъснати боеве, шетат бандите на онези... „романтиците“. Там щяха да нападнат кервана ни поне двайсетина пъти за времето на нашия разговор. За съжаление хората много обичат да воюват...

— Ами вие?

— Ние — не. Ние сме търговци. Войната ни е противна. Нека с нея се занимават силните на деня, ако им харесва да проливат кръв.

Тук спрях, усещайки, че съм казал комай нещо излишно.

— Кой са силните на деня? — поинтересува се Олег.

Премълчах.

— Това сме ние, Хамелеоните — тихо отвърна Лин. После ме погледна. — Значи ти смяташ, че ние обичаме да проливаме кръв?

— Не се сърди — промърморих аз.

— Отговори ми.

— Сивият клан... Е, добре, Лин. Забрави!

— Няма да забравя — обеща сериозно той. Помълча и рече:

— Ти разказваше за канали, които не са ви достъпни.

Продължавай.

— И още нещо — зарадван от смяната на темата, казах аз, — на практика целият изток е затворен.

— Защо?

— Ако се съди по нашите летописи, имало е два свята — светът... ъ-ъ... на Бози... Струва ми се, на Бозис, а втория не си го спомням. И единият от тях — нека отбележим, че и двата били богати и силни — нападнал другия. Преди около двеста и петдесет години. Нападнал, минавайки, разбира се, през Централния свят, а каналите точно тогава били обърнати на изток. В хода на войната агресивният свят започнал да запада. Побеждавали го, той губел. И когато била обсадена и последната крепост и пред портите ѝ поставен таран, а към стените — стълби за щурмуване, командирът на гарнизона решил да използва биологично оръжие против нападателите.

Лин вдигна изумено глава, но като си спомни, че става дума за граничен свят, кимна.

— Така че нахълталите в крепостта войници открили там около десетина странни сини същества; те били двуноги и с две ръце, ала сходството с човека свършвало дотук. Впрочем виждал съм само изображения... Ако пътешестваш между светове, нищо странно не може да те учуди. Предполагам, че на пленниците тихо извили ръцете зад гърба и ги помъкнали... да речем, на разпит. Едва изминали десетина крачки, конвойните освободили подопечните си и също се превърнали в такива същества! Какво може да се добави тук? Армията загинала. Всички, до които даже само се докосвали поразените от синята чума, също се разболявали. Това обаче не била болест в обикновения смисъл на думата. Болният не умираше, той просто ставал друг. Променяли се психиката, биологията... Днес и двата свята лежат в развалини. А на изток се е появил пиратски флот. От чумави. Морето и брегът са всъщност под тяхна власт, затова търговците не обичат източния път...

— А защо сините не са отишли на запад?

— Не ги пуска Пазителят.

Тук ми дойде наум още един възможен край на историята с Олег. Ако с негова помощ бъде унищожен Пазителят, то, изглежда, синята чума ще трябва да се възпира от простосмъртните.

— Къде се намира каналът? — попита Лин.

— На изток...

— Не, нашият, където отиваме.

— Не знам — признах си. — Старият канал навлиза в планината. Е, кралят обеща да го разчисти, но докато стане... Общо взето, Тапис ни води по втория канал.

— Ясно — проточи Лин. — Я ми кажи, онези два свята на изток имали ли са добра техника?

— Не особено — отговаряйки, съвсем забравих, че си имам работа с воин, преминал през специална подготовка. — Мечове, копия...

— Тогава откъде е попаднало при тях забраненото оръжие?

„Загазих“ — помислих си аз.

— Е, откъде... Сигурно са го взели от някакъв мъртъв свят...

— Лъжеш — произнесе безстрастно Лин. — И знаеш, че лъжеш. Мен са ме учили да различавам истината от лъжата.

Почувствах как кипвам. Кое е в края на краищата това момченце, та толкова го ухажвам?

— Искаш да знаеш истината, така ли? — поинтересувах се аз.

— Да.

— Помисли си, воине, може би ти все пак *не искаш* да я знаеш?

— Не разбирам — Лин изглеждаше объркан — какво имаш предвид?

— Синята чума е създадена от Сивия клан преди осемстотин години — притежаваме записки.

— Не! — Лин помълча, гледайки ме в упор, после каза обречено: — Да, това е истина. Но защо?

— В един от светове се намирал рудникът за звездно сребро.

— Е, и какво?

— Рудникът бил на Черния клан.

— И затова са унищожени два свята? Не може да бъде! Трябва да има и друга причина!

Неволно го съжалих. Не толкова отдавна воинът Лин посети потопената долна част на града, така че, сигурен съм, той можеше да

си представи два унищожени свята с всичките им подробности.

— Други причини няма. И тази е достатъчна.

Лин се обърна и мълча десетина минути. После, без да променя позата си, помоли:

— Разкажи ми за Сивия клан.

— Аз ли?! Аз съм търговец, какво мога да знам?

— Разкажи!

— Какво да ти разказвам — произнесох замислено. — Не познавам историята на вашето появяване. Хамелеоните са възникнали като клан още преди търговците. Възникнали и завладели силите на Сянката — кое и как ти знаеш по-добре.

— Не знам.

— После — продължих аз, без да обръщам внимание на тази реплика — окончателно се оформили трите клана на Централния свят. Започнали войни между тях. Да ти разправа ли за последната война? Аз участвах в нея. Всъщност приготви се за бой — сега идва канал.

А дали Лин няма да избяга с пленника си, щом попадне в Централния свят? Лепкава паяжина, възпалява очите... Светлината помръква. Сутрин ли е или вечер? Гледам към небето и фокусирам Сивия кръст. Сутрин е.

Едва успях да си поема дъх след първия канал, когато фургонът на Тапис повторно се стопи във въздуха. Ругаейки, шибнах конете — несвикнали с преходите, те диво пръхтяха и все гледаха да ни отклонят надясно. Светлината съвсем помръкна, вече бяхме заобиколени от мразовит полумрак. Виждах само каменистата почва под колелата и силуетите на растения със странна форма наоколо. Сякаш в пустинята изведнъж израсна гора — и ние се движехме през нея. Беше студено, при дишането излизаше пара.

— Ти говореше за войната — подзе Лин.

— Войната, да... Всичко започна със залеза на силата на Светлината. Цикличен спад. Нивото на която и да е Сила се колебае, но този път едновременно укрепваха Мракът и Сянката. Тогава аз бях прехвърлил двадесетте и търгувах... Изобщо бях повече разбойник, отколкото търговец. Сещам се, че сам предложих услугите си на Сянката. Хамелеоните не плащаха зле. Естествено никой нямаше намерение да се бие в Централния. Боевете се разгаряха в пет гранични свята, единият от които принадлежеше на черните, а

останалите четири — на гвардията. Кланът на Светлината се наричаше гвардия на Пазителя — поясних за Олег. — Без каквито и да било основания. Е, сетне всичките тези светове бяха разрушени до основи. Лично аз воювах в света Висва. Преди година реших да навестя милите на сърцето ми развалини. И какво мислиш? Там и до ден днешен не расте трева...

— И какъв е резултатът от войната? — поинтересува се Лин.

— Много забавен. Кланът на Светлината, както и трябваше да се очаква, се изтегли в глуха защита. После, когато Светлината отново взе да набира сила, премина в контраатака. А Хамелеоните — ще ме извиниш — склучиха съюз с гвардията и отнеха грамадна територия изпод влиянието на клана на Мрака, мощта на който тъкмо беше започнала да намалява. А след още половин година те подписаха мир и с Мрака и сега се кълнат, че винаги е било така.

— Така са ни учили.

— Не се ядосвай.

— Не знаех всичко това. Мислех... — Лин почна да разглежда обезобразената гривна. — Съжалявам, че съм воин.

Виж го ти! Не очаквах такова нещо. Може би хитрува, предизвиква към откровеност? Но каква полза ще има?...

— Тогава махни се от клана — посъветвах го аз.

— Това е невъзможно. Ако кланът заповяда, гривната все едно ще ме принуди да се подчиня.

— Свали гривната — казах и в отговор чух:

— Няма да ми стигне Силата.

Като помисли, той попита:

— Кажу ми, Рат, а ако Олег попадне във властта на някой клан — какво могат да му направят?

— По-добре да не знаеш — промърморих аз, — но щом се интересуваш... Мисля, че мъртвите светове няма да останат само пет... Нито петдесет...

— Така си и мислех — Лин отново замълча, а сетне, поглаждайки гривната, изведнъж каза: — Преследват ни.

— Къде?!!

— На два часа път оттук.

След минута се носехме с всички сили, като бяхме сменили и посоката. Потеря из нощната гора. Полупрозрачният здрач беше

преминал в дълбока безлунна нощ. Ехото превръщаше ситния тропот на конските копита в лавинен грохот. От тъмнината насреща ни изникваха дървета, слепени сякаш от топки и елипси, и трябваше да ги заобикаляме. Един път не успях напълно — дебелият клон, който не бях забелязал, едва не отнесе покрива на фургона. Но в ръцете на Лин блесна острие и на коленете ни тупна тежко парче, от което изтичаше сок с остра миризма. Тогава разбрах, че пътуваме през гора от гигантски кактуси без бодли.

Шумът, който вдигнахме, явно разтревожи горските обитатели — край кервана закръжиха в безшумна редица грамадни прилепи.

— Как мислиш? Дали ще изгубят следите ни? — извиках на Лин.

— Да.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— И все пак?

— Гривната.

Не разбрах веднага, а като разбрах, едва не паднах под колелата на фургона.

— Какво гривната?

— Не се плаши — усмихна се Лин. — Засега тя само приема. Аз чувам, но мен — не.

— И какво... чуваш?

— Нали казах. Потеря.

Кактусите се срещаха вече по-нарядко, затова пък сред тях се появиха бодливи екземпляри и на мен не ми беше до разговори. Разберете. Не можех нищо да направя. Да бутна Лин от капрата? Той няма да допусне да го блъснат. Давах си сметка, че воинът има реакции, петдесет пъти по-бързи от моите. Пък и ще догони конете, ако потрябва. Но гривната! Щом Хамелеоните узнаят, че след като сме попаднали в Централния, не сме им предали плячката, момчето ще получи заповед — убивай! И ще убива! А при цялото ми уважение към Хамелеоните нямах намерение да умирам.

Тук изгубих от погледа си главния фургон и преди да схвана какво значи това, ние се напъхахме в канал, а след миг колелата вече се търкаляха по съвсем гладка лента, която пресичаше континента. Ако Тапис е решил да ни води по Белия път, значи работата е сериозна.

Подминахме един танк, димящ в банкета край пътя — изглежда, стопаните му не са знаели, че тук са забранени двигателите с вътрешно горене, да не говорим за топовете и прочие... После срещнахме въоръжен отряд, ала в последния момент Си-ву успя да го заобиколи. В последния, защото секунда преди това нямаше никакъв отряд на пътя.

— Дръжте се! — извиках аз.

Четвъртият поред преход за час и половина или третият за тридесет минути. Рекорд!

Дали Тапис беше сгрешил, или аз нещо не съобразих, но екипажите се озоваха на морския бряг. Едва усмирих обезумелите коне. Огледах се. Море и море, а отляво — стръмен скалист сипей. Нищо не разбирам, помислих си.

След около двеста крачки Тапис спря фургона и започна спешно да размества срутените камъни. Присъединихме се към него и подир пет минути с общи усилия разчистихме входа към пещерата.

— Още ли ни преследват? — попита Тапис. Си-ву и Лин кимнаха едновременно. — Добре — каза той, насочвайки се във вътрешността на пещерата. — Олег, Лин! Случвало ли ви се е да използвате забранено оръжие?

Лин се намръщи, после кимна. Преместих поглед към Олег и едва не се разсмях. Такава кисела физиономия не бях виждал цели трийсет години, с други думи, цял живот.

Междувременно Ор и Тапис измъкнаха от пещерата три малки, но, изглежда, тежки сандъка, в които имаше странни автомати — никога не бях зървал нищо подобно. Е, ще свършат работа. Тук открихме и множество гранати. Поне сега всичко беше ясно. Ние, търговците, предпочитаме да не возим със себе си оръжие, създадено по висока технология. Не, не ставаше дума за никакво „културно ембарго“, разбира се. Няма спор, че при нужда разменяхме най-невъобразими стоки — и оръжие в това число. Въпреки всичко в повечето критични ситуации ръцете ни стискаха шпаги, а не автомати. Елементарна логика — не знаеш какво ще ти се случи по пътя. Ако, да речем, си-Турман ни бе конфискувал огнестрелното оръжие, в историята на Онизоти можеше да има много повече мрачни страници.

Но да се откажем напълно от технологичното оръжие, щеше да е глупаво, така че търговците направиха своеобразен компромис. На

определени места в определени светове се съхранява в скривалища всичко, от пистолети до орбитални лазери. И попаднали в беда, когато товарът е твърде ценен, за да се рискува изобщо, ние на бърза ръка се въоръжаваме. В случая — с автомати.

Лин огледа цялото това богатство с нескривано презрение и се отмести встрани, влачейки автомата си за ремъка. Нещо здравата го тревожеше.

Сетне се раздаде весело подсвиркване и пред нас изскочи Биголби — рошав, както винаги, и като капак на всичко, омазан с глина.

— Готово — обяви той. — Ако те минат оттук, можете да ме обесите. — И с два автомата под мишница отиде да заема позиции.

— Да вървим — казах на Олег.

Лин ни последва.

Позицията беше превъзходна — плоският пясъчен бряг пред нас се виждаше почти до хоризонта, ние се скрихме зад разрушени от времето отломки на каменна стена. Сложих автомата върху камъните и започнах да броя до милион. С изкривено лице Лин масажираше ръката си с гривната. Изглежда, го болеше. Олег лежеше и се потеше — едри капки пот се стичаха по лицето му. Страхливец!

Преброих до хиляда триста двадесет и едно, когато се появи потерята. От нищото изскочи отряд от петдесетина конници на кафяво-червеникави, почти червени коне. Вдигнах оръжието.

— Рат! — изведнъж рече Лин.

— Да?

— Какво да правя?

— Стреляй — отговорих, вземайки на мушката първия конник.

— Питам за Олег... и за клана.

— Човек — казах аз — се отличава от животното по разума си, а от роба — по волята си. Помисли!

Нямаше какво повече да добавя и натиснах спусъка. Автоматът издаде глух примляскващ звук и изплю кълбо от пламъци. Това кълбо удари конника в гърдите и го изтръгна от седлото.

— Не беше зле — промърморих аз и нагласих регулатора за автоматична стрелба.

Едновременно отдясно и отляво също започнаха да стрелят. Стреляше даже Олег, но като се вгледах, разбрах, че той се цели доста

нависоко.

Изненадани от нападението, конниците най-напред се скупчиха в стадо, което представляваше чудесна мишена, а после, схванали какво става, се разделиха на две групи и взеха да ни заобикалят по фланговете. След миг видях на мястото на лявата група ослепително избухване и — какво нещо е навикът — отворих уста и нахлузих якето на главата си... Грохотът бе невъобразим. Обемни боеприпаси, помислих учудено. По време на мирния си, така да се каже, живот бях отвикнал от подобни неща.

Подплашени от грохота, конете на втория отряд се обърнаха, някои ездаци изпопадаха от седлата, тъй че в момента, когато противникът ни се сети да залегне, наброяваше не повече от десетина души. Тук край слепоочието ми нещо весело изсвистя и аз с досада установих, че огнестрелното оръжие не е изненада за врага. Поех си дълбоко въздух и извиках, за да предупредя нашите. И от едната, и от другата страна стрелбата се водеше със заглушители, така че подобно предупреждение съвсем не беше излишно. Гранати използвахме само ние.

— Лин! — викнах. — Наглеждай Олег... Лин!

Воинът лежеше свит на кравай, стискайки гривната на дясната си ръка.

— Какво? Ранен ли си?

Момчето вдигна очи и процеди през зъби:

— Заповядано ми е да ви убия.

— Какво?!!

Но в същия миг през пространството, което ни делеше от враговете, се разпротря съскаща огнена ивица. Блесна пламък, полетяха парчета камъни и тутакси всичко се покри с черен дим. Върнах се на моята позиция и започнах да поливам с огън тази чернота.

След това имам провал в паметта. Не помня момента, когато нападателите са се озовали отсам стената. Най-пресният ми спомен е как се бия с един рижав брадат мъжага, с две глави по-висок от мен и с чудовищни кучешки зъби. Мъжаката се опита да ме насече с алебарда. Мен, заедно с автомата, ала автоматът се оказа по-як и аз счупих с приклад черепа на бандита. Димът постепенно се разсея. Отдавна свърших патроните си, също и взетите от Лин, така че на стрелбата

отговарях с автомата на Олег. Стрелях едновременно към двамина, залегнали зад камъните, от различни посоки. После съобразих и им хвърлих гранати.

И ето че пустотата пред нас повторно се разтвори и оттам излетя нов отряд. Започнаха да ни обкръжават, притискайки ни към морето.

— След мен! — извиках на Олег, сграбчих Лин и се хвърлих нататък, където според представите ми се намираше каналът.

По пътя се сблъсках с Одорф, а Ор, изглежда, тичаше отзад. Но не успяхме да дотичаме. Нещо силно ме удари в тила и аз първо изпуснах Лин, а после и сам паднах.

Свестих се, когато върху главата ми се изсипа цял водопад ледена вода. Отворих очи и открих, че лежа в гора — над мен шумяха млади дървета, обаче нищо не беше фокусирано. Отдясно се издигаше планина, а отляво, ако се съди по пращането, гореше огън. После планината се размърда и запита басово:

— Е, стига ли или още?

Помислих и казах, че стига. Постепенно околните предмети ставаха по-ясни, въпреки че толкова бързо. Опитах се да поклатя глава и буквално извих от болка. Планината се усмихна. Чак сега видях, че това е бандит с огромно тяло, около четирийсетте, с дълга до раменете коса, сплъстена и мръсна, и със също такава мръсна брада.

— Е? — поинтересува се бандитът.

— Какво?

— Обикновено питат: „Къде съм?“

Помъчих се да седна, но резултатът бе толкова плачевен, че трябваше да се откажа от опита си.

— Все пак къде съм? — полюбопитствах. — Всъщност не е важно. По-добре кажи какво ще стане по-нататък? Имам предвид — с мен? И къде са другите?

— Другите също са тук — отвърна разбойникът. — Виж, какво ще направим с теб ли... Вие убихте прекалено много наши, за да ви оставим живи.

Логично, помислих си. А въпреки...

— Известно ли ви е — попитах аз, опипвайки главата си, върху която, за мое голямо съжаление, като допълнение към цицината на слепоочието се бе появила цицина и на тила, — известно ли ви е такова понятие като откуп?

— М-да! — с удоволствие произнесе събеседникът ми и засия.
— За това и говорим.

— Тогава не бързайте да ни убивате — посъветвах го аз и се опитах да седна.

С помощта на бандита най-после успях, облягайки гръб о ствола на млад бор. Сега можех и да се огледам.

Разбойнически лагер... Горско гнездо на романтици. Дори ни е провървяло, казах си, ако това действително са честни романтици, а не наемници на някакъв клан. Иначе няма и да ни слушат. Бандитът не влиза в сметката, той е изпълнител. Виж, господарите му...

Отново си опипах главата. С такива данни явно не можех да разчитам на бягство.

— Разгеле — забоботи разбойникът, — какво му е на вашия малчуган? Болен ли е, що ли? Лежи и лежи, а изглежда здрав...

— В известен смисъл — отвърнах аз.

Още един проблем! Какво ще стане, ако Лин не може да се възпротиви на заповедта?

Вниманието ми бе привлечено от една фигура край съседния огън. Одорф? Сякаш почувствал погледа ми, Одорф се обърна, сетне стана и бързо се приближи до мен.

— Най-после! — радостно каза той. — Вече си мислех, че сам ще трябва да вардя тези приятели.

— Сам ли?

Одорф наведе глава и рече неуверено:

— Може да са избягали? Да са успели?

— Може би... Впрочем помня със сигурност, че когато тичах към канала, всички те останаха отзад. Може и да са избягали. Ами Олег?

— Нито драскотина! — отговори Одорф.

— А Лин?

— Лин е зле. Нещо става с гривната му. Знаеш ли, оказа се, че тя може да се възстановява след повредата.

— А аптечката на Ор цяла ли е?

— Ти пък! — усмихна се Одорф. — След такова попадение!

— Тоест?

— Ти какво, забрави ли реактивния снаряд?

— Той попадна в стената.

— Първият. А вторият разкъса на парчета фургона.

— Ясно — с досада произнесох аз. Надеждата да получа болкоуспокоително се изпари яко дим.

— Ще ти донеса одеяла — предложи Одорф, — поспи!

Стана и отиде навътре в лагера. Изпращаха го с погледи, но не го спираха.

Онова, което отначало взех за горски бивак на разбойническа банда, се оказа в действителност едно съвсем комфортно градче от палатки. В него обитаваха около хиляда души. Изясни се, че в Централния свят са ни забелязали и изпратили две банди да ни преследват. Вторият отряд проявил активност, когато сме почнали да тупаме първия. Бандитите останаха много доволни — подаръците на си-Орет, паднали им се след боя, бяха поне двадесет пъти по-скъпи, отколкото очакваха те. Освен това възлагаха и доста надежди на откупа, който смятаха да получат от нас.

... Горедолу се ориентирах къде всъщност сме попаднали. Този свят се наричаше Степ, което би ми подсказало нещо, ако ми хрумнеше да се занимавам с тукашна история. Но като прагматик аз повече се интересувах от настоящето на това място. И така, светът беше млад. Сполучливо подминал почти неизбежния следробовладелски застой, той бе встъпил в желязния век, века на парата, после и в бензиновия век, запазвайки си моралните устои на бронзовия век. Създали са и оръжие — с барут, но атомно още не. Подготвяли се за световна война. И ето че в този свят се появили гости — доколкото схващам, някои от „романтиците“. Така обитателите на Степ узнали, че има канали за преминаване.

— Разбираш ли — говорех на Олег, — това е една обикновена история. Отначало, когато се открива канал, започва известен подем. Понякога се стига и дотам, че изпращат армия в Централния свят. Военни трофеи и всичко останало. А после, в един прекрасен ден, някое поражение свежда предишните успехи на нулата. Неизбежно е. Сетне настъпва стабилизация — през каналите преминават само онези, които имат смелост. Общо взето, това не е изгодно и бързо отшумява.

— А тук как е? — не разбра Олег.

— Тук са още на първия стадий. Разлудували са се.

— Учуден съм — продължих аз, — че те до ден днешен не са срещали нито търговци, нито кланове, нито другите... силните на деня. Не можем да разчитаме на авторитета на търговците, така че... Пригответи се. Ще изчезваме.

Събеседникът ми буквално подскочи на пъна, който му служеше за стол:

— Как ще изчезваме?!

— Ще бягаме — поясних. — Само нека ми мине главата — и тогава.

— Отново в Централния ли?

Усмигнах се. С нас, търговците, рядко пътуват странични хора, та съвсем бях забравил, че могат *така* да се страхуват.

— Трябва, Олег. Нищо не може да се направи. Те доста бързо ще разберат, че с този откуп само ги баламосваме.

— Каж ми — обърна се към мен Олег след известно мълчание, — нима във всичките светове е... така?

— Какво имаш предвид? Войните?

— Да. И въобще... насилието.

— Съвсем не — възразих аз. — С Онизоти например търговията се развиваше около век и през цялото това време там бе спокойно. На теб просто ти провървя, че попадна в тази бъркотия. Колкото до Централния свят, в него действително не е безопасно. Но какво да се прави? От една страна са трите велики клана, а от друга — колосален брой глупаци от всички краища на Вселената, които се врат там, търсейки сполука. Ала повечето гранични светове са напълно спокойни.

— Ясно. Значи просто ми е провървяло... Късмет.

— По-скоро — неуспех. Засега. — Не смятах да уточнявам какво ще се случи, ако почнат целенасочено да ни ловят.

Честно казано, не исках и да мисля за това.

— Как е Лин? — попитах, за да сменя темата на разговора.

— Все така. Нито яде, нито пие. Лежи. Страхувам се, че ще умре.

— Войните са много жилави — разсеяно отвърнах аз. — Я погледни!

В този момент от палатката на около трийсетина крачки от нас излезе един от бандитите — дълъг като върлина и попрегърбен човек. Мислено му сложих прякора Пирона.

— Какво има? — запита Олег.

— Кутията, кутията! В ръцете му е кутията на Тапис!

Не бях сгрешил. Пирона държеше същата онази кутия, в която лежах магическите съкровища на нашия керван. Нима търговците не владеят никаква Сила? И да, и не. Силите са разделени между трите клана още в онези древни времена, когато търговците не са и съществували в природата. И все пак ние притежаваме определена

власт над тях. Казвам определена, защото при преминаването на същите тези „определени“ граници възниква ситуацията от известната в много светове легенда за ученика и магьосника.

Всяка от трите Сили има свой център — място в Централния свят, и няколко малки центъра. В тези центрове се строят замъци на клановете, а това значи, че са недостъпни за нас. Но ние можем да пробием миниатюрен — като убождане от инжекция — канал в нужното място и да издърпаме малко Сила. Съвсем малко, ала тя може да стигне, за да върнем на престола например краля на морската империя.

— Помогни — заповядах аз и опирайки се върху рамото на Олег, тръгнах след Пирона.

За щастие той и не мислеше да се крие.

— Намери Одорф и му разкажи за това — рекох на Олег.

— А може би не трябва? — замънка този досадник.

Сметнах за свой дълг да го наставлявам по пътя към истината, без да се грижа за верността на думите си.

— Да не би да мислиш — попитах аз със страшен глас, — че си тръгнал на разходка? Напразно. Или искаш да чакаш откупа? Ние не бяхме кой знае колко богати и доколкото ми е известно, целия ни капитал Тапис вложи в това дяволско платно. Така че, дете се вика... Разбра ли? Марш при Одорф!

Самият аз отидох да посетя Лин. Както и вчера, той лежеше неподвижно и не реагираше на нищо около него. Разтърсих го за рамото:

— Лин!

— Махайте се оттук — каза той, без да си отваря очите. — Побързо.

— Ами ти?

— После и аз.

Е, да, разбира се, ако ние се махнем, той ще бъде свободен. И естествено ще съумее да се погрижи за себе си.

Олег не беше намерил Одорф. Според думите му бил обиколил целия лагер.

— И какво от това? — казах аз. — Тогава сам се вмъквай.

— ?...

— В палатката. Трябва ми кутията и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Но, Рат! — примоли се Олег. — Ако ме хванат...

— Ще ти разбият мутрата и толкоз. Няма да те убиват — нали чакат откуп за теб. А без кутията ние не можем да се махнем от този свят — пипнах го за яката и го засилих в нужната посока.

Останал сам, аз се отдадох на мрачни размисли. Не е трудно, разбира се, да се изпрати тоя заплес за кутията, дори може да му провърви и да успее да я открадне, обаче... Някога съм изучавал магия, онази нищожна част от нея, която е достъпна за търговците, но оттогава минаха доста години. Ще мога ли да си спомня как се отваря каналът? Опитах се мислено да извърша тази операция и претърпях пълен провал. Впрочем ако имах пред себе си детайлите, вероятно щях да сглобя машината за преминаване. Тапис се ограничаваше само със зеленото кристалче, но аз не умея така да концентрирам волята си.

Станах и почнах да обикалям лагера. Не ни пазеха особено — сигурно мислеха, че няма къде да отидем. Скоро намерих каквото търсех. Една лека машина, задвижвана от двигател с вътрешно горене, нещо средно между каруца и автомобил. Три минути ми бяха достатъчни, за да разбера как се управлява. Минимум дизайн, максимум здравина. Резервен вариант в случай на собствено магическо безсилие... Върнах се на предишното си място и зачаках Олег.

Той се появи след около час, горд до безумие от своя подвиг — о, небеса! — и с откраднатата кутия в ръце.

— Идиот! — яростно засъсках аз. — Скрий я! Що за помощник ми е изпратила съдбата!...

Олег покорно отпълзя в храстите, а като се върна, обяви, че затрупал кутията с клонки, така че не е възможно да я открият. В последното силно се съмнявах, но вярвах, че поне до вечерта няма да намерят скривалището.

— Пленнико по име Рат! — раздаде се дълбок, леко дрезгав глас.

Обърнах се. Пред мен стоеше човек на среден ръст, около тридесетте. Тъмната му коса изобщо не пасваше на яркосините очи. Превъзходството на подобни хора трябва да се признава веднага, и то доброволно.

— Следвайте ме!

Минахме в центъра на бивака покрай мрачни стражи. Тук още не съм бил, пък и не съм опитвал — по понятни причини повече се интересувах от покрайнините. Пред голяма палатка, всъщност шатра, видях сгъваема походна масичка с разтворена отгоре карта. Около нея стояха петима души. Съдейки по това как се обръщаха към моя придружител, аз реших, че той им е началник. Наричаха го генерал.

— Пленнико Рат — произнесе генералът, — погледнете тук!

Приближих се до картата. Беше скица, съставена вероятно по данни от няколко разузнавателни групи и изобразяваща онзи район от Централния свят, към който водеше тукашният канал. Взех един от моливите, лежащи върху масата, и по памет добавих няколко детайла — река, две-три дерета, развалини от праисторическа крепост, блато и замъка на Светлината.

— Предполагам, че не сте се движили слепешком — направи извод генералът. — И така, кои сте вие?

— Търговци — отвърнах аз и като събрах кураж, срещнах погледа му.

Но той или не знаеше какво е това, или умееше добре да прикрива подобни знания.

— Търговци ли? Просто търговци? — учуди се началникът.

Въздъгнах и накратко му обясних какво представлява търговският клан, как и защо функционира и какви са му възможностите.

— Да-а — замислено проточи генералът, — смятахме, че подобна организация може да съществува, но досега не бяхме срещали нищо такова.

— Отдавна ли сте открили Централния свят? — поинтересувах се аз.

— Централния ли? — попита той. — Ах, да, ясно. Преди около две години.

— И сега разработвате своето... откритие със силите на такъв един отряд?

— Какво говорите — засмя се генералът, — та това е само част. Ние имаме не по-малко... — явно щеше да назове броя, ала размисли. — Не по-малко от една армия.

— Ясно.

— Значи вие, търговците, добре познавате този ваш Централен свят и бихте могли да ни помогнете при съставянето на маршрути?

— Да — отвърнах.

А защо пък не? Това щеше да ми осигури определена безопасност тук, а когато нещата стигнеха до „там“... Ех, какво толкова, лесно ще ги напусна.

— Погледнете!

Нова карта легна върху предишната. Същата тази местност беше изпъстрена със стрелки и стрелкички. Като се ориентирах, разбрах, че генералът смята да завземе значителен плацдарм. Въздъхнах:

— Кажете, генерале, известно ли ви е колко светове има?

— Нашите учени предполагат — отговори той, — че са безкрайно множество.

— Тогава защо сте решили, че това — аз почуках по картата — ви е хрумнало само на вас?

— Какво имате предвид? — попита генералът.

— Ето тук — посочих с пръст — стои замъкът на Светлината. Онова, което вие планирате да направите сега, те са го сторили преди повече от хиляда години.

— Е, и какво? — намръщи се моят събеседник.

— Ние ще ги унищожим — обади се един от подчинените.

— Надявам се — казах аз, — знаете, че там огнестрелното оръжие не действа?

— Да — генералът вдигна рамене. — Не е беда. Моите войници владеят и този антиквариат — той потупа висящата на хълбока му сабя.

— Кланът на Светлината притежава сили, способни да заменят топовете — там, в Централния свят. — Разтворих ръце: — Повярвайте ми, генерале, нямате никакъв шанс. Единствената възможност е да използвате Централния като място, откъдето да попаднете още някъде.

— Ще помисля — обеща неясно той и с високомерно кимване ми даде да разбера, че повече не желае да общува с мен.

Като се промъкнах в храстите, където Олег бе скрил кутията, аз изпразних съдържанието ѝ в джобовете си. После легнах и заспах, а се събудих по здрач. До пълния мрак според изчисленията ми оставаше не по-малко от час и аз реших да посетя Лин — главното неизвестно в уравнението, което предстоеше да се решава. За мое учудване момчето

вече не лежеше, ами седеше и вероятно се чувстваше напълно сносно. Щом ме видя, се усмихна:

— Здравей, Рат!

— Здравей, Лин! Е, всичко свърши, така ли?

— И сам не зная — той вдигна рамене, — заповедта си остава, а потвърждение — воинът докосна гривната — няма. Сякаш нещо я блокира.

— Ясно — промърморих. Нищо не ми беше ясно. — Може би гривната се е развалила от постоянното натоварване?

Лин отново вдигна рамене.

В това време се приближи Олег и седна до нас.

— Защо не я свалиш? — предложи той. — И да я изхвърлиш.

Лин се усмихна едва-едва и тук в покрайнините на бивака избухна взрив. Реших, че така и трябва, но след първия взрив последва втори, затрака картечница и покрай нас се втурнаха натам войници. Изглежда, започваше истински бой. Неволно напипах двете пискюлчета на пояса — единственото ми оръжие.

Сетне се появи Хамелеонът и всичко се изясни. Казвам появи се, защото току-що го нямаше. Дърветата растяха нарядко и през гората се виждаше на около триста крачки. И ето, направо от нищото, от вечерния въздух се кондензира една сива сянка. Хамелеонът погледна към Олег, позна го. После с неуловима бързина махна с ръка към мен. Знаех какво ще се случи, но просто не успях нищо да предприема. Успя само Лин. Той стана и плесна с длани пред лицето ми, на пет сантиметра от основата на носа ми. След това разтвори ръце и на земята падна тежка стоманена звезда — метателен снаряд с наострени зъбци.

— Войнико Лин — произнесе Хамелеонът, посочвайки ме с пръст, — убий го!

Лин се намръщи, вдигна дясната си ръка — тази с гривната, и подхвана стоманения обръч с пръстите на лявата. Дръпна рязко и дебелата метална лента се счупи. Лин хвърли гривната в краката на Хамелеона, обърна се и си тръгна. И тогава — за първи и последен път в своя живот — видях смайване върху лицето на сивия убиец. Той местеше поглед от парчетата на гривната към Лин и обратно. После сякаш се поокопити, измъкна от гънките на дрехите си тръбичка за духане и я поднесе към устата. Не трябваше да се бавим. Хвърлих във

физиономията му светлинната бомба, като едновременно закрих с лявата ръка очите на Олег, а с дясната — моите. Изглежда, объркването на Хамелеона още не бе преминало, тъй като в обикновена ситуация от тази авантюра нямаше да излезе нищо.

— Към машината — извиках аз, без да го чакам да се опомни.

Бегом стигнахме до возилото и с пълна скорост го подкарахме в посока, противоположна на изстрелите, разсъждавайки, че там шансовете да се натъкнем на часови са по-малки. И наистина обстрелваха ни само веднъж, и то неудачно.

Излязохме от гората и карахме по разбития път през цялата нощ и цялата сутрин, докато не свърши горивото. После тръгнахме пеша. След половин час ни застигна един автобус и аз вдигнах ръка на автостоп. Защо пък не? Бях напълно сигурен, че Хамелеонът, появил се тъй ненавреме в лагера, е дошъл сам. Изстрелите и останалата шумотевица в покрайнините са били обикновена, отвличаща вниманието маневра. Веднъж наблюдавах бойна операция на Хамелеони, гледах я за щастие от страни, инак просто нямаше да бъде жив. Да, техниката за отвличане и разсейване на вниманието, която владееше този клан, позволяваше „да се замажат очите“. Войниците стреляха един в друг, мислейки, че се бият с врагове. Скоро нямаше да ги е грижа за нас. Колкото до сивия убиец — искрено се надявах, че бомбата не само го е ослепила, но и му е изгорила роговицата на очите. Обикновено бомбите се хвърлят в краката, а не в лицето...

Съседни места не се намериха и ние с Олег седнахме в разни краища на автобуса. Зад прозореца с тридесетина лиги в час се движеха изорани поля — пълна идилия. Рано или късно сивите ще нахлуят в някой свят, достатъчно могъщ, за да им отвърне, помислих си аз, и всичко ще потече постарому.

... Вратата на автобуса се отвори със съскане и ние слязохме. Доколкото можах да разбера, това беше нещо като автостанция, а по-нататък започваше градчето. Там продадох на първия срещнат сваления от колата радиоприемник — по мои сметки тези пари трябваше да стигнат за една седмица.

— Хайде да закусим — предложих аз, зърнал табела, на която бе изрисуван щастлив човек с препълнена уста.

Влязохме. Заведението беше обикновена закусвалня, с мухи в бирата и с жили, които безсъвестно се предлагаха за месо. През живота

си на търговец аз се бях научил да ям всичко, но Олег чоплеше своята порция без особен апетит.

— Кажи ми — попита той, — нима това беше самият... Хамелеон?

— М-да.

— А защо съм му притрябвал?

— Ти ли? Е, като личност ти не си му нужен. Трябваш му като човек от един загадъчен свят, тоест от свят, към който няма канали. Според преданието ти можеш да преминеш в Черната зона — мястото, където се концентрира властта на Пазителя — и да го убиеш.

— Защо?

— Борбата за абсолютна власт — произнесох назидателно аз — винаги е била отличителна черта на глупавите и груби натури.

— Ясно — рече Олег без особено въодушевление, а после изведнъж замръзна, взирайки се в нещо зад гърба ми.

Опитах да се обърна и в същия миг на рамото ми кацна тояжка, доста износена в края.

— Седиш си, а? — каза познат глас.

— Биголби?!

— Собствена персона! — засмя се той и като забеляза погледа ми, обидено добави: — Е, какво, намираш известни промени във външния ми вид, разбира се...

Стоеше опрян на едната патерица и сложил втората върху рамото ми. Десният му крак беше гипсиран.

— Седни — въздъгнах аз.

Биголби седна, като с аристократично движение изпразни халбата ми с бира и изплю мухите:

— Та казвам, седиш си?

— Седя...

— Ех, седи си. А между другото, търсят те. Обявиха награда.

Биголби се облегна на стола, наслаждавайки се от получения ефект. После престана да се усмихва и ме посъветва:

— Ако ми се живееше, Рат, и при туй бях достатъчно глупав да се окажа на твоето място, щях набързо да офейкам по дяволите.

Мълчаливо изгребах от джобовете си трофеите и ги изсипах на масата пред него.

— Аха! — доволно произнесе Биголби. — Ти си откраднал всичко това, но не знаеш какво да го правиш!

— Той го открадна — посочих към Олег.

— Младежо — заяви Биголби, — не бях прав, когато си мислех лошо за тебе. Извинявай!

Олег кисело се усмихна.

Като сглоби набързо машината за преминаване, Биголби пресипа останалите детайли в кесията си.

— На теб те едва ли... такава — обясни той. — А на мен — току-виж... такава.

Нямах възражения. Старателно запомнил кое за кое се захваща, аз разглобих машината и я сглобих отново.

— Става. Сега да намерим Одорф — и можем да се махаме.

Биголби почна ожесточено да си дърпа мустака, а после заяви:

— Ето какво, Рат, не трябва да го търсим!

— Тоест?

— Той... е, той е предател.

— Одорф ли?! — не вярвах на ушите си. — Я ми разкажи по-подробно!

— По-подробно — промърмори Биголби. — Значи така. По-подробно. По време на боя аз естествено се сражавах като лъв за самка. Но щом боят свърши, си казах: „Биг, какво, по дяволите, ти е притрябвало тук? Пълзи, може и да избягаш...“ Запълзях и знаеш ли, Рат, провървя ми. Имам предвид една идея, която ми хрумна. Тези бандити претърсиха целия бряг, нали? А мен не ме намериха... Защо? Защото реших да се изкъпя. Влязох, разбираш ли, в морето и зачаках.

— И не те забелязаха?

— Не. Всъщност в още нещо ми провървя — че не бях изяден. Оказа се, че морето гъмжи от акули. Разбираш ли какъв герой съм?

— Разбирам. Давай нататък.

— По-нататък те си отидоха, а аз, мокър и уморен, тръгнах след тях.

— Тръгна ли? — казах удивен. — Значи не си счупи там крака?

— Кракът ми беше затиснат от игралната маса — Биголби се оживи. — Можеш ли да си представиш, Рат, тези петли обожават да играят комар, но изобщо не умеят...

— Не умеят да губят? — поинтересувах се аз, хвърляйки многозначителен поглед на патериците.

— В известен смисъл — да — призна си Биголби. — Затова пък сега съм дяволски богат. Ала слушай по-нататък...

Не успяхме да изминем и половин лига с бандитите, когато се появи кола, цял куп коли, а зад кормилото на първата седеше Одорф — собствена персона, прегърнат с някаква боядисана личност, която всички наричаха генерал.

— Аха — промърморих аз; беседата край масичката с картата ми се представи в съвсем друга светлина.

— Добре — прекъсна мълчанието Биголби. — Хайде да поговорим за теб. Какво смяташ да ловиш? Или случайно не знаеш какво е това Кралски лов? Или си мислиш, че ще ти се размине?

— Няма да се размине — отговорих и на свой ред разказах на Биголби за нашите приключения.

— Колата ми стои на двора — рече тъжно Биголби. — Шофьора го пуснах, щом ви видях. Най-близкият канал е на десет лиги от града по западния път. Сбогом, страхувам се, че повече няма да се срещнем. Еш сират еш кус.

Последната фраза означаваше: „Ако се наложи — убий.“ Имаше предвид Олег.

Излязохме на улицата и се приближихме до колата.

— Сбогом — казах аз.

— Рат... — Биголби беше смутен и това не бе нормално. — Слушай, Рат, нали не мислиш, че аз... е, умишлено съм напуснал играта? Такава е заповедта. Жалко, че ти си получил друга.

Ах, Биг, Биг!... Ето къде е обяснението... Значи не съм се излъгал... Защо ти е да знаеш, че и аз получих същата заповед: да изоставя всичко, да изчезна, да се скрия. Рядко използвана заповед — в нашия клан подобни заповеди се издават веднъж на сто години... Нещо силно е изплашило старейшините... Само че не мога да я изпълня. Сам не зная защо. Не мога и не искам. Впрочем и това не е задължително да знаеш...

Съвсем естествено ококорих очи:

— Ти?! Биг... Дявол да го вземе!... Разбира се, че не! Доста често сме рискували заедно...

— С Одорф също сме рискували заедно — възрази мрачно той.
— Залогът е много голям, Рат...

На този аргумент нямах възражения, затова просто го гледах в очите с цялата си възможна твърдост и заявих, че не, моля ти се, не съм и мислил за нищо подобно. Тук се разделихме.

Като се отдалечих от стоянката, погледнах го в задното огледало — жалка фигура, която махаше с ръка на прощаване. Неми беше приятно да премислям последните му думи и се постарях да ги забравя. Надявам се, че и той е постъпил по същия начин. Но нали Одорф...

Заедно се сражавахме през онази война и той неведнъж ми е спасявал живота, рискувайки своя. Търгувахме, пътувайки с фургоните си из цялата Вселена. Одорф ме учеше... Веднъж се случи засечка — той отиде в един от световите с дребно поръчение и не се върна. Половин година търсихме канала, по който беше тръгнал, зарязахме всичко друго освен това. В края на краищата се оказа, че каналът отишъл под земята — просто се шумугнал в непристъпния гранит. Още половин година бе необходима на Тапис, за да открие въпросния свят и след като купи батискаф, отвори централния канал в нужното място, водещо в океанските дълбини. Нали не можехме да използваме експлозиви. Струя вода под огромно налягане проби тунел в гранита. През това време Одорф изпълнявал в онзи свят задълженията на унищожител. Казват, че се справял добре — местните жители до ден днешен се кланят пред щита и бойната секира, които им е оставил за спомен. Там той можеше спокойно да стане крал, но зачеркна всичко и тръгна да броди с нас. Нима за да се превърне в предател?

Да пътешествваме двама, и то без оръжие, хич не ми харесваше. Само че всяко зло за добро: имам предвид, че в Централния свят никой не ни очакваше. Вървахме по нарязаната от реки и ручейчета западна равнина, хълмиста, гориста и тук-таме — блатиста. Тази част от Централния не беше сред особено пригодените за живот, по-точно повечето канали, които излизаха тук, още не бяха открити от жителите на техните светове. Затова попадахме на нечийи останки, ала не много често. След като вдигнах изпуснатата от някого, както по всичко личеше съвсем наскоро, шпага, аз се усетих къде по-сигурен. Олег помисли и също последва примера ми, вземайки шпага заедно с ножницата и колана. В Централния свят земята буквално гъмжи от подобни неща, но все пак е трудно да се намери здраво оръжие. На два или три пъти виждахме въоръжени отряди, обаче успяхме навреме да се притаим.

Още малко и пред нас се показва канал — вход за страната с трите луни, — място, където, надявах се, няма да ни намерят и трите клана, взети заедно.

След като половин час си играх с кълба, кубчета и щифтове, най-после сглобих машината за преходи. Понякога каналите са невидими, тогава човек сякаш се разтваря във въздуха, когато ги преминава. Понякога — обикновено ако каналът е подвижен — той е своеобразен „прозорец“, като че ли забулен с пъстра ципа. Каналът към света на трите луни стоеше на място и имаше вид на кълбо. Напъхах машината за преходи в раницата и подбутнах Олег:

— Аз съм пръв, а ти — веднага след мен. И щом излезем... въобще бъди готов. Макар че по принцип това е едно много спокойно място.

Гмурнах се в тъмнината на канала и излязох в безкрайна равнина, обрасла със сребриста трева. Лек ветрец гонеше меки вълни по тревата, миришеше на цветя и прохлада. Сега горе светеха само две луни — Ита и Сиа. Квиза още бе отвъд хоризонта.

Системата на този свят е уникална по рода си и, няма спор, прекрасна. Централното светило — малка бяла звезда, която по яркост обаче „биеше“ хиляди обикновени слънца — се намираще на огромно разстояние. В небето тя изглеждаше като точка: наистина невероятно ярка, способна да опожари всичко живо на планетата.

Ала това не ставаше: спътникът Квиза, който я превъзхождаше три пъти по диаметър и ѝ отстъпваше десет пъти по маса, практически постоянно затъмняваше звездата и като единствено осветление тук служеше отразената от другите две луни светлина. Според нормалната механика цялата система бе нестабилна, но тя съществуваше въпреки уравненията. Мисля, че в това имаха пръст Древните — развалини от техни съоръжения се срещаха на север и се виждаха през телескоп на Сиа.

Олег изскочи от канала, разтърка очи и възхитено въздъхна:

— Ама че работа!

Доколкото ми е известно, тази фраза се произнасяше от всеки, който зърваше за първи път равнината. С лек пукот каналът изчезна и ние останахме насаме с простора и лунната светлина.

— Ето — казах аз. — Това е Юйзан, което в превод означава „трите луни“. За да избягна следващия въпрос, ще ти кажа, че третата сега е зад хоризонта. Градът се намира на юг... Тръгваме ли?

Поехме, нагазили до пояс в тревата и плашейки безшумните пернати, които повече приличаха на летящи змийчета, отколкото на птици.

Внезапно се разнесе звън. Слаб, но напълно ясен, сякаш задрънка ритуално звънче — аз обаче знаех, че в този свят няма нито ритуали, нито религия.

Звънът се повтори. Олег погледна с недоумение шпагата си, после я извади от ножницата. Под лунното сияние острието блестеше много по-ярко, отколкото ако само отразяваше светлината. Тъмнееха единствено буквите — три непознати думи, изсечени върху метала.

— Ама че работа... — казах озадачено аз.

— Какво е това?

— Не знам. Скрый я за всеки случай.

Олег пхна набързо оръжието в ножницата. Успокоена сякаш, шпагата млъкна. Продължихме пътя си.

— Шпага, която звъни на лунната светлина — произнесе замислено Олег. — Струва ми се, че съм чел нещо подобно.

— Естествено — промърморих аз. — Във всяка прилична легенда има вълшебно оръжие, изковано или на лунна светлина, или в пламъка на ада, или в някое друго място, съвсем неподходящо за ковашки работи. Лошо е другото...

— Кое?

— Не съм сигурен... В края на краищата това са само легенди... Разбираш ли, обикновено се смята, че такива нещица могат да придобият известна... власт върху стопанина си. Например има легенда за един подземен народ, чиито мечове — да, мечове, а не шпаги — сами разсичали врага, водени от омразата на своите стопани.

— Какво лошо има тук?

— Това, че веднъж хванал в ръце вълшебното оръжие, ти вече не можеш да се откажеш от него. Ставаш негов роб.

— Тогава ще я хвърля — заяви Олег, измъкна шпагата, замахна широко и замря.

По челото му избиха капчици пот.

— Не мога! — прошепна той и започна спешно да пъха оръжието в ножницата.

Въздъгнах:

— Още една Сила предявява претенции към теб. Добре, нека се надяваме, че тя ще разсича враговете също така сама. Да вървим!

Какво още можех да добавя?

След около половин час излязохме на пътя, водещ към града. Обикновен коларски път в безкрайната степ. Казах си, че жителите на този свят притежават несъмнено добър вкус. Всякакъв друг път щеше да изглежда тук като нещо чуждо. Красивият пейзаж настрои на лирична вълна и моя спътник.

— М-да — произнесе той. — Никога не съм мислил, че ще се озова в друг свят. Ама че работа!

— А ти какво правеше в твоя свят? — поинтересувах се аз.

— Бачках — Олег почна да говори и постепенно се увлече.

Оказа се, че съставял програми за изчислителни машини и, както изглежда, не бил лош специалист. Впрочем машините за обработка на информация бяха познати и на търговците и аз не смятах, че в Забранения свят са вършели нещо изключително.

Олег имаше също жена и дъщеря, които навярно обичаше много. С известно съжаление отбелязах, че може би този младеж все пак ми харесва. Нищо, че е страхливец — не могат всички да бъдат смели...

След още пет часа се показа първата кула. Олег спря и повтори приветствената си фраза:

— Ама че работа!

— Хайде, хайде! Ако пред всяка кула продължаваш да повтаряш „Ама че работа“, ще умреш от старост, докато стигнеш до последната.

Ако сравняваме лунната светлина със сребро, то града, разбира се, би трябвало да оприличим на сребърна плетеница. Кули, мостове, арки... В архитектурата бяха използвани всички предимства на осветлението. Изглеждаше, че градът с всяка крачка се топи и се ражда отново. Улиците бяха празни — времето до изгрева на Квиза се считаше за нощ.

— Къде отиваме? — поинтересува се Олег.

Въздъгнах:

— Виж какво, ние нямаме пари, а да си опитаме късмета, за да ходим после с патерици, както един наш общ познат — боже, опази! Пък и тук не играят комар — имат си други развлечения. Така че ни остава пазарът...

— Пазарът ли?

— Да, именно.

— Защо пазарът?

— Тук търговията е добре развита и можем да срещнем някого от нашите. Освен това правителството на Юйзан смята, че търговията поощрява икономиката на страната. Затуй е построило на пазара хотел за търговци — естествено не за нашия клан, а за онези, които возят товари в границите на този свят. Хотелът е безплатен.

Минахме по ажурно мостче, прехвърлено през ручея малко по-долу от звънтящ водопад, и навлязохме в една пресечка.

Пазарът изникна внезапно, от нищото. Току-що бродехме из тъмната и мрачна уличка и ето — стоим пред ярко осветен площад. Поставените по стените и стълбовете факли хвърляха жълто-оранжева светлина, която изглеждаше особено топла по контраст с лунните лъчи.

Още две крачки и сякаш включиха звука — гласове, звън на монети, скърцане на каруци. Науката в този свят се е развивала по доста странен начин, но все пак напълно ефективно. Преди шест години аз се занимавах с износа на машини оттук, които защитавах от шум.

— Измори ли се? — попитах.

— Не много.

— Тогава да вървим, да поскитаме.

Пазарът кипеше въпреки ранния час. За шест години нищо не се бе променило. Пак така весело викаха настойчиви търговци, пак така съблазнително искряха по сергиите коприни, сребърни съдове, оръжие... Усмихнах се. Всъщност тридесет лазарника още не са възраст за въздишки при спомена за миналите дни. Но все пак... Хубави времена бяха...

— Гледай — казах аз, като докоснах Олег по ръкава, — ето там, виждаш ли? Вълшебни стоки.

— Къде? — смая се той.

Приближихме до едно дюкянче. Във всеки свят някак се раждат легенди за вълшебства. Изглежда, причината е в човешкото безсилие. Тукашното вълшебство нямаше нищо общо с магията на клановете. Просто докарани от други светове дреболии, творения на чужда технология. Покажете на дивака електрическо фенерче и той ще го сметне за чудо. Затова е и дивак. Но покажете на създателя на фенерчето цветни картинки, един мимолетен поглед към които е достатъчен, за да почне неудържимо да хълца — и ефектът ще бъде същият. А картинките впрочем са нарисувани от дивака.

Всъщност когато погледнах продавача, разбрах, че на моите надежди не им е писано да се сбъднат. Той не беше търговец, а само прекупвач — изсъхнал старец, заприличал на оскубан петел. Щом видя в наше лице потенциални клиенти, дядкото взе да хвали стоката си на висок глас.

— Простете — прекъснах го аз, — ние вече... нямаме пари.

— Ах — извика старецът, — колко много ще загубите!

После превключи вниманието си към Олег. А той, смутен, бръкна в джоба и изведнъж — за свое собствено учудване, както ми се стори — измъкна оттам няколко монети. Старецът присви очи, внезапно засия и грабна парите от дланта на спътника ми. Като си завря носа в тях, той буквално помириша всяка, а сетне, поел дъх в хилавите си гърди, закрепця из целия пазар със страшен фалцет:

— Старият Кри ще се задави от завист! В колекцията му липсват такива монети! — Тук той хитро погледна към Олег: — Кажете, младежо, нямате ли още подобни монети?

Олег се порови из джобовете и му протегна едно съвсем малко парченце мед:

— Копейка.

Старецът сграбчи монетката и отново извика:

— Старият Кри ще има да взема, да, да!!!

За мое учудване съседите на стареца не обърнаха никакво внимание на тази постъпка. Като помислих, реших, че са свикнали с подобни сцени. Само един продавач, също така стар и мършав, някак беззащитно се сгуши. Изглежда, това беше старият Кри.

— Как да ви се отблагодаря? — замънка старецът, оглеждайки замислено всичките си съкровища.

— Вечната носна кърпа... Често ли сте хремави?

— Н-не...

— Значи не ви трябва... А кутията с паролата... Вярно ли е, че нямате повече пари?

— Да.

— Тогава няма и какво да съхранявате... Ще отложим.

Накрая старецът въздъхна и измъкна под тезгяха кожена кесия, а от нея — монета. През това време аз прекрасно се ориентирах как стоят нещата, ала измамата беше напълно квалифицирана. Защо тогава да я разбулвам?

— Ето! — тържествуващо рече старецът. — Монетата за връщане обратно. Вие, както виждам, често пътешествате из световите?

— Да — кимнах, — защо да го крием?

— Хвърлете монетата където поискате. Където я хвърлите, там непременно ще се върнете.

— Разбрано — важно каза Олег. — Значи нещо като поличба?

— Самият ти си... като поличба! — взмути се старецът. — Това е черна магия. Действа със сигурност. Вземате ли я?

Аз подбутнах Олег:

— Вземи я!

— Вземам я — обяви той.

След като се разделихме със стареца, още дълго се смяхме при спомена за „стария Кри“. А после разбрахме, че сме се заблудили. Стените се губеха в тъмнината, защото факлите хвърляха светлина само на площада и аз не можах да открия къде се намира хотелът. Излязохме отстрани и решихме да обиколим мястото по периметъра. Тук, в земята и стените, бяха зазидани халки, към които пристигащите връзваха конете си. Минахме покрай гигантски товарни мечки със

старателно изтъпени нокти, минахме край камили, кучета, елени с нашарени от златни резки рога, покрай приличащи на щрауси птици и тем подобни. В този свят не обичаха еднообразието и дълго преди да се родя аз, бяха изкупили от търговците разни видове товарни животни. И това им се харесало, а ние... Ние търгувахме, ето всичко.

Олег беше слисан. Според мен той едва сега осъзна напълно, че се е озовал в един свят, не само различен, но и чужд. Съвсем чужд.

Сетне видях странна котка и веднага спрях. Олег, без да ми обръща внимание, продължи напред, докато аз все не можех да се отърва от моите спомени. И всички те се отнасяха за страх, болка и толкоз...

Котка като котка, не е тигър, нито пантера — тези зверове имат съвсем други пропорции. Това бе именно котка, уголемена до размерите на кон. Грамадна черна маца.

Неочаквано усетих, че пръстите ми стискат дръжката на шпагата. Спомних си как с щурмовия отряд влязохме в селото и видяхме един танк, целия почернял от сажди. Отляво бронята на обшивката му беше напълно откъсната.

— Какъв е този дявол? — поинтересува се Ор и като направи няколко крачки напред, надникна зад каросерията на колата.

В следващия миг той отскочи и откри огън, а иззад танка с великолепен скок излетя черен звяр. Откосът го отблъсна, но, изглежда, не му причини никаква вреда. Кръв имаше само по муцуната и, както се разбра по-късно, не бе от него, ами от танкиста, наполовина вече изяден. Ор изстреля и втори откос, аз го подкрепих, ала сякаш омагьосани, патроните потъваха в пухкавата чернота. Звярът вече беше готов за нов скок, но тук се появи Биголби с огнехвъргачката и проблемът приключи... Черните котки... Ездитни животни в клана на Мрака...

Огледах се. Олег не се виждаше никъде. Изтичвайки десетина крачки, аз се озовах пред входа на една от многобройните улички, които водеха към площада. Воин от Черния клан вървеше в противоположна посока, като влачеше Олег за яката и не обръщаше никакво внимание на опитите му да се освободи. Понесох се след тях, без особено да разбирам защо. С воин — от който и да е клан — нямаше да се справят и стотина души. На ръст похитителят бе цели два метра и краката на Олег почти не достигаха до земята.

Светлинна бомба? Не, не това. Светлината срещу тъмнината... Той ще успее да се защити. Да нападна отзад? Ще усети...

И в този момент Олег си спомни за шпагата. Врагът го държеше с лявата ръка и стоеше отдясно. Затова Олег извади оръжието от ножницата и продължавайки движението, клъцна противника по китката.

Естествено не уцели. Воинът отскочи с невъобразима бързина. Изпод черната качулка, която скриваше лицето му, се разнесе сух смях. Без да бърза, мъжът извади зад гърба си две леко извити саби. Замря. После пристъпи крачка напред и пред Олег се появи съскаща звънтяща стоманена завеса. Противникът владееше оръжието сто пъти по-добре. Тук се раздвижи шпагата. Сама. Само че сега светеше не острието, а изгравираните върху него думи. ДОН!!! Шпагата вече не звънтеше едва доловимо, ами ехтеше като камбана. От ръцете на воина излетя черно острие и се заби наполовина в каменната — в каменната! — настилка. ДОН!!! Второ острие беше разсечено в основата си. Сетне шпагата въввлече Олег в атака, но врагът се оказа по-пъргав. Той отскочи и издърпа нещо под дрехата си. Проехтя къс откос. Тогава шпагата описа юнашка дъга и куршумите с весело свистене заискриха по стените и паважа. След това избухна огън и автоматът се пръсна на парчета. В този момент, преценявайки трезво ситуацията, воинът си плю на петите.

Приблжих до Олег и се опитах да изскубна забилото се в паважа черно острие. Къде ти!

— Благодаря — каза като на живо същество Олег и в отговор шпагата тихо зазвъня.

Аз трепнах:

— Да изчезваме.

Обратният път хич не приличаше на празнична разходка под лунна светлина. Вървахме, като буквално отскачахме от собствените си три сенки — Квиза вече се бе показала на хоризонта и грееше с отразена от двете луни светлина. Аз не знаех за други канали в този свят, а пък да се устройва засада не беше толкова просто. И ако вълшебната шпага, която Олег не изпускаше от ръце, можеше да отбие автоматен откос, то съвсем не си представях какво ще прави тя с картеча на два автомата, стрелящи от различни посоки.

Все пак до канала успяхме да се доберем без приключения. Любувайки се как сглобявам машината, Олег попита:

— А сега накъде?

Вдигнах рамене:

— Честно казано, нямам си и понятие. Навярно далеч оттук, защото са ни проследили.

— Всъщност — поинтересува се той — как са го направили?

— Да, именно как? По принцип могат да се предположат няколко начина. Хора, животни или механични приспособления ни следят от самото начало. Това, първо. После, разбира се, не е изключена случайната среща. Кланът изпраща по един воин в световете, където е най-вероятно да отидем. Този вариант щеше да е добър.

— Защо добър? — учуди се Олег.

— Защото — обясних му аз — той ни дава отсрочка. Докато пристигне подкрепление, способно да се справи с шпагата ти... Черният клан, за разлика от Хамелеоните, няма гривни за връзка през световете.

— Ясно.

— Но има и трета възможност — не да са ни придружавали, а да са ни водели. Внушили са ни да дойдем тук, сега ни карат да влезем в нова клопка.

— Какво ще правим?

Въздъгнах красноречиво:

— Не знам. Впрочем ако седим тук, няма да спечелим нищо. — Поставих на мястото му и последното кубче. — Тръгваме ли?

Щом се озовахме отново в равнината на Централния свят, ние потеглихме на юг. В края на краищата югът въобще не е по-лош от всяка друга посока на света. Местността постепенно се издигаше и обрасли с храсти хълмове смениха предишния пейзаж — идеално място за засада.

След около час вдигнах стар арбалет — скелетът на предишния му собственик се търкаляше на пет-шест крачки. Черепът — отделно. Подир още половин час успях да убия една доста едра птица от неизвестен вид.

— Ще рискуваме ли? — попитах аз.

— С какво?

— С огъня.

Като събрах съчки, извадих от джоба си запалка и дълго мислих. Пушекът е прекрасен сигнал за нашите неприятели, както и за разни глупаци, които обикалят наоколо, търсейки плячка. От друга страна, да ядем това нещо сурово...

— Слушай — рече внезапно Олег, — струва ми се, че измислих...

— По-точно?

— Не можеш ли да запалиш огън под канала, та пушекът да отива там?

„Виж го ти, загубения му пленник!“ — казах си аз.

На мен, човека, възпитан в дух на преклонение пред чудесата на Централния, и през ум не ми е минавало да използвам като комин пътя към един друг свят. А идеята всъщност не е лоша...

Скоро ние вече лапахме печеното месо, седнали край весело припукващия огън. Пушекът от него се извиваше на височина един човешки ръст и там изчезваше.

— Ето че сме сити — заявих бодро, изправяйки се на крака, и веднага забелязах разузнавача.

Сякаш парченце сиво небе се отдели за миг, плъзна се върху фона на дърветата и отново се издигна нагоре, сливайки се с облаците. Разузнавачът представляваше полуживотно полумеханизъм. Птичка шпионин.

— Хамелеоните! — предупредих Олег. — Да се махаме!

Откровено казано, в това нямаше особен смисъл, ала бе много обидно да седиш и да чакаш, докато те настигнат. Единственият ни шанс беше да застреляме преследващото ни същество и да се опитаме да изчезнем. Но надали... Изкачихме се на хълма и зърнахме потерята. Те даже и не мислеха да се крият — двадесетина конници със сиви безформени дрехи.

— Да бягаме! — аз направих няколко стъпки, обаче Олег остана на мястото си.

— Какво има? — проследих погледа му и почувствах как ми се изправя косата.

Той беше светлосив и стоеше на върха на хълма на двадесет крачки от нас. От всяка гледна точка можеше да се наблюдава само отдолу нагоре, така че се проектираше върху също такава сиво небе при светлина, която не правеше сенки. Затова оставаше невидим.

Замък ли? Не, по-скоро купол, направен от сив камък. Мярна се една сивкава сянка. Вдигнах арбалета и като се премяташе, крилатият шпионин падна на земята.

— Да бягаме!

Претичахме край замъка и видяхме втора група конници, които се изкачваха от другата страна на хълма. Нямахме избор и се вмъкнахме в странната постройка през някакъв сив отвор, едва забележим на фона на сивата стена.

На какво се надявах? На коридори, на стаи с двойни стени, на подземни ходове и други конструкции за игра на жмичка. Вместо това се озовахме в храм.

Отвътре целият купол представляваше грамадна зала, осветена от огъня на факли, запалени в нишите на стените. В центъра на залата стоеше нещо като стъпаловидна пирамида, на чийто връх седеше в кресло човек със сиви, познати до болка одежди.

— Не мърдай! — изкрещях аз, изкачвайки стълбите на бегом.

Човекът не шавна. Разбрах каква е работата едва когато острието ми се удари със звън в порцелана. Кукла!

В този момент отекна изплашеният вик на Олег. Обърнах се. Шпагата му пушеше с неприятно пукане и димът все повече се съгъстяваше. После отново избухна огън. Накрая разстроеният Олег изхлузи през глава колана с оръжието и го хвърли встрани. Издигнаха се огнени езици и след миг шпагата изчезна. Димът се разсея под купола — изглежда, там имаше вентилационен отвор.

„Проклятие! — помислих си аз. — Сега ще влязат и ще ни видят... А дали не можем да се скрием тук?“ Погледнах под креслото и неволно трепнах. В храмовия под зееше квадратна дупка, толкова дълбока, че сякаш нямаше дъно. В дълбочината безшумно мърдаха сенки и се кълбеше сива мъгла. Спасителната мисъл ми дойде неочаквано, както и трябва да идват всички гениални мисли.

— Олег! — извиках, смъквайки дрехите от куклата. — Хайде! Пъхай се тук! — посочих му под креслото.

Олег трепна, сетне разбра и послушно коленичи.

— Да ми помагат духовете на Древните! — промърморих аз, докато навличах върху себе си откраднатите дрехи.

Куклата хвърлих в кладенеца и като седнах на мястото ѝ, постарах се така да оправя гънките на сивата мантия, че да потуля притихналия отдолу Олег. Лицето ми се закриваше от качулка, което по принцип се смята за безупречна маскировка.

„Какво ли е туй място? — казах си. — Храм? Кладенец? Храмът фантом е измислица на Хамелеоните, разбира се. Напълно в техния стил.“ Не ме оставяше обаче чувството, че вече бях чувал за това, че мога да се сетя... Кладенец... Кладенецът на Силата!!! Ами да! Намирах се в храма на Сянката, в една от зоните ѝ на концентрация. И бях заел мястото на... бога? Първото ми желание бе да побягна, без да се обръщам, но лесно се справих с него. В края на краищата засега нищо страшно не беше ми се случило. Току-виж, разминало ми се...

Влязоха не всички, а само трима. Влязоха открито и без оръжие, от което си направих закъснелия извод, че комай не преследват нас. Двама останаха при входа, единият се приближи до самото подножие на пирамидата и взирайки се в тъмнината под качулката ми, излая три думи на неизвестен за мене език.

А после... Дясната ми ръка се вдигна сама и леко удари по облегалката на креслото. Светлината на факлите трепна и угасна — вместо нея засвети сивата мъгла, изтичаща на вълни от шахтата.

— Сир ози аракш! — произнесоха устните ми без каквото и да било участие на волята.

Почувствах как през мен се носи ураган. Пред очите ми заплуваха цветни кръгове и настъпи мрак. Не, не беше мрак, аз все пак виждах! Виждах храма — едновременно отвън и отвътре, виждах тримата Хамелеони, които очакваха думите ми, както и четиридесет и шестимата — зад сивите стени вън. И още — чудовищната Сила в дълбочината на континента, към която от незапомнени времена бе пробит кладенец — седмият от деветте. Аз помнех тези времена. И разбирах езика, на който се обърна към мен стражът на Сянката.

— Аз, повелителят на седмия кладенец, с дадената ми власт ти заповядвам...

В онзи край Силата леко трепна и отвори очи. Дали от любопитство? Не. Просто беше усетила подмяната на оракула.

Рат. Рат от света Клед. Зърнах своя свят и пружините, които го свързваха с чудовищните механизми на Централния. Спомних си детството и баща си, когото никога не бях виждал, и моите детски

страхове... Спомних си търговците, как се мъкнех подире им и разбрах, че в действителност те ме бяха накарали да напусна дома си...

— ... заповядвам ти да се събудиш, да напуснеш храма и да помогнеш...

Знаех, че при другите осем кладенеца сега ставаше същото. Но знаех също така, че в дълбоките пещери на Черния клан вече са се събудили силите на Мрака и че стражите на Светлината се изкачват по стълбите, водещи към бляскавите кули на властта. Спомних си за войната и разбрах защо всъщност бе започнала.

— ... и да помогнеш на Сивия клан да хване преминалия през бариерата човек от Забранения свят...

Само това ми липсваше! Да помагаш да те хванат теб самия! Сивата мъгла се беше издигнала до върха на пирамидата. В нея фигурите на Хамелеоните прозираха с пурпурна светлина.

Силата вече бе наясно какво представлявам аз и сега, с не по-малък успех, можеше да ме използва като порцелановата кукла, която преди заемаше това място. Мъглата се втурна навън и за броени секунди обгърна всичко наоколо...

— ... Известно ни е, че негов спътник е човек от клана на търговците. Убий го!

Нажежена игла докосна сърцето ми — и веднага отскочи. Силата окончателно се разсъни и надникна в моите очи. После зададе въпрос.

Не, аз не отговорих. Не, даже не разбрах за какво ставаше дума. Тогава Силата проникна в мозъка ми и се зае да търси отговора сама...

Отворих клепачи. Нямаше мъгла, въздухът в храма отново беше прозрачен. Аз вече не седях в креслото, а лежах на пода при самия изход. Над мен се беше надвесил Олег.

Станах и за свое учудване открих, че тялото ми все още ме слуша. Още повече че бяха изчезнали без следа всички драскотини и синини, получени в последно време. Едва сега забелязах, че по мен вече ги нямаше сивите парцали. Хвърлих прощален поглед на пирамидата и неволно трепнах — богът кукла отново седеше на мястото си. Напуснахме храма и закрачихме надолу по хълма. Дали от шока, или Мракът действително остави в съзнанието ми частица от

себе си, но аз вървах, без да се крия и оглеждам. Засега нямаше никаква опасност.

— Дълго ли съм лежал?

— Един час, че и повече — отвърна Олег. — Ти падна от креслото и преброи всички стъпала. Хубаво, че Хамелеоните вече си отидоха.

Няма нищо хубаво. Сега ни търсят всичките три клана, и то сериозно ни търсят...

На това място усетих заплаха. Спрях и се озърнах. Никой и нищо.

— Какво има? — попита изплашено Олег.

Вдигнах рамене:

— Сам не зная. Там.

В същия момент храстите в посоката, където сочеше пръстът ми, се разтвориха и от тях излезе... чакал. Едно проскубано кученце, не по-високо от коляното ми.

— М-да... — смутено промърморих аз. — Малка грешка.

Изглежда, дългият период на „приключения“ ми беше подействал потискащо. Всички знаят, че на човек не може да му върви много дълго. И ето, моля ви се, изплаших се от някакъв си чакал!

Девојката направи крачка напред и се усмихна. Златните ѝ коси падаха на тежки вълни върху раменете.

Девојка ли?! Бях тръгнал към нея, но щом срещнах очите ѝ, спрях. Тя не идваше за мен. Идваше за Олег. Усетих болка и обида и разбрах, че тези чувства ще останат в душата ми завинаги. Гостенката беше прекрасна.

Олег също тръгна напред и тя му протегна ръка. Защо? Защо това нищожно и жалко човече, а не аз — човекът, преминал през Сянката?

Явно Сянка беше ключова дума. Остатъкът от Силата или поточно споменът за Силата се размърда в мозъка ми. Девојката бе прекрасна, но все пак... Защо предизвикваше у мен такова раздражение? Защо?

„Защото... — помислих си изведнъж, — защото...“

Защото тя е от Светлината!!!

— Хис! Стой! — изкрещях заповедта на древен език, който, изглежда, изобщо не бях забравил.

Девојката се обърна. Олег стоеше до нея, поклащайки се като сомнамбул, с глуповата усмивка на лицето.

— В името на Светлината — произнесе тя и звукът на гласа ѝ ме накара да забравя за яростта — аз заявявам правото си над този човек. — Тя умолително се усмихна: — Почакай, търговецо, ще го отведе и ще се върна...

Тя ще се върне! При мен! Бях щастлив и готов да чакам цяла вечност! Даже две вечности!

Но Сянката у мен разсъди иначе и сякаш отстрани аз чух гласа си:

— В името на Сянката този човек е мой! А ти си върни предишния облик!

Девојката злобно се усмихна и тук лицето ѝ претърпя странна метаморфоза. Челюстите се изтеглиха напред, ушите се размърдаха и щръкнаха. Няколко секунди бившата красавица се опитваше да запази равновесие, после рухна на четири крака и отново се превърна в чакал. Олег извика от ужас и отскочи встрани.

Сянката отстъпи, връщайки ми контрола върху тялото, и аз извадих шпагата от ножницата. Застанал недалеч, чакалът избухна в

страшен лаещ смях. Трябваше да вдигна от земята един камък, та да избяга окончателно.

— Какво беше това? — попита Олег; зъбите му силно тракаха.

— Светлината — погледнах в посоката, където се скри чакалът.

Сетне Сянката ми подсказа как да постъпя по-нататък. Клекнах и развързах раницата си.

— Слушай внимателно! — казах аз. — Сега ще се появи канал и ние ще влезем в него. Там, където ще ни отведе... Всъщност не знам къде... Запомни, каналът ще си променя цветовете. Разбра ли?

— Да.

— Когато стане жълт, ще влезеш. И аз — след теб.

— А после?

— Изходът на канала ще се движи по повърхността на Централния. Жълтият цвят на входа отговаря на северната равнина. Едва ли ще ни търсят там, а същевременно... С една дума, надявам се, че ще можем да се изгубим, като използваме един от тамошните канали. Готов ли си? Тръгваме.

Изскочихме от канала, който този път приличаше на млечнобяло кълбо. Озовахме се на дъното на грамаден кратер. Мина цяла минута, докато разбера, че няма никакъв кратер, а само рефракция, повдигаща хоризонта. Поривите на вятъра го полюшваха и от това ми се виеше свят. Жълта трева хрущеше под краката ни. Мислено помолих съдбата пътят, който ни бе подсказала Сянката, да ни доведе до целта. До моята цел. По принцип той можеше да ни натресе и в един от замъците на Сивия клан. Ей така. От бял каналът стана син и тутакси на три крачки пред нас пустотата трепна. В упор ни гледаха две гигантски, колкото човешки ръст, очи. Оскъдната светлина беше напълно достатъчна, за да забележим, че странното същество няма нито глава, нито тяло. Просто две очи, увиснали във въздуха. Олег нададе приглушен вик и се хвърли назад към канала.

— Стой! — изкрещях аз. — Жълта светлина! Трябва ни жълта светлина!

Очите премигнаха и отново се спряха върху двете буболечки. Шпагата ми, изглежда, ни най-малко не смущаваше това същество.

Мина минута — каналът си оставаше син. После очите се люшнаха и плавно заплуваха напред. Метнах шпагата като копие и тя изчезна, без да достигне целта. Хвърлих светлинна бомба — и тя не избухна. Нервите на Олег не издържаха; той спешно хлътна в канала. Кълнейки всичко на света, аз го последвах.

Скали — отдясно и отляво. Стоях на пътека, а Олег седеше опрян в каменна стена и се свестяваше. Миризма на море. Вик на чайка. Проклятие! Вдигнах глава и фокусирах Кръста. Тройно проклятие!!! Кръстът беше изкривен и преместен към западния сектор. Значи ние сме на изток.

Хванах Олег за яката и безцеремонно го изправих на крака. После магнах с ръка, указвайки посоката, и тръгнах нагоре по пътеката. Ако се съдеше по охкането и ахкането, той вървеше подир мен.

Но след петминутно ходене опряхме в друга стена. Усетих силното желание да разтъркам очи. Пътеката — доста широка и утъпкана — излизаше от монолитна скала. Готов бях да се закълна, че в нея няма никакви тайни врати.

— Да се връщаме ли? — плахо попита Олег.

Вдигнах рамене. Със сигурност това струпване на скали ми действаше угнетяващо. Източните планини! Преди колко ли десетилетия оттук си е тръгнал и последният човек?

А пътеката впрочем бе нова...

След около двадесетина минути тя прекъсна също така непонятно, както и преди — над пропаст. На петдесет крачки долу синееше морето, виждаше се как дълбочината започва от самия бряг. Кой и как ли е използвал тази пътека? Нещо не съм чувал за крилати същества, способни да преминават и през скали...

Като се отдръпнах от пропастта, направих няколко стъпки в обратна посока. Той стоеше в сянката на скалите и виолетовото му наметало почти се сливаше с фона. Въобще в Централния свят няма сенки, нали цялото небе свети от всички страни. Но тук стените почти се събираха и под тях цареше полумрак.

— Ей! — извиках го аз.

Фигурата във виолетово направи три крачки и излезе от сянката. Синя блестяща кожа, триъгълни оранжево-жълти очи без бяло, дупки на мястото на носа и устата... Синята чума!

— Пази се! — предупредих Олег.

Нямахме изход. Единственият път от пропастта минаваше край това същество. Достатъчно бе само едно негово докосване, за да ни направи същите като себе си.

— Скачай!

По лицето на Олег се изписа ужас. Тогава го сграбчих и го хвърлих надолу. Все пак някакъв шанс... Вече го бях последвал, когато видях онова, което трябваше да забележа още в самото начало — наблизно стоеше кораб, кафяво-червен върху фона на кафяво-червените скали, почти скрит зад извивката на брега. Чумният кораб!

После се бухнах във водата. Щом отворих очи, първата ми мисъл беше, че през последните дни много често губя съзнание и че това няма да свърши добре. Тук напипах под себе си дъски и тутакси седнах. Над главата ми лениво се издуваха платна. Всъщност веднага разбрах, че това не е чумният кораб: онзи беше кафяво-червеникава кадифена развалина, два пъти по-висока от приютилия ни изящен бриг. На три крачки от мен, в локва вода, разсипана по палубата, лежеше Олег.

Колко ли време съм бил в безсъзнание? С усилие на волята се освободих от пелената, застлала очите ми, и на четири крака допълзях до борда. Аха! Пред мен се издигаше сипеят — същият, от който ние така сполучливо се хвърлихме. Бригът плуваше почти плътно до брега, изглежда, капитанът добре познаваше фарватера. Вдигнах глава и на края на сипея различих загърнатата във виолетова коприна фигура. Независимо от сегашното си неопределено положение усетих нещо като злорадство. Не, не можеш да ме стигнеш!

— Кой знае — възрази ми един вътрешен глас, гласът на мъдреца, който стои във всички нас, за да говори гадости.

Да, разбира се! Ако плаваме по този курс, зад завоя ще се сблъскаме с чумния кораб!

— Ей — извиках аз и едва сега забелязах главната мистерия — на кораба нямаше екипаж.

Огледах се — никаква душа. Нито на реите, нито на щурвала. Сякаш в отговор на недоумението ми щурвалът се завъртя със скърцане, уредите заработиха. С премерен остър завой бригът се устреми в открито море, а иззад скалите, пресичайки пътя му, към него полетя с всичка сила чумният кораб.

Веднага разбрах, че при тоя курс и при такъв вятър няма да избягаме от преследвача. Временно оставил настрана въпросите около празния платноход, замрях в очакване на неизбежната развръзка.

И в този момент на предната палуба удари камбана. Просто звънки удари в излятата мед, но на мен ми се стори, че точно те бяха причината за всички последвали събития. Не сигнал за тях, а именно причина.

Звънът още висеше във въздуха, когато косата ми се изправи от ужас, а крайчетата на реите и спиците на щурвала разцъфтяха с ветрилообразни призрачни пламъци. После водата между двата кораба сякаш закипя — раздаде се силно нарастващо бучене и над вълните се издигнаха облаци гъста пара. Вятърът ги разкъсваше и гонеше далеч от брега. С глух удар чумният кораб се разлетя на парчета, а на мястото, където току-що се намираще, изригна фонтан от гъвкава пара. Леко, като острие на гигантска ножица, пътечката кипяща вода се плъзна встрани и докосна сипея в същото онова място, над което горе в далечината личеше нашият неприятел. С тежък тътен скалите се слегнаха подобно пясък и над тях увисна пращен облак.

Съвсем машинално, без дори да се замислям какво върша, приседнах до Олег и почнах да го свестявам. След десетия шамар той застана и отвори очи:

— Къде сме?

Също така машинално аз му преразказах събитията, последвали скока от сипея, сетне, пак машинално, станах и обиколих кораба. Като не намерих никого, излегнах се на бушприта и се загледах в сивото небе.

Бях потресен.

От ранно детство, така да се каже, та до ден днешен аз бях напълно убеден, че в Централния свят не действа всичко онова, което е прието да се нарича бойна техника. И ето сега пред очите ми корабът-фантом потопяваше платноход и разрушаваше скали...

Обърнах взор към брега и ахнах. Нямахме вече планини! Плавахме край стръмен пясъчен плаж — пустиня с редки островчета бодливи храсти. Югът?! Умислени камили ни изпращаха с поглед, а малко по-назад на брега догаряше хеликоптер. Изглежда, екипажът го бе докарал през канала, без да знае, че двигателят няма да работи в Централния свят. Няма ли?! Излиза, че забраната важи още? И после

— как попаднахме тук? До южните брегове, а това безспорно бяха южните брегове, щяхме да пътуваме с месеци...

На това място бригът направи завой и се насочи към устието на река, което — бях готов да се закълна — преди минута го нямаше въобще.

Пустинята също се дяна някъде. Ние плавахме под сводовете на исполински дървета, в приятен полумрак.

— Как мислиш — поинтересува се Олег, — кой клан ни е хванал в плен този път?

— Не знам — признах си. — Честно казано, не мисля, че това са кланове — не е техният почерк. Още повече... — и аз споделих с него наблюденията си за неотдавнашната битка.

Олег ококори очи.

— Може да е бил самият Пазител? — прошепна той.

Тук не издържах и избухнах в смях.

След около двадесетина минути бригът се приближи до левия бряг на реката. С гръм и трясък се спуснаха котвите, а после, за мое учудване, между борда на кораба и брега увисна неизвестно откъде мостче.

— Струва ми се, че е наш ред — казах аз.

Слязохме на брега.

— Е, и какво? — запита Олег и изведнъж чух изуменото му възклицание.

Обърнах се рязко и открих, че корабът е изчезнал.

— Виж ти... — промърморих озадачено.

— Остават ни две възможности — продължи мисълта ми Олег. — Или да вървим, или да чакаме.

— Да вървим.

Навлязохме в гората и не изминали дори стотина крачки, видяхме една стълба. Каменни стъпала, изсечени в гранита, водеха към тъмния отвор на пещера. Тя зееше на височина два човешки ръста. Откъде ли се е взела гранитна скала в низината? И кой е издялал тази стълба?

— Стълбата изсякох аз.

От пещерата излезе насреща ни един невисок — едва стигаше до гърдите ми — старец. Спря за миг, като се взираше, а после пъргаво се спусна по стъпалата. По очертанятия на плешивия си череп той по-

скоро напомняше изваяна от слонова кост маймуна, отколкото човек. Беше облечен в червен плащ, свободно падащ до земята и закрепен на рамото му с едра триъгълна брошка, така че навън стърчеше само една глава с тънка шия.

— Моля — произнесе старецът, сочейки към пещерата.

Ние с Олег се спогледахме. Изглежда, за да разсее съмненията ни, събеседникът снизходително обясни:

— Черният клан сега заобикаля стената от запад, Белият се приближава от юг. Колкото до вашите приятели Хамелеоните, техният платноход вече е акостирал на същото място, където е и вашият. Е?

— Да вървим — казах на Олег и тръгнах по стълбата.

Олег ме последва, а странният старец завършваше шествието. Сам не зная защо постъпих тъй. По-рано никога не съм бил толкова доверчив.

Когато гранитният отломък врата с тежък грохот застана на мястото си, открих, че вместо очакваната тъмнина в пещерата цари приятен полумрак. До краката ми започваше стръмна стълба, два пъти по-тясна от онази, по която се изкачих дотук. Стълбата водеше навътре в скалата и краят ѝ не се виждаше.

— Слизайте — рече старецът.

Въздъгнах и започнах да се спускам надолу. Да се задават въпроси в момента щеше да бъде празно любопитство. Все пак той владееше положението.

През следващия час аз усилено местех краката си. По мои пресмятания слязохме на не по-малко от една лига. Когато коленете взеха да се огъват, стълбата неочаквано свърши и ние се озовахме в огромна зала. Множество колони и огледала, огледала... Това поне не приличаше на архитектурата на клановете... Сега старецът вървеше отпред, показвайки ни пътя. Случайно погледнах в отраженията по огледалната повърхност и примрях. Нашият водач се отразяваше като широкоплещест красавец с гордо вдигната глава и гъста грива смолисточерна коса.

Аз се отразявах в своя нормален вид, само с тази разлика, че на пояса на огледалния ми образ се люшкаше шпага.

А Олег беше... Не знам как да нарека подобно същество. Демон ли? Навярно демон. Обърнах се неволно, за да погледна оригинала. Не, всичко си беше наред.

— Не се отвличай — промърмори вървешком старецът. — Огледалата лъжат, не знаеш ли?

Продължихме по-нататък, а отраженията по стените и колоните се движеха след нас и срещу нас, сблъскваха се и се раздробяваха. Отражението на отражението вече не приличаше нито на оригинала, нито на първото отражение; то живееше собствен живот и не желаше да повтаря движенията ни. Едничък бедният Рат, който вървеше между Рицаря и Чудовището, винаги се отразяваше като Рат, променяше се само въоръжението. После един от ратовците спря и вдигна високо над главата си блестящ златен меч. В следващия миг отраженията на Олег се стопиха без следа. Ама че работа!

Старецът отвори една врата и ние се озовахме в малък кабинет, оставяйки разбушувалите се призраци в залата.

— Седнете — той ни посочи креслата и сам седна. Махна с ръка — и в камината пламна огън. Интересно, помислих си, къде ли се дъва пушекът?

— Димът излиза в канала — обясни старецът, отвърщайки на мислите ми. — Всъщност да не би да смяташ, че освен Олег други не могат да се сетят за едно толкова елементарно нещо?

С тоя отговор, покрай сведенията за комините, старецът ми съобщи още две новини. И от двете не бях в особен възторг. Първо, той четеше мисли. Магия, телепатия, психомоторика — съществуваха доста начини да се направи този фокус. И много често човек, способен да чете мисли, умее и да ги предава, а от предаването на мисли до натрапването на своята воля има една крачка. Второ, той ни е засякъл — и то твърде отдавна. Вземайки предвид обстоятелствата около нашата среща, нямаше да се учудя, ако научех, че това е станало още в самото начало. Да речем, от появяването на Олег в системата на Централния свят.

Щом стигнах дотук в разсъжденията си, забелязах, че старецът с любопитство разглежда буболечката на име Рат. Точно така — буболечката. С ирония и отвисоко.

— Е? — казах аз, за да прекъсна огледа.

— Е — повтори старецът, — правилата на добрия тон изискват преди всичко взаимно представяне. Аз ви познавам, така че можем да опростим процедурата. Наричайте ме Древния...

— Какво?! — скочих аз.

— Седни!

Как пък не — да седна, обаче коленете ми се подгънаха сами. Не ми оставаше нищо друго освен да пльосна в креслото. Древния, помислих си. Жива легенда. Не човек, а бог. Бог, но все пак не е човек. Лошо.

Съмненията ми, че възнамеряват да ни използват подобно пешки в неизвестна игра, се потвърдиха. Като капак на всичко изведнъж почувствах тежестта на тези милиони тонове гранит, надвиснали над мъничкото мехурче на кабинета. Сигурно съм бил на крачка от истерията, ала тук, за мой късмет, видях изкривената физиономия на Олег и тутакси се успокоих.

— Древни — проговорих аз. — Какво, Древни, и на вас ли не ви харесва Пазителят?

Старецът кимна и направи неопределен жест:

— Добре казано — не ми харесва. Той на мене, а аз, от своя страна — на него. А между другото — усмивката му изчезна — Пазителят е мое творение.

Забелязал недоумението ни, старецът обясни:

— Сам го създадох. Когато се строеше Централният свят, всеки правеше нещо свое. Някой съединяваше канали и пробиваше нови, друг конструираше Сила, трети оформяше континент или гравитацията върху него, ех, и така нататък... Аз сътворих Пазителя.

— Ние — продължи Древният — бяхме една много мъдра и силна раса. Такива си и останахме. Погледнете! — той щракна с пръсти.

За миг сякаш ослепях. После се оказа, че летя високо в небето, а на хоризонта израства град. Започнах да се задъхвам от възторг. Това беше приказка — жива приказка от камък и стъкло. И от още нещо, чието име не знаех. Красота, достигнала границата, зад която можеше да причинява болка. Разбихах, че никога няма да забравя тази гледка.

— Е, как е? — долових гласа на Древния; ние отново се намирахме в кабинета му.

— Земята — прошепна Олег, — Земята е по-красива!

— Естествено — кимна старецът без никакво учудване. — И точно затова вие имате интерес да ми помогнете.

— В какво?

— С мен се случи нещастие — обясни Древният. — Когато си тръгнахме за нашия свят, аз останах. Останах тук. Приятелите ме сметнаха за загинал — уви! И каналът се затвори завинаги...

— Отначало не се изплаших особено — продължаваше той. — Мислех си: след някакви си нищожни двеста-триста години ще намеря начин да измамя Пазителя, нали познавам устройството му... Но изминаха шест хилядолетия, а решението не е намерено. Просто го няма. По-скоро нямаше го, докато не се появи Олег. Сега искам да си отида вкъщи. Толкова дълго съм чакал...

— Защо изобщо трябваше да се прави това? — поинтересувах се аз. — Защо ви бяха притрябвали Централният свят, Силите, Пазителят в последна сметка?

— Странен въпрос — вдигна рамене Древният. — Ние ви желаехме доброто. На вас, хората. Подарихме ви цялата Вселена освен няколкото свята, до които по-добре да не бяхте се докосвали. Разбирате ли, ние уважаваме разума, даже един толкова нищожен разум като вашия.

Мислех да се възмутя, ала при спомена за приказния град реших, че е по-уместно да премълча.

— Колкото до Силите и Пазителя — обясняваше Древният, — аз не виждам нищо лошо в съществуването им. Силите са необходими, за да управляват света, а клановете са само паразити върху тях. Те не са опасни.

— Не са опасни ли?

— Да, по-малко опасни са от непрекъснатата война, която щеше да избухне тук, ако те не бяха завзели властта. Обаче и тази власт не е вечна, повярвай ми. Рано или късно хората ще се обединят и ще избавят света от това зло. Но — хората. Древните нямат работа тук.

— Ами Пазителят?

— Пазителят на Хармонията в света — Древният вдигна назидателно пръст — е нужен, както личи от самото му название, за да запази...

— Хармонията в света — подхванах иронично аз.

— Точно така. Хората толкоз обичат да рушат...

Премълчах.

— Като пример — продължи старецът — ще посоча днешните действия на клановете. В страната Инкбара в света Текам те са

събрали и обучили огромна войска, забравяйки временно за раздорите си. Работят предимно хората на Мрака, обаче и другите им помагат, както могат.

— Клановете са се обединили? Против кого?

— Против Пазителя. Ще му е трудно да се бори с три сили едновременно — Древният се усмихна. — Макар че той ще се справи, разбира се.

— А войската? — попитах аз. — Тя пък защо е? Какво възнамеряват да завоюват те?

— Черната зона.

— Какво?!!

— Клановете предполагат, че Черната зона има предел на насищане — количеството хора, които тя може да отсее наведнъж. Смятат, че Зоната ще се изключи, ако бъде претоварена.

— Но това не е така, нали?

— Не е.

— И тези хора ще загинат като стадо овце?! — възкликнах възмутено.

Древният кимна:

— Съгласи се, Рат, че ние нямаме нищо общо тук. Воюват хората...

— Заради вашия Пазител.

— Да допуснем, че него го няма. Е, и? През каналите ще полетят ракети. По-добре ли ще бъде?

— Какво искате от нас? — поинтересувах се. — След като приведохте толкова изчерпателни доказателства за необходимостта от Пазителя?

— Какво искам ли?... Искам да се върна вкъщи. Олег желае същото. Ти, Рат, предполагам, ще отидеш в долината на вечната пролет, нали така? И ще затворим пътищата след себе си.

— Това... възможно ли е?

— Да. И не трябва да унищожаваме Пазителя, достатъчно е временно да му отнемем властта.

„Помни, Рат — казах си, — онова, което се говори на глас, не винаги съвпада с...“

— ... с онова, което мислят — довърши Древният и окончателно ме убеди в способността си да чете мисли. — Не се страхувай, Рат, аз

не лъжа.

— Какво предлагате?

— Двата с Олег ще се присъедините към разположената в Текам армия и заедно с нея ще участвате в завоевателния поход към Черната зона. Там човекът от Забранения свят ще стигне до огнения кръг и временно ще заеме мястото на Пазителя.

— Аз ли?! — в този вик имаше толкова ужас, че даже Древният не можа да сдържи усмивката си.

— Да, ти — произнесе гръмогласно старецът, което изобщо не отговаряше на външността му. — Стани!

Олег опита да се повдигне от креслото, но не успя — краката му се подкосиха и пленникът грохна на пода. Ние с Древния бяхме обхванати от еднакви чувства, предполагам.

— Той няма да стигне дотам — спокойно казах аз. — Напразно си губите времето.

— Какво имаш предвид? — попита Древният.

— Начина, по който е попаднал тук — отговорих любезно. — Щом светът се намира под забрана, нито черните, нито пък сивите ще открият пътя към него. Така ли е?

— Недейте! — нареждаше Олег, без дори да става от пода.

Странно, но в случая изпитвах съчувствие, а не презрение. Не всички могат да бъдат герои.

— Вярно — кимна Древният, без да му обръща никакво внимание. — Аз помогнах на Черния клан да открие забранения канал. Пак аз му попречих да получи онова, което търсеше, когато пусна лапи в тази съкровищница. И аз прехвърлих там Лин.

— Всъщност как е той?

— Засега е жив. Доволен ли си, търговецо?

— Не — усмихнах се широко, — разбира се, че не! По-нататък!

— По-нататък ли? — Древният помълча, сетне подзе: — Какво пък, продължение има. Ти и сам разбираш всичко, търговецо, така че защо питаш? Да, аз ви водех, водех ви от началото до края, тоест до този момент. Това достатъчно ли е?

— Водели сте ни от началото до края — проточих аз, — което значи...

Старецът се усмихна:

— Човек се различава от животното по разума си, а от роба — по волята си. Изглежда, точно това се опитваше да внушиш ти на Лин. Помисли!

— Край — отсякох. — Но Олег няма да мине.

— Голяма работа! Ще минеш ти!

— Аз ли? Да не би да грешите? Аз съм търговец, а не гост от Забранения свят.

— Е, и какво? — възрази Древният. — В храма на Сянката ти беше бог на Сивия клан, а не търговец. Ти сам не съзнаваш способностите си.

— По-точно?

— Сега ще освободя Олег от... Да го наречем „странност“. Ще му отнема „странността“ и ще я предам на теб. И ти ще станеш човекът от Забранения свят. Да бъде!

Впечатлението беше такова, сякаш някой с рязко движение изправи Олег на крака.

— Клановете не знаят това — каза Древният. — И никога няма да го научат. Впрочем всичко е толкова просто. Приблужи се! — заповяда той на Олег.

— Чакайте! — протестирах енергично.

— Така трябва — отвърна Древният, а аз си помислих: „Какво пък! Да защитавам себе си е по-лесно, отколкото Олег. Нека.“

Той се приближи. За миг погледите ни се срещнаха — и аз станах друг човек. Трудно е да се опише с думи. Току-що бях такъв, какъвто съм свикнал да бъда, но изведнъж нещо неуловимо се промени. „Аз“-ът остана и в същото време изчезна. Колкото до Олег, той просто рухна в креслото.

— Какво му е?

— Спи. И ще спи до края, какъвто и да е той. — Древният се обърна към мен: — Нали ти ще минеш, Рат?

— Възможни ли са варианти? — поинтересувах се аз. — Мислех си, че под вашия контрол...

— Не се подигравай, търговец. Не съм всемогъщ, още повече че сега за властта ще се борят и трите клана. И Пазителят отгоре на всичко. Ще помогна с каквото мога.

— Доколкото разбирам, Олег няма повече „странност“, така ли? Значи, ако аз загина, проблемът ще се реши от само себе си.

— Рат! — изглежда, Древният започна да губи търпение.

— Добре де, добре...

— Ако не стигнеш ти — рече печално Древният, — друг шанс за връщане у дома може и да нямам. Освен това долината на вечната пролет...

— Силен аргумент. Въпреки че, честно казано, не ми харесва, когато за спасяването на един Древен загива толкова народ.

— По твоя вина — Древният натърти думата „твоя“ — няма да загине никой. Обещавам. А като изключиш Черната зона, ти ще спасиш онези, които клановете са изгонили в нея.

— Но това не е решение на проблема — отбелязах аз. — „Странността“...

— „Странността“ ще изчезне, щом изпълниш мисията си — парира Древният. — Още повече че ти ще затвориш любимия си свят — в гласа му явно звучеше ирония. — Пък и нямаш избор. Познавам хората, Рат! За да се отървеш от „странността“, трябва или да влезеш в Черната зона, или да умреш, а ти не си от онези, които предпочитат смъртта пред риска.

Започнах да мънкам:

— Изглежда, вие просто не сте ми оставили друг изход. Но след като изляза от Черната зона, сигурно ли е, че няма да запазя „странността“ си?

— Няма. Ще я изгубиш, щом встъпиш в диалог с Пазителя.

— В диалог ли?

— Ще можеш да му заповядваш.

— Ясно — казах аз. — Да допуснем, че е така. А какво трябва да сторя за вас?

— Нищо. Ако ти отидеш там, аз ще направя всичко сам. По-добре се заеми с Олег — той няма работа тук.

— Как да отида там?

— Чуй, Рат! Черната зона не съм я строил аз и не знам как действа. Но аз съм създал Пазителя и, повярвай ми, той няма да ти пречи. Е, за хората ще се погрижа аз. Отиваш ли?

Въздъгнах дълбоко:

— Убедихте ме. Както искате. Отивам.

Независимо от всичките ми усилия така и не успях да се успокоя напълно, пръстите ми предателски трепереха. Стиснах юмруци. В края

на краищата нямам ли право да се изплаша?!

— А после?

Древният не отговори веднага. В камината пращяха дърва и аз отново усетих нереалността на случилото се. Можех ли някога да си помисля...

— Виж какво, търговецо... Там, в Инкбара...

— В онзи свят, където събират армията ли? — попитах, за да прекъсна проточилата се пауза.

— Да, в света Текам, в страната Инкбара... Страхувам се, че не ще успея напълно да те защитя от проверката, която е организирал там кланът на Мрака.

— Какво значи това? — искрено се учудих аз. — Те по-силни ли са от вас?

— Не толкова — вдигна рамене Древният, — просто методите им... — Той отново мълча дълго, а после, сякаш взел решение, стана от креслото: — Слушай, Рат. Не виждам смисъл да крия от теб. Черният клан подлага на изпитание всичките си воини. За всеки случай... А по-точно: проверява дали съюзните кланове не водят двойна игра... Няма да мога да ти помогна. Клановете възнамеряват да действат доста решително и някои техни стъпки трябва да се... компенсират. Повярвай ми, не аз положих началото на тези събития, но щом може да се намали броят на жертвите...

— Не сте ли вие, Древни? Ами кой домъкна Олег в тоя свят?

— Аз — отговори старецът. — И ако не бях го сторил, стотици хиляди души щяха да щурмуват Черната зона.

Тук сметнах за благоразумно да премълча.

— И тъй — заговори отново Древният, — няма да ми е до теб. Затова ще ти променя паметта.

— Какво-о? — неизвестно защо си спомних света Завий, там „промяна на паметта“ наричаха фронталната лоботомия. — Искате да ме направите кретен? Марионетка?

— Не завинаги, търговецо, не завинаги. После паметта ти ще се възвърне... След изпитанието, когато ще има гаранция, че никой клан няма да те разобличи.

— Да, да... — разтегнах думите аз. — Искате да ме лишите от памет, да ме прекарате през това ваше изпитание и да ми я върнете обратно. Така ли?

Древният гледаше сякаш през мен и навярно не чу въпроса.

— Слушай по-нататък, търговецо. Ще те застрашава само един човек от вашия керван...

— Кой?!!

— Одорф.

Слабата надежда, че е оцелял още някой от нашите, угасна.

— Какво иска Одорф? — уморено попитах аз.

— Все същото, Рат. Все същото. Искан Олег, за да го замени срещу помощ или, да речем, за да накара да го изслушат. А той има какво да каже, търговецо.

— На кого?

— На Хамелеоните. Одорф е създал и въоръжил няколко добре обучени групи и сега се готви да завземе властта в клана на търговците.

— Какво?! — едва не прихнах да се смея. — Това е невъзможно! Силата тук е без значение, нали отрядите на търговците са толкова автономни...

— Автономни... — каза угрижен Древният. — А ти, Рат, замислял ли си се защо изобщо съществуват търговците? Теб не те включвам, за тебе търговията е начин на живот. Но за Шант и другите от Съвета? Нали те трябва да определят стратегията на развитието, а това значи да имат предвид някакви перспективи.

Премълчах.

— Вие, търговците, все повече се превръщате в клан — заяви Древният. — Натрупали сте огромни знания и ако не днес, то утре съдбите на световите ще зависят и от вашата дума... Клановете още не са осъзнали това... Одорф ще се опита да им помогне. Не е възможно, казваш, да се завземе властта? Възможно е, ако се възползвате от помощта на Сивия клан...

— На Сивия?

— Съчетавайки властта си в Централния с вашата власт в останалите светове, Хамелеоните биха могли донякъде да контролират дейността на другите кланове.

— Защо ми казвате всичко това?

— За да разбереш, търговецо: аз съм твой приятел. Не господар, а приятел. И още нещо — Древният се усмихна. — За да помниш за тази опасност... в долината на вечната пролет... Работата опира в

Сивия клан, Одорф е само негово оръдие. Най-важното е, че аз не мога да го убия. Той е необходим на Черния клан, без него събитията могат да се забавят много...

— Е, и какво? — не разбрах аз.

Впрочем съвсем се бях оплел в тези излияния и единствено се стараех по-добре да запомням всичко.

— Това ще даде предимство на клана на Светлината — обясни Древният. — И ще отвори опасност от нова война... С една дума, аз бих избрал варианта, при който Одорф ти е нужен.

— Тоест?

— Без него ти ще попаднеш в Черната зона сред най-последните, а с негова помощ ще бъдеш там първи. Първи, Рат, и ще успееш да спасиш останалата армия. Съгласен ли си?

— Да.

— Но знай, че ще си изпатиш доста.

Като се сетих колко пъти съм си изпащал през последните дни, въздъгнах:

— Нека.

И от тавана се спусна върху главата ми кълбото на канала.

Строго казано, това не беше обикновен канал. Както и преди, аз стоях на каменния под в дълбоката пещера, а наоколо сякаш възникна сферичен екран. Каналът се движеше заедно с мен!

В далечината плуваха пясъци с редки островчета прашна зеленина, движеха се дребни фигурки на конници. Значи това не е технологичен свят, поне тук го няма онова... на което се возят... Думата ми изскочи от главата и всички опити да възстановя изгубеното не дадоха резултат. След известно време с ужас открих, че изобщо съм забравил за какво става въпрос. Текам е велик, но не е измислил нищо по-добро от камилите...

... Земята се приближаваше, сега се носех над самите върхове на пясъчните хълмове. Как стана така, че летя? Чувствах, че трябваше да знам това... Пустота...

„Дано не забравя и собственото си име — помислих. — А всъщност... Какво става?! Наричам се...“

— Аз ще променя паметта ти — каза някой, когото вече бях успял да забравя.

Ала не трябва да се отнема всичко, чак и името... На това място земята се устреми насреща ми и силен удар ме захвърли върху пясъка.

Барабаните бяха покрити с камилска кожа, обработена и разтегната по особен начин, тънка като пергамент и звънка като мед. И най-чувствителното ухо не би уловило в грохота им дори намек за хармония.

Двеста и осемнадесет войници стояха пред мен и само трима — отзад. Всички мъже от племето Мадияк, всички, способни да носят оръжие. Слънцето се намираше почти в зенита си и аз, в пълно бойно снаряжение, с всичките му щитчета, ризница, шлем и стоманена мрежа, стягаща ме в ставите, се пържех под неговите лъчи. Доспехите принадлежаха на Аши — десетника; в цялото това великолепиe мой бе само мечът.

Пътят към мястото на церемонията минаваше през тълпата войници на Посланика. Те ни зяпаха. Видях как приветстват първите, които вървяха отпред, вожда и неговите конници, чувах виковете им и звънтежа на медни монети, хвърлени от публиката. Но не за мен.

От унижение стиснах зъби. Запомни, казах си аз. Сега ти си почти никой. Осанси, забравилият.

Ала ще дойде ден, помислих си, и тогава ще бъда пръв. И за мен ще бъдат предназначени шепите медни монети, а в опашката на племето — моето племе! — ще преплита крака друг воин, облян в пот и с чужда ризница. И през този ден ще скалпирам всеки, който дръзне да ме нарече Осанси.

Погалих с ръка дръжката на Жълтия брат — единствения ми приятел и защитник. Казват — самият аз не помня това, — че когато търговският керван на Мадияк ме намерил в пустинята, тоя меч бил забит в пясъка до краката ми. Щом е така, той поне веднъж ми е спасил ако не живота, то честта. Човекът с меч е воин и не може да бъде продаван в робство.

Барабаните удариха за последен път и млъкнаха. За няколко секунди над тълпата увисна тишина, нарушавана от дрънкането на оръжия и хрипкавия рев на бойните камили. После прозвуча флейта, лееща проста и плавна мелодия. Контрастът с грохота и трясъка беше поразителен. Вождът отхвърли меча си и се качи на издигнатото каменно възвишение, на върха на което стоеше обикновен походен казан. Започна се Великото изпитание.

Честно казано, никой или почти никой в многохилядната тълпа не го възприемаше като чудо. Може би само варварите от

северозападните долини на Инкбара се впечатляваха повечко. Това бе наркотик с удивителното свойство да убива лъжците. Ако човек казваше истината, оставаше жив. Мисля, че сам по себе си наркотикът на Великото изпитание не беше отровен — той само усилваше до крайност способността за самовнушение.

От трите страни на възвишението към вожда се изкачиха трима души, които представяха групите население в Инкбара: облечен в бойни доспехи, но без меч авсит воин, символизиращ юмруците на Посланика; драпиран в безкрайни гънки авсит преселник, олицетворяващ волята на Посланика; и не-авсит, представител на племето, което не бе успяло или не бе пожелало да възприеме религията на Посланика, но ползваше неговото покровителство. По такъв начин вождът се изправи сякаш пред лицето на цялата империя, носейки ѝ вудсиф — молба за покровителство. Всъщност, казах си аз, това не е нищо друго освен, тържествено оформена капитулация. В името на Посланика.

Вождът изпи до дъно предложената му чаша ѝ произнесе думите на клетвата. Сетне дойде ред на конниците. Отново почувствах, че стоя в опашката на племето. Вдясно и вляво от нас авситите откровено разглеждаха новодошлите. Бяха със собствени доспехи — военната плячка на империята значително надвишаваше онова, за което можеше да си мечтае войнството на Мадияк, още повече че в мирно време те получаваха немалка пенсия.

Най-после дойде и моят ред. За разлика от другите аз не хвърлих Жълтия брат встрани, за да го вдигна на връщане, а внимателно го забодох в каменистата земя. В редиците на воините се чу одобрително боботене.

Без да бърза, авситът воин гребна от зелената течност в казана и като ми протегна черпака, каза кратко: „Пий!“

Напитката се оказа сладникава и тръпчива, с много силен аромат на някакви треви. След първата глътка усетих странна лекота в тялото си. Слънцето вече не прежуряше, каишите на бронята повече не се врязваха в раменете и заливащата очите пот не пречеше.

— Закълни се!

— Заклевам се — казах силно — да служа на делото на Посланика до самата си смърт, а ако потрябва — и след нея!

Тълпата зашумя одобрително.

Като слязох от възвишението, издърпах от земята Жълтия брат и понеже церемонията беше свършила, си тръгнах. Сега дистанцията между мен и авситите сякаш бе съкратена, потупвах ме по гърба и ме поздравявах, но кой и как — вече не помня. Изглежда, започваше вторият етап от действието на наркотика. С голям труд се добрах до шатрата на Аши, предадох доспехите на една от многобройните мъжени и минал встрани, се изпънах на пясъка. Воин на Посланика!

В полусън лениво наблюдавах лешояда, който кръжеше над лагера. Войската вече трети месец лагеруваше в пустинята до оазиса Нуа, приемайки все нови и нови племена и семейства. Армия на една чудовищна империя, чиято история наброяваше стотина години. Тук не се срамувах от историята, напротив, стремителният възход бе предмет на гордост. Смяташе се, че той е доказателство за истинната вяра, донесена на хората от Посланика и от съветниците му. Само че експанзията на империята беше завършила още преди една година.

Сега тя заемаше целия континент и, разбира се, пред Наместника стоеше въпросът: какво да се прави по-нататък? Всички врагове бяха сломени, всички съседи — асимилирани.

Тогава съветниците показали на князете в Инкбара огнените порти, водещи към ада, в страната на черния дим. Адът, казали те, трябва да бъде унищожен и сетне ще се построи царството на бога.

И така, армията стоеше в оазиса Нуа и около него и чакаше Наместникът да оздравее от жълта треска. Тази болест би убила за седмица обикновения човек, но Наместникът не беше обикновен човек и никой не се съмняваше, че ще се оправи.

Слънцето се измести и аз се върнах в сянката на шатрата. Интересно, кой съм все пак аз? Каква сила ме накара да изгубя съзнание? Кой ме захвърли в пустинята, отнемайки ми всичко освен меч — странен меч от златиста стомана? Аз навярно бях важна птица — да вземем например начина ми на логично мислене и систематичния подбор на информация. Доколкото знаех, за обикновения воин историята на империята е поредица от легенди, нищо повече, а ето че Осанси можа да я разложи на съставните ѝ части...

От тези размисли ме отвлече скърцането на пясъка под нечии ботуши. Обърнах се и видях непознат човек, безспорно воин. Ако се съди по гербовете, избродирани върху дрехите му, той беше от свитата

на принца. На външен вид бе атлет и аз реших, че е някой от знаменитите телохранители.

Воинът седна на пясъка до мен:

— Рат?

Явно се обръщаше към мен. Рат ли? Ще запомним. Това напълно би могло да бъде име, дори моето, а можеше да е звание или просто приветствие.

— Да? — усмихнах се за всеки случай.

— Кълна се в Белия път! — възкликна воинът. — Къде се беше дянал?

Белият път, помислих си аз. Не някакъв друг, а Белият път.

— Защо да съм се дянал? Ето ме...

Събеседникът ми се намръщи, после рече:

— Чакай, чакай! А къде са останалите? Ор, Биг, Си-ву... Онзи, как беше... Лин?

На това място сметнах за необходимо да премълча и само вдигнах рамене.

— Ами онзи — продължи воинът, — пленникът? Ъ-ъ... Олег? Къде е той?

— Къде може да бъде... — промърморих аз.

Изглежда, казах нещо погрешно, защото лицето на воина се изкриви.

— Мислиш ли какво говориш?! — изсъска той. — Ти... ти си го предал на Хамелеоните?!

На Хамелеоните, рекох си. Много мило.

— А ти какво си направил? — попитах го.

— Чакай, чакай — замърмори воинът, — нима не ми вярваш?

Отново вдигнах рамене.

— Добре, хайде да поговорим сериозно. Ти разбираш ли, че това е властта?! — събеседникът ме хвана за плещите и силно ме разтърси.

Както и преди, не проумявах нищо. Власт. Рат. Хамелеони.

— Пусни ме!

Воинът разтвори ръце:

— Помисли, Рат! — произнесе заплашително. — Хубаво си помисли в чий лагер си ти. Аз пак ще те намеря! — той стана и си тръгна с бързи крачки.

Тогава се запътих към центъра на бивака Мадияк, където мъжете се упражняваха с мечове. Още едно доказателство за високия ми произход — тяхното фехтуване ми се стори детска игра, самият аз умеех да се бия много по-добре от всички тук. Извадих от ножницата Жълтия брат и поработих известно време без партньори. После огладнях и отидох да обядвам, след това реших да позяпам церемонията. В лагера постоянно пристигаха все нови и нови племена, така че във вяроност на Посланика се кълнях през целия ден, а може би и през цялата нощ. Сега полагаше клетва племето Нелем. Стоях сред тълпата и гледах върволицата войници, които се изкачваха по клетвения хълм. Когато край мен мина последният от колоната, аз, подчинявайки се на неочакван порив, измъкнах от джоба си няколко медни монети, които бяха всичкото ми богатство, и ги хвърлих към него. Монетите с весел звън се посипаха по доспехите, но воинът съвсем не се зарадва от този признак на внимание, ами, напротив, още повече се сгуши...

Дръпнаха ме за ръкава. Дърпаха ме вероятно не за първи път, ала аз бях много зает със себе си и с мислите си. До мен стоеше единадесет-дванадесет годишно момче, явно не-авсит, но с гербовете на Нелем по облеклото. Щом се убеди, че съм го забелязал, то ми даде знак да го последвам и започна да се измъква от тълпата.

Изглежда, в тези дюни ме познаваше всяка песъчинка и всяка имаше какво да ми прошепне...

Момчето вървеше напред с енергични крачки, почти без да потъва в пясъка. От време на време се обръщаше да провери дали идвам след него. Като лавираше между шатрите, то постоянно сменяше посоката, така че изобщо не разбрах накъде отиваме. Всъщност аз не познавах лагера, но нали племето Нелем пристигна тук след нас — значи момчето е имало още по-малко време за опознаването му.

Моят странен водач се обърна и тогава забелязах недоволна гримаса върху лицето му. Като зави рязко встрани, той се насочи към група пийнали войници от неизвестно ми племе, които оживено обсъждаха нещо. Не го удостоиха с никакво внимание, ала когато дойде моят ред, войниците като по команда замълчаха и се извърнаха към мен. Двама или трима преградиха пътя.

„Капан! — помислих си аз. — И колко примитивно!“

Момчето постоя няколко секунди, разглеждайки оформилата се няма сцена, после си тръгна.

Един от воините се приближи и замислено дръпна пришитите към ръкава ми емблеми.

— Няма да ми повярвате — рече той, обърнат към другарите си, като ме лъхна в лицето с ужасен букет на евтини вина от южните провинции, — но аз не познавам тия емблеми. Не ги познавам, и това е! А? — воинът ме погледна в очите.

Стиснах зъби, опитвайки се да потисна желанието си да смачкам това животно. Той е само наемник, казах си, а за мен са интересни онези, които са го използвали.

Сложил ръка върху дръжката на Жълтия брат, аз подхвърлих небрежно:

— Вашите емблеми също не са ми познати, боецо.

— Така ли? И какво от това? — тук той ме дръпна по-силно за ръкава, вехтият плат започна да пращи.

— По-леко — казах тихо. — Дуелите не са забранени, а доспехите ти ще ми станат точно по мярка.

— Какво?! — воинът се разсмя и затегли от ножницата гигантски назъбен меч.

Кой знае защо, мнозина смятат, че колкото повече тежи оръжието, толкова то е по-опасно. Това е вярно, обаче само до определени граници.

Ножницата, където се намираше споменатото чудовище, бе медна, с тежко костено топче в края. Подхванах я с предната част на ботуша, вдигнах я и я прехвърлих в дясната ръка. Коланът от десетина ненужни ремъци и верижки се преобърна, а мечът увисна с дръжката надолу, така че противникът ми бе лишен от възможността да го извади от ножницата. Продължавайки движението, ударих грубияна по слепоочието с костеното топче.

— Един! — казах аз, като се обърнах към останалите.

Честно казано, очаквах, че ще се изплашат, но сгреших. Нападението последва толкова стремително, че едва успях да измъкна оръжието си. Осем души... Какво от това! Може би Осанси щеше да позволи да го убият, ала не и Рат, който и да беше той.

След минута останаха четирима. Знаех закона за отмъщението и не нанасях смъртоносни удари. Убиецът щеше да си има работа с

целия род, докато живият воин трябваше да отмъщава сам за себе си.

Загребал пясък с върха на ботуша, аз го хвърлих в очите на поредния нападател и много сполучливо го одрасках с меча по крака, на половин пръст по-долу от коляното щитче.

— Не е лошо, не е лошо! — раздаде се нечий насмешлив глас.

За всеки случай отскочих встрани, обърнах се рязко и веднага познах това лице, съвсем жълто от треската, която само подсилваше сходството с изображенията върху монетите. Четирима яки мъже държаха покритата с пъстра тента носилка, а наоколо се тълпяха телохранители. Наместникът бе решил да подиша чист въздух.

Поколебах се, но като видях, че враговете ми коленичат, сметнах за нормално да последвам примера им.

— Приближи се! Как се казваш, войнико?

— Рат-Осанси.

— Осанси... — замислено повтори Наместникът. Гласът му изобщо не приличаше на глас на болен. — И какво си забравил?

— Всичко, Наместнико.

— Всичко ли?... Но ти помниш как да държиш меча и това е главното — той се усмихна. — Утре отивам да се моля в свещената долина и искам да те видя в свитата си.

— Слушам.

Наместникът кимна и процесията продължи по-нататък. Огледах се и с удоволствие открих, че оскърбителите ми са изчезнали.

Отворих очи. Беше дълбока нощ и щом се размърдах, под мен заскърца скреж. Някъде в далечината закрепця пустинна сова и ехото неохотно повтаряше виковете ѝ. Сънят окончателно ме напусна. Седнах на каруцата и се огледах. Всичко беше тихо и мирно. И все пак нали нещо се бе случило, нещо, което ме накара да се събудя. Наблизо племето Тамриф палеше огънове от сухи степни храсти и вятърът донасяше до ноздрите ми вкусния аромат на печено месо... Ала племето Мадияк предпочиташе да спи, то не беше толкова богато, че да пирува нощем. Пък и в този случай кой ли би поканил Осанси при своя казан?

Разкърших рамене и отново полегнах. В следващия миг ме затиснаха чифт силни ръце, а към лицето ми допряха парцал с рязка

миризма. Въпреки това аз почти успях да се освободя — с ритник отблъснах единия нападател и пробвах да се изправа, но не можах. Светлината на огньовете изведнъж помръкна и в целия свят останаха само вълни от аромати...

— Честито събуждане!...

Открехнах очи. Пред мен се движеше мътно петно. Сетне ми блиснаха вода в лицето и петното се фокусира в образа на моя скорошен познат — воина, който ме нарече Рат. Аз лежах на дъсчена кушетка в шатра със средни размери.

— Как се чувстваш? — загрижено попита той.

Опитах да се помръдна и открих, че съм здраво завързан.

— Прекрасно. С какво ме упои?

— С хлороформ — усмихна се воинът. — Само с хлороформ.

Тази дума не ми говореше нищо.

— И после какво? — поинтересувах се аз.

— Хм... Приятелю Рат... Много ми трябва Олег.

— Значи Олег...

— Рат — почти умолително произнесе той, — нали те познавам! Ти си идеалист! Ти не би могъл да предадеш Олег на сивите. Не можеш! Дай го тогава на мен!

Може би, помислих си, Олег изобщо не е човек, а, да речем, име на скъпоценен камък... Макар че не, той, изглежда, е пленник...

— Защо ти трябва?

— Нали ти обясних — последва отговор и аз видях в очите на похитителя си пламъка на безумието. — Това е властта! Властта!

— За кого?

— Нека да е за Хамелеоните, все едно. Те няма да забравят онзи, който им е помогнал.

— Тоест тебе.

— И тебе. Кажу ми, къде е той?

— Не знам.

Мълчахме около минута. После воинът въздъхна и рече:

— Сам си си виновен.

Бързо извади изпод кушетката ми кутия с два гъвкави израстъка. Единия усуква около шията ми, а другия го намота около безименния

пръст на лявата си ръка:

— Не?

— Не.

Нещо щракна сухо и в същия миг чудовищна болка ме огъна на две. За нула време изгубих съзнание.

Не знам колко съм бил в безпаметство. Цялото тяло ме болеше, устата ми бе пълна с отчупени от зъбите парчета емайл. Миришеше силно на изгоряло.

Моят мъчител вдигна кутията така, че да мога да виждам лежащата отгоре ѝ ръка:

— Е?

Кутията трепна и един от израстъците увисна, наполовина прерязан.

— Напразно правиш това, Одорф! — произнесе звънко детско гласче.

Одорф ли?

Одорф скочи, като се оглеждаше. Обърнах с труд главата си и зърнах, че в далечния край на шатрата се е появил симетричен триъгълен проход и в него стои момчето провокатор от племето Нелем, играейки си с тънко острие.

Най-важното е, че страшният воин се изплаши. Ясно видях как трепери ръката му, стиснала меча, и как на челото му избиха капчици пот.

— И така? — попита подигравателно момчето и се придвижи напред.

В отговор Одорф изрева и се хвърли в атака. Малкият му противник леко отстъпи крачка назад, замахна с острието и... изчезна. Даже не разбрах веднага какво точно се случи. После момчето разсече стената на шатрата зад гърба си и изскочи от процепа, така че мечът на Одорф се вряза в кожената завеса над леглото — и нищо повече.

Той не успя да се обърне, когато другият отново се появи и бързо, аз бих казал, светкавично бързо ме освободи от въжетата. Преметнах се зад кушетката и макар и трудно, все пак се изправих на крака. Главата ми бучеше повече, отколкото вчера на церемонията.

Поколебало се за миг, момчето ми подхвърли оръжието си. Хванах го във въздуха. Одорф нерешително замря и аз използвах паузата, за да раздвижа отеκληте си стави.

— Не те съветвам, Одорф — все така подигравателно каза момчето и воинът, вслушвайки се в думите му, отстъпи и напусна шатрата, като на прощаване ми хвърли заплашителен поглед.

— Здравей, Рат! — малчуганът се приближи и протегна ръка.

Внимателно се здрависах.

— Лин. Казвам се Лин — той си взе от мен оръжието и го окачи на пояса. — Аз знам, че ти си забравил. Разпитах Мадияк. Сега съм оръженосец на внука на вожда Нелем. Странно съвпадение, нали? — Лин метна на пода кутията за мъчения. — Седни. А ти изобщо не ме ли помниш?

— Не — отговорих, след което сметнах за нужно да добавя: — Ти владееш великолепно оръжието си.

Момчето странно ме погледна:

— Аз се отказах от Силата, не от умението.

— Мога ли най-после да разбера какво става? — попитах. — Всъщност дали да не напуснем това място? Ако Одорф се върне...

— Едва ли. Той не знае, че вече не съм воин. Е, добре, слушай.

Лин ми разказа за Централния свят и за граничните светове, за клановете, търговците и тъй нататък. Честна дума, не му повярвах — всичко звучеше като приказка, нищо повече.

— Значи ти твърдиш, че аз съм търговец? Не съм воин, а само придружител на кервани?

— Не е така. Търговец между световете — това е и воин, и придружител. И още много други неща. Ти действително си забравил всичко, Рат.

— А кой е Одорф?

— Твой другар. Също търговец. Той е решил да се договори с Хамелеоните и да им предаде Олег.

— Кой е пък този Олег, та се вдига толкова шум заради него? Вожд ли е? Или княз?

— Олег беше мой пленник, аз го хванах в Забранения свят. Това е ключът към властването над световете, въобще над всичко. Сетне... Е, тогава срещнах вашия керван. Тапис, твоят началник, така организира събитията, че постепенно ме... измести. А теб, напротив, те приближи до Олег. Истината е, че самият аз не се съпротивявах особено. Струва ми се, че Хамелеоните, кланът, който ме беше изпратил... Общо взето, че не са прави.

— Ами после?

— Одорф подготви нападение над кервана. Двамата с Олег ви плениха... Ех, и мен също. Одорф почти бе достигнал целта си, но вместо да преговарят с него, Хамелеоните просто дойдоха в лагера, за да отведат насила пленника. Заповядаха ми да ви убия, аз отказах. — Момчето се усмихваше. — Свалих от себе си Силата и си тръгнах.

— А по-нататък? — попитах след известна пауза.

— Край. По-нататък не съм те и виждал. Бях сит до гуша от Хамелеоните, така че реших да погледам другите кланове — той изведнъж трепна. — Да! Та ти не знаеш! Това е светът на Черния клан!

— Кланът на Мрака ли?

— Да! Съветниците на Наместника са техни посланици от Централния свят.

— Но защо?

— Известно ми е твърде малко — тъжно призна Лин. — Мога да предположа...

— Какво?

— Кланът на Мрака иска да мине и без този Олег. Разбираш ли, светът се управлява от Пазителя.

— Този свят се управлява от Наместника — възразих аз.

— Какво е този свят? — Лин се усмихна презрително. — Пък и тук всичко се ръководи от хората на Мрака. А Пазителят властва в Централния свят.

— Ти казваше, че това е природен закон.

— Каква е разликата? Нека бъде закон. Ала в Черната зона или в онази... страна на черния дим се намира ключът към неговата гибел.

— Хм...

— Олег можеше да проникне в Черната зона. Но, изглежда, са го изгубили. Остава им наведнъж да въведат толкова хора, че тя да не убива повече.

— Какво?! — аз подскочих. — Цялата армия на Посланика ли?

— Да, отива на гибел — потвърди равнодушно момчето.

То искаше да каже още нещо, но в този момент до нас долетя звън на многобройни гонгове, подканващи за сутрешна молитва — процедура, пропускането на която вещаеше смъртна опасност.

— Хайде, пак ще се видим.

— Почакай! Каж ми защо вчера ме срещна с онези бандити?

— Следяха те — отговори безгрижно Лин. — А ти не разбираше от намеци. И аз реших... да отложа разговора.

— Пътят на Посланика е истинен и светъл!...

„... И води право в ада“ — довърших мислено и ударих чело в пясъка. Както и преди, възприемах разказа на Лин тъкмо като разказ, а не като преживени събития. Не помнех нищо и това ми създаваше проблеми.

— Силата на Посланика и величието на делата му са обединени в светлия път и във вратата на нашите сърца. О, небе, дай ни сили да се противопоставим на вражеските мечове и на кинжалите на съмнението...

Когато Лин си тръгваше, Олег още бе с мен. Той, човекът, способен да унищожи света. Защо ли не го убих? Или съм го убил? А ако не съм го ликвидирал, къде ли е той сега? Това беше вторият проблем.

И накрая — третият. Кой и защо ме лиши от памет? На този въпрос, изглежда, можех да дам отговор. Да допуснем, че не съм тук случайно и че пътят ми също отива в страната... дявол да го вземе! В Черната зона. Тогава аз трябва да бъда един от многото и да не изпъквам по нищо. Ако вчера знаех онова, което ми е известно днес, нямаше да мина през изпитанията. Ако, казах си, Лин не ме лъже.

Молитвата свърши и ние с викове скочихме на крака. Дюнците потрепераха.

Излегнах се на пясъка, възнамерявайки да се погрея под лъчите на утринното слънце, но за щастие навреме си спомних за поканата на Наместника. Колко много събития... Ще забравиш не само името си — ако още не си го забравил... Доста бързах, ала едва не закъснях.

И понятие си нямам защо долината, откъдето води началото си един от изворите на Нуа, е станала свещена. Липсваше всякаква връзка с Посланика, болните и сакатите се стичаха насам далеч преди неговото раждане. Впрочем приемането на новата вяра не само не е попречило, но дори е помогнало за славата на описваното място. И ето че сега натам се насочваше Наместникът, придружен само от трима телохранители. Четвъртият бях аз — без съмнение това означаваше велика чест и бляскави перспективи.

Съпровождани от огромна тълпа, ние стигнахме до долината, където придружителите изостанаха. Всичко тук беше по-различно от онова, което видях в пустинята. Зеленееха храсти, растеше трева, а отпред се чуваше ромонът на водата. Въздухът бе чист и прохладен.

Приблжихме до извора и спряхме. Робите внимателно спуснаха носилката върху земята, обаче Наместникът не бързаше да излезе. Чакаше нещо.

Стрелата изскочи внезапно. Даже не подозирах такива способности у себе си. Може би тук изигра роля напрегнатото състояние, в което се намирах от вчера вечерта. Сякаш някой ме дръпна... Тъй или иначе аз се извъртях. Телохранителите не успяха. Робите не влизаха в сметката. Те изпопадаха на земята с лице надолу, така че остана само Осанси с меча си.

От храстите излязоха, без да бързат, десет души в пълно бойно снаряжение и двама без оръжие. Двамата бяха принцът и Одорф.

— Здравей, сине! — произнесе спокойно Наместникът. — Какво те води в това... ъ-ъ... свято място? — той явно се подиграваше.

— Подиграваш се, нали?! — принцът нервно стисна дръжката на меча. — Ти, на когото запазих живота...

— Знам — прекъсна го Наместникът, — черният съветник вече ме осведоми: ще запази живота ти, за да ти плюе в лицето. После, каза, ще те убие. Истина ли е?

— Ти си живял доста дълго — процеди през зъби принцът. — Време ти е да се махнеш от пътя ми!

— Заради теб ли? — презрително проточи Наместникът. — Но какво си направил ти през живота си? Кой си ти?

— Какво съм направил ли? — принцът се приближи и размаха меча, забравил изобщо за моето съществуване.

Аз го спънах. В същия момент във въздуха се появиха светещи нишки. Воините на принца — и Одорф заедно с тях — за миг се превърнаха в пламтящи факли. Не мина и секунда и всичко беше свършено. От храстите излязоха нови действащи лица: трима черни съветници, хилави, загърнати в черни дрехи с качулки. В ръцете им личаха неизвестни предмети, изглежда, оръжия. По този начин версията на Лин получи неочаквано потвърждение, защото — доколкото знаех — за правенето на чудеса не бяха нужни механични приспособления. Отнех меча на принца и му помогнах да стане.

— Добре... Рат! — Наместникът си спомни името ми. — Няма да забравя твоята вяроност... Е, синко? — обърна се той към принца. — Какво казваш, че си направил през живота си?

Без да дочака отговор, Наместникът продължи:

— Три месеца — цели три месеца! — аз стоя в тази пустиня, на две крачки от ада, и не помръдвам от мястото си. Защо? Войниците ми роптаят, дори приказват, че старецът се *страхува!!!* Какво чакам ли? Може би чакам синът ми най-сетне да докаже, че е мъж?

Принцът рязко отметна глава:

— Аз...

— Ти си пале! — забоботи Наместникът. — Сополанко! Ти чакаше, три месеца чакаше смъртта ми, докато най-после се реши да я предизвикаш сам!

„Виж ти! — помислих си аз. — Ама че нрави имат божиите Наместници!“

— Но — продължаваше Наместникът по-спокойно — ти все пак се опита, предприе тази крачка, от което следва, че си истински мъж. Това е добре. На мен ми трябваше мъж, а не сополанко. Аз съм стар и не мога да поведе войниците в бой — той вдигна глава и в старческите му очи пламна такъв огън, че принцът трепна. — Ти обаче ще го сториш! Ще поведеш войската и ще увековечиш името си. А щом се върнеш... Какво пък! Тогава ти ще бъдеш Наместник, а аз — само твой баща, нищо повече!

В тоя дух Наместникът проповядва още двадесетина минути, после неочаквано ме попита:

— Е, ами ти, Рат? Мечтаеш ли за слава?

— Да, повелителю.

— Ти ще тръгнеш с него.

— Слушам.

Какво друго можеш да кажеш?

... Камилата под мен постоянно пристъпваше от крак на крак. С каквото и да се е занимавал този Рат в предишния си живот, със сигурност не е умеел да язди камили. Добре, че вчера се сетих да помоля Аши да ми даде урок... Само дано не трябва да препускам на

това животно! До земята имаше три метра, а смрадливите вълни, които се издигаха от нагорещения му гръб, ме изпълваха с отчаяние.

Затова пък носех доспехите на един от покойните телохранители на Наместника. Животното ми подари лично принцът, дочул за моята бедност. Сега той се перчеше на своята камила — невъобразимо бяла, с дълга тънка вълна.

По някакъв незабележим сигнал задумкаха барабани, мъхнатият шмекер под мен се разлюля и за известно време аз изключих вниманието си от околните, опитвайки се да задържа камилата на място. Подозирам, че основен дразнител за нея беше бялата любимка на принца. В такъв случай щедростта на подаръка е напълно обяснима. Малко отмъщение за вчерашното спъване... Представих си как можеше да свърши това и едва не се разсмях. Тук барабаните забиха по-нарядко и свитата потегли.

Вчера, след като ние — имам предвид най-вече Наместника и синчето му — се споразумяхме за наследяването на престола, старецът напусна покритата носилка и набързо отми жълтата боя със свята вода от извора. Нито аз, нито принцът или съветниците му изразихме по този повод никакви чувства. Но когато народът видя „излекувания“ божи пратеник, възторзите нямаха край. Мисля, че никой така и не си зададе въпроса: защо трябваше армията да чака оздравяването на Наместника, щом като ще я поведе не той, а синът му?

Добрах се до шатрата на Аши, единствения човек в тази лудница, който изпитваше симпатия към мен и не искаше никаква отплата. Заварих го в компанията на мях с вино и охотно му помогнах да го пресуши.

— Ти имаш нови доспехи. — Това не беше въпрос, а констатация, ала въпреки това кимнах утвърдително:

— В свитата на принца съм.

Аши подсвирна, после се взря в нахвърляното закуп желязо и като разгледа емблемите, поклати глава:

— На принца... Е, радвам се за теб.

— Днес Наместникът смени телохранителите — аз измъкнах от пазвата си кесия, натъпкана със злато, и я хвърлих на Аши. — Ето всичко, което те носеха със себе си.

Аши претегли подаръка върху дланта си, сетне го метна в далечния ъгъл на шатрата и дълго мисли.

— Осанси...

— Рат — поправих го аз. — Казвам се Рат.

— Рат ли? Значи си спомни? — той, изглежда, бе решил, че тези спомени са свързани и със стремителната ми кариера.

— Не — отвърнах. — Но се намериха милостиви хора, които се постараха да ми припомнят... — неволно докоснах обгорялото място на шията си.

— Разбирам. Сега ти няма да можеш да кажеш добра дума за мен, но може би по-късно...

— За какво говориш, Аши! Ако не беше ти, да съм пукнал поне три пъти досега в тези проклетите пясъци... Само че... Преди похода надали ще имам необходимия авторитет в очите на принца, а след това...

— А след това смяташ, че няма да е нужно?

— В царството на бога ли? — промърморих аз. — Пък и, честно казано, не съм сигурен, че ние с теб ще се върнем от похода.

— Вярно, вярно...

— Аши! А ти защо отиваш в страната на черния дим? Мен може да ме разбере човек: кариерист, луда глава, но ти? Ти имаш семейство...

— Как може правоверният да се откаже от такъв поход? Ще бъде прокълнат и хвърлен в ада...

— Аши! — прекъснах го. — Адът ще бъде унищожен, забрави як?

Въпросът ми смути смелия десетник. Едно е да премахнеш ада, съвсем друго — да решиш как ще живееш без него.

— Мисля си — каза най-после той, — че бог ще намери начин да накаже отстъпниците...

Да, така е било винаги... Вие се борите със злото и ви води бог или идеалът, както искате, ала когато най-накрая злото изчезне с проклятия, същият този бог създава за теб, тоест за вас, ново зло или нов ад. А къде е гаранцията, че той ще бъде по-добър от стария? И в тази ситуация какво значи по-добър?

... Лин ми бе разказвал за преходните канали, но въпреки всичко аз се оказах напълно неподготвен за онова, което ни очакваше. Сякаш ме удариха с огнена кърпа по лицето — и в същата минута светлината помръкна, сменяйки се с омерзителен полумрак. Впрочем остротата на

чувствата ми бе притъпена от проклетата камила, която се изправяше на задните си крака и хвърляше във всички посоки къчове с подкованите си копита. Не ми беше до пейзажа, понеже от нищото зад гърба ми изникваха все нови и нови конници, а животните им се държаха не по-добре.

Когато след десетина минути, целият в парцали лепкава камилска плюнка, аз най-сетне възвърнах на транспортното си средство уважението към ездача, тази негодница започна да пощипва тревица, сякаш нищо не се бе случило. Вече можех да се огледам.

Вредом под сивото небе се простираше равнина, обрасла с храсти. Машинално вдигнах очи — Сивият кръст си беше на мястото — и аз неволно се прегърбих под тежестта на спомените. Защото сега помнех. Помнех Онизоти и виковете на хората в потъващите квартали, помнех чуждия кораб и двете безплътни очи, които така ни изплашиха в безименния свят. Аз отново станах търговецът Рат. Известно време Осанси от Инкбара все още се луташе в съзнанието ми с всичките си амбиции и жажда за слава, а после угасна, изчезна завинаги. Казах му последно сбогом.

Армията отново тръгна напред, там, където се намираще Черната зона — сърцето на Пазителя. Създаваше се впечатление, че по равнината е очертан с гигантски пергел кръг, широк една лига. От кръга стърчеше черна колона и едва когато се приближих, разбрах, че това е дим. Странен дим, който се издигаше на гъсти кълба в безкрайността въпреки вятъра, свирещ в короните на редките дървета.

Армията отиваше на гибел. На собствената си гибел.

И тук си спомних главното. Спомних си, че сега не Олег, ами Рат беше носителят на онази неуловима „странност“, която различаваше и щадеше неизвестното нещо, скрито в стълба дим. Огледах се, търсейки Лин, но в спускащия се по земята мрак не се виждаше нищо. Тук за беда се отвори един от небесните канали и от него безшумно заплуваха надолу грамадни триъгълници огледална лента, мека и безтегловна. В тях се отразяваха камилите, хората и димът. И безумният пейзаж стана още по-безумен.

Какво пък! Да се надяваме, че Лин ще успее, както беше обещал, да се скрие и да изчака, докато армията отмине.

А после какво? Олег — на неговата Земя. Това е ясно. Древният... Той каза, че ще се справи сам, но аз все пак ще му

помогна. За да не се изкуши да направи нещо излишно. За шест хилядолетия може да е намразил доста силно човешкия род.

И накрая моя милост. Ще се отправя в долината на вечната пролет и ще затворя пътя след себе си. Всичко е справедливо...

Намръщих се. Не, не всичко беше справедливо. Оставаше Лин, воинът, детето, което научих да се усмихва. Представих си го как чака на границата на зоната. Ден, два... Може би месец... Оставах и клановете.

И още нещо — представих си самия себе си. Рат. Бившия търговец, а отсега и до самата смърт — жителя на най-щастливата долина... С дебели увиснали бузи и шкембе до коленете. И същият този Рат излиза на огряната от лунна светлина пътека и със затаен дъх прави крачка, втора, трета... И нищо не се случва. Той опитва още веднъж. И още... Но канала го няма и никога няма да го има. И тогава Рат пада на колене, удря с юмруци по праха и вие, вие като вълк на луна... Проклето да бъде всичко! Древният тъгуваше, че заради един-единствен свят не може да се раздели с цялата Вселена. Ала аз, човекът, как да изоставя целия свят заради една долина?!

„Какво да правя?“ — помислих си. Един от огледалните триъгълници се спусна отгоре. За известно време в него се отразиха дълга муцуна, цялата в парцали пяна, и замислен ездач — търговецът на име Рат, наместил се върху гърба на камилата. Сетне животното нададе дрезгав рев и изнесе напред копито, подобно на стенобитно оръдие. Съвсем беззвучно огледалото се разпадна на множество дребни като длан триъгълничета и хиляди малки ратовци се отправиха в самостоятелен полет.

— Може и да си права — казах аз на камилата. — Ако знаеш как да действаш, удряй с размах. В края на краищата винаги трябва да се постъпва така, че после да не се срамуваш. Проклятие!!! Изглежда, от всички действащи лица в тази комедия само бедният Рат не спечели нищо. Нито смърт, нито победа...

Представих си собствения живот като един ослепителен Бял път, който отива надалеч, в мъглата, в неизвестното. Тогава защо съм щастлив и защо се усмихвам като последния кретен?!

Издание:

Степан Варганов. Път между световете

Повест. Руска, първо издание

Поредица „Фантастика Орфия“ №10

СД „Орфия“, 1992

ISBN 954-444-014-3

Съставителство и средговор: Атанас П. Славов

Художник: Михаел Бьоме, 1990

Редактор: Александър Карапанчев

Технически редактор: Ставри Захариев

Коректор: Антоанета Петрова

Формат 70×100/32. Печатни коли 13,5

Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“, София,

1992

Цена 10,50 лева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.